contele CHEREP SPIRIDOVICH
general-maior

MÂNA ASCUNSĂ A FRANCMASONERIEI

SAPIENTIA, 2012

traducere: Daniela Stoica, Nicoleta Luca
tehnoredactare și copertă: Ovidiu Buruiană
corectură text: Delia Perțe, Anca Sapoș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPIRIDOVICH, CHEREP
Mâna ascunsă a francmasoneriei / general maior Cherep Spiridovich. - Bucureşti : Sapientia, 2012
ISBN 978-973-7800-16-9

061.236

Editura SAPIENTIA, Bucureşti,
e-mail: eeditura@yahoo.com
web: editura-sapientia.ro
0756.639.211

Această carte a fost publicată pentru informarea opiniei publice și, prin urmare, informațiile prezentate pot fi preluate în mod liber și gratuit.

MÂNA ASCUNSĂ

Publicată pentru prima dată în 1926

„Un gram de atenție preventivă valorează cât tone de remedii."
„Citiți această carte și lumea nu va mai fi niciodată la fel pentru voi."

INTRODUCERE

Cercetările pline de risc care au condus la crearea acestei cărți au fost făcute pentru a rescrie istoria „cu conştiință", după cum atrăgeau atenția Lamartine și Washington Irving. Rezultatele, care sunt prezentate aici, au scopul de a spori inteligența cititorului și nu de a înfiera o anumită categorie de oameni, care se dovedesc a fi răi și chiar foarte răi. Cartea face apel la cei ce vor să își unească forțele pentru eliminarea duşmanilor societății, fie că ei sunt complotiști din umbră sau participanți ignoranți și păcăliți, fiecare grup fiind demn de compasiunea pe care putem să le-o oferim.

Toți locuitorii unei anumite țări, indiferent de rasă sau religie, ar trebui să facă publice numele „sataniştilor" care s-au instalat în țări străine lor pentru a le corupe și să demaște fiecare Iudă, care acceptă mitele complotiștilor. Oamenii care „își vând dreptul din naştere" trădându-şi semenii, profitând de frații lor mai slabi pe care îi ademenesc cu promisiuni care nu se vor împlini niciodată, ar trebui îndepărtați din posturile de conducere, fără preget.

Contele Cherep Spiridovich provine din familia nobilă Norse. Cel mai vechi strămoş al său, care este consemnat, a fost prințul Rurik, care fiind unul dintre cei mai „bogați" oameni din vremea sa, a fost chemat în 862 de poporul slav la Novgorod, unde a fondat o dinastie. Tot lui i se datorează numele de Rusia.

Tradiția nordică, la care s-au adăugat o educație de excepție şi o pregătire adecvată, i-au conferit generalului Spiridovich ardoarea

spirituală, impulsul constructiv şi perseverența extraordinară necesare pentru a face ca vasta sa cunoaştere să servească exigențelor prezentului prin capacitatea sa neobișnuită de a prezice viitorul, determinându-l pe fiecare cititor în parte să o pună în practică prin refuzul de a participa la practicile pe care le impun cu viclenie duşmanii umanității. Un rabin din Chicago spunea recent:

„Ni s-a tot repetat faptul că natura umană nu poate fi transformată, dar eu afirm contrariul: natura umană poate fi transformată și, mai mult chiar, natura umană trebuie să fie transformată."

Şi cum se poate realiza această transformare? Un filosof danez a oferit următoarea modalitate. El vorbeşte despre tradițiile de castă ca fiind nişte obstacole de necontestat în calea realizării libertății şi egalității, dar sugerează că aceste obstacole pot fi transformate în şanse: „În natura inegalității există un secret. Egalitatea devine inumană prin abolirea forțată a inegalității; inegalitatea devine inumană când neglijăm să mai promovăm egalitatea; egalitatea trebuie să aibă ca bază tocmai inegalitatea. Agonia societăților iese la iveală din această simplă teză care este greşit înțeleasă de ambele părți."

Acestea sunt comorile gândirii secolului al XX-lea. Ele eclipsează palida licărire a bolşevismului. Fie ca toți cititorii să le fixeze ferm în diadema faptelor lor virtuoase.

Citiți această carte şi lumea nu va mai fi niciodată la fel pentru dumneavoastră.

Herjulf Vikingson
Chicago, 4 iulie 1925

PREFAŢĂ

J. D. Rockfeller Jr. şi alţi francmasoni se întreabă cu nedumerire: „Oare civilizaţia noastră va supravieţui?" Contele Okuma, cel mai apreciat şi mai inteligent politician al Japoniei, a afirmat că Marele Război (Primul Război Mondial) va conduce la sfârşitul civilizaţiei creştine. Deşi ştia cum va fi distrusă, el, ca francmason, nu a dezvăluit acest lucru. Prin urmare, o voi face eu.

De ce m-au numit, o parte dintre cei mai buni editori britanici (printre care faimosul preşedinte al imperiului britanic de presă, Robert Donald), francezi, slavi etc, „geniu profetic" sau „profet" cu intuiţie şi capacitate de prevedere „uimitoare, extraordinară, supranaturală, miraculoasă"? În ediţia *New York Times* din 17 aprilie 1907 au fost publicate predicţiile mele despre cele două Războaie Balcanice. Pentru că au găsit în cele 7 cărţi ale mele de dinaintea Marelui Război 80 de predicţii politice care au devenit ulterior realitate, împlinindu-se întocmai după cum am anticipat. De ce au avut atât de mult succes predicţiile mele? Pentru că am recunoscut cu umilinţă avertismentele Mântuitorului nostru (Ioan VIII, 44, Matei XXIII, 15 etc.) şi pentru că nu am considerat niciodată că „eu ştiu mai bine" sau că merit să fiu „mai puţin prejudiciat". Din acest motiv, tot ceea ce ţine de afacerile lumii, de viitorul Americii şi al civilizaţiei creştine este pentru mine clar, în timp ce mulţi politicieni, scriitori sau predicatori rămân uimiţi de schimbările neaşteptate apărute în istorie.

Iată câteva exemple, care pentru mine sunt clare:

Mussolini a afirmat că: „Motivul existenţei războiului, care a caracterizat societatea umană încă de la originile sale, nu a fost niciodată explicat şi, în aparenţă, trebuie să fie plasat în domeniul lucrurilor inexplicabil." Dacă Mussolini ar fi fost un creştin adevărat, nu ar fi făcut astfel de gafe... Hristos afirmă clar în scripturi că: „Satana manifestă o dorinţă foarte mare de a ucide şi cei care îl vor accepta în inima lor, îi vor duce planurile la îndeplinire."

Istoria, după cum am văzut şi vom vedea în continuare, confirmă zilnic aceasta, învăţăturile sataniste fiind deja răspândite în rândul unei mase mari de oameni.

Un război nu este altceva decât o „crimă în masă legalizată”

Un război nu este decât o „crimă legalizată, în masă”. Prin urmare, Hristos i-a arătat cu degetul pe cei care pun la cale războaiele şi revoluțiile, revelând în plus faptul că îndrumătorul lor este Satana iar „dorința de a ucide” aparține fiilor săi.

În plus, „creştinii” par să nu fie niciodată de acord cu Hristos.

La fel s-a petrecut şi cu fostul premier al Franței, Joseph Caillaux. Când a fost întrebat cum poate fi salvată Franța, el a răspuns în mod greşit că: „Publicul pare să creadă că încă mai există remedii, precum cele care deja au fost folosite pentru a vindeca sărăcia Statelor. Însă acum, doar munca şi economia se dovedesc a fi singurele remedii.”

Dacă Franța i-ar fi urmat sfatul lui Caillaux şi ar fi muncit şi economisit fără a ține însă cont de indicațiile lui Hristos, în cinci sau zece ani poate ar fi devenit din nou bogată. Dar imediat, Rothschild al V-lea şi Rothschild al VI-lea le-ar fi comandat lui Lloyd George, lui Clemenceau și lui Woodrow Wilson, care după cum spune fostul senator R.F. Pettigrew în cartea sa, *Triumphant Plutocracy*, i-au împins pe americani în război contrar voinței lor, să înceapă un nou război mondial. Şi tot ceea ce națiunea franceză ar fi câştigat în conformitate cu sfatul lui Caillaux, ar fi cheltuit în auto-exterminări reciproce prosteşti a rasei ariene sau în plata indemnizației față de Germania.

Edouard Rothschild al V-lea, care trăia în Paris, şi cei 300 de conspiraționişti care compun guvernul mondial din umbră (***Mâna Ascunsă***) au câştigat 100 de miliarde de dolari în timpul Primului Război Mondial. Desigur, nu mai punem la socoteală „râvna lor de a ucide”, dorind pentru aceasta să pună imediat în scenă un al Doilea Război Mondial. (La data când a fost scrisă această carte, nu se prefigura încă o nouă conflagrație modială, autorul dovedindu-se iarăși un bun cunoscător al planurilor sataniştilor conspiraționişti, așa-zişii „iluminați” – n.t.) Controlând presa mondială, ei pot să însceneze cu uşurință orice război.

„Dacă mâine Wall Street ar da semnalul, toți editorii şi predicatorii ar fi în favoarea războiului.” (Eugene V. Debs, *The*

Sun, 4 mai 1925) Nu e nevoie să fii profet ca să prevezi cursul evenimentelor în cazul în care francezii ar fi urmat calea de salvare propusă de Caillaux. Prin urmare, Mussolini şi Caillaux au dat dovadă de aceeaşi lipsă de discernământ. Chiar și așa, necesitatea existenței mai multor politicieni este vitală.

Care este diferența dintre un om de stat şi un politician? Demostene şi Edmund Burke au explicat-o foarte clar: „Un om de stat trebuie să știe cum să prevadă viitorul. Un politician se agață doar de prezent (care este deja trecut)."

„A guverna înseamnă a prevedea", spune un vechi proverb înțelept. La fel, „fără prevedere nu se poate guverna".

De ce este civilizaţia creştină în pericol de moarte?

Deoarece „creştinismul" a ajuns să fie lipsit de Hristos! Nu numai că nu respectăm poruncile Mântuitorului nostru, dar aproape toate aşa-numitele clase ariene care ne conduc, chiar și clerul, par să creadă că EL a greşit şi că ei sunt mai deştepți.

Ei consideră că Iisus Hristos a dat dovadă de ură rasială şi de discriminare religioasă atunci când i-a condamnat pe farisei, ale căror sfaturi nu duceau decât la moartea anticipată a sufletului. Din 100 de oameni, 99 vor striga cu siguranță: „Hristos ne-a poruncit să ne iubim chiar şi cei mai mari duşmani." De aceea avem obligația morală să îi împiedicăm pe conspiraționiștii sataniști să îşi împlinească pofta de a ucide. Această atitudine nu trebuie să fie un produs al urii și al mâniei, deoarece dacă simți cu adevărat compasiune față de o persoană sau un grup de persoane, cauți să le vindeci tendințele criminale și nu să le lași să se manifeste nestingherite.

„Trebuie să fiu crud doar ca să fiu bun", spunea Hamlet. Iubirea şi complicitatea la crime sunt două lucruri diferite. Ce părinte i-ar spune copilului său iubit „Du-te şi ucide"? Cel mai înțelept ar fi să îi iubim pe duşmanii lui Hristos dar să fim atenți la pofta lor de a ucide. Cartea mea nu este religioasă, ci pur ştiințifică. Nu este intenția mea să pretind vreun merit asupra vreunei descoperiri, căci faptele demonstrează singure pe zi ce trece cât de multă dreptate are Hristos.

A respecta poruncile Lui este poate dificil şi enervant. Dar am putea, cel puțin, să recunoaştem înțelepciunea Lui şi dorința Lui de a ne ghida în deplină siguranță inclusiv aici, pe pământ. Cu toate acestea, aşa cum am spus, clasa noastră conducătoare refuză, poate inconştient, să creadă în avertismentele Lui.

„Când o națiune uită de Dumnezeu, Dumnezeu îi trimite cutremure", a spus geniul francez Victor Hugo. Am fost martori, la începutul secolului, la marele cutremur politic din Rusia, țară care reprezintă o şesime din suprafața globului. În acele vremuri apăreau tot timpul informații de genul că „numeroşi oameni condamnați pentru activități contra-revoluționare au fost împuşcați mortal". Motivul pentru care atât de mulți oameni au fost ucişi nu este acela că desfăşurau activități contra-revoluționare, ci este vorba nici mai mult, nici mai puțin decât despre uciderea intenționată a claselor inteligente, care s-ar fi putut opune cu succes conspiraționiştilor internaționali.

Guvernul mondial care luptă împotriva păcii

„Problemele cauzate de existența suferinței trebuie să fie rezolvate dacă se vrea ca Republica să fie menținută." (Arthur Hobson Quinn, Decanul Universității din Pennsylvania)

Da! Dar pentru a rezolva „problemele cauzate de existența suferinței" şi pentru a salva rasa albă, trebuie să ştim că suferința mondială este cauzată de „dorința de a ucide" a fiilor Satanei şi de perseverența lor neclintită de a înlătura orice ține de creştinism.

Madison Grant a scris în introducerea cărții *Rising Tide of Color*, a autorului Lothrop Stoddard: „Acum Asia, sub masca bolşevismului cu conducere semitică şi călăi chinezi, organizează un asalt asupra Europei de Vest." Asaltul nu este doar asupra Europei, ci asupra civilizației creştine în întregime, şi nu în ultimul rând, asupra prosperei Americi.

Întâlnirile sălbatice bolşevice din New York demonstrează că acelaşi „cutremur" care distruge Rusia, fostul gardian estic al civilizației creştine, începe şi în America. Câțiva americani au remarcat că toți cei care au luat cuvântul la aceste întâlniri erau francmasoni. De ce sunt creştinii atât de proşti şi de orbi? „Când

Dumnezeu vrea să piardă pe cineva îi ia mai întâi mințile."

Oare chiar nu observăm nebunia în masă a creștinilor referitoare la „Liga Națiunilor", la „Curtea Mondială", la „Războiul pentru război" şi aşa mai departe? Într-adevăr, în fiecare țară milioane de persoane bine intenționate muncesc fără speranță, ca şi cum ar turna apă într-un vas fără fund, sau precum veveriţele care aleargă la nesfârşit învârtind nişte rotiţe. Îşi imaginează că munca în exces compensează lipsa de calitate. În realitate, pacea poate fi menținută doar printr-o atentă ținere sub control a tendințelor anarhice și sataniste a conspiraționiștilor mondiali.

În timpul unei convenții politice din Chicago, am rugat mai mulți profesori să explice din cele mai înțelepte declarații ale fostului vice-preşedinte, T.R. Marshall: „Guvernul mondial nu va permite instaurarea păcii." Atunci când i-am întrebat „ce este guvernul mondial" şi „de ce nu va permite instaurarea păcii", au devenit brusc confuzi şi nu au putut răspunde!

Câtă dreptate avea profesorul Charles E. Merriam de la Universitatea din Chicago când a afirmat în timpul unei prelegeri: „Ce avantaje vom avea dacă ştiința va cuceri întreaga lume, cu excepția guvernului mondial..." (*Chicago Tribune*, 24 ianuarie 1924)

Ştiinţa mea a salvat cinci milioane de creştini

Consider că civilizația creştină ar putea în continuare să supraviețuiască dacă această carte ar fi citită şi mesajul său ar fi larg răspândit. De ce? Pentru că ilustrează „ştiința mea de a face previziuni în domeniul politicii", care şi-a dovedit valoarea în numeroase cazuri şi confirmă toate cele peste 80 de predicții din cele şapte cărți ale mele de dinaintea războiului. (Vezi cartea mea *Vers la débâcle*, publicată în octombrie 1913, în care avertizam Rusia despre ceea ce s-a petrecut de atunci și până acum, oferind „remediile" care ar fi putut să o salveze.)

Iată una dintre dovezile eficienței ştiinței mele: după o lungă discuție cu generalul McDonought, şeful Departamentului serviciilor de contraspionaj pe timp de război din Londra, şi cu un reprezentant al Biroul britanic pentru străini am depus un raport,

pe 17 septembrie 1918, prin care sfătuiam semnarea păcii cu Bulgaria, care, aşa cum am prezis în raportul sus-menționat, urma să provoace o revoltă a slavilor în Austria, care va produce panică în Germania, determinând imediata predare a armelor. Sfatul meu a fost acceptat iar două săptămâni mai târziu a fost semnată pacea cu Bulgaria. După alte două săptămâni, slavii din Austria s-au răzvrătit şi Austria a fost îngenuncheată. La două săptămâni după capitularea Austriei, Germania a fost azvârlită într-o stare accentuată de panică şi s-a predat, forțată de împrejurări.

Auto-exterminarea creştinilor a fost oprită. Altfel, lupta ar fi continuat pentru multe luni şi cel puțin alte aproximativ cinci milioane de creştini şi-ar fi pierdut viața în zadar, dintre care nu mai puțin de două milioane ar fi fost americani.

Bolşevismul ar fi pătruns din Rusia în Germania, apoi în toată Europa, şi eventual în America. În continuare, cele 100 de milioane de mongoli din China, Japonia şi alți asiatici şi africani ar fi găsit momentul propice pentru a repeta invaziile istorice ale lui Attila (învins lângă Paris în 471) şi ale lui Batu-han, care şi-a pierdut armata în 1240 la Fiume. Aceste două posibilități nu au fost luate în considerare de cei care au crezut că Aliații ar fi trebuit să lupte mai mult, că Germania ar fi trebuit să fie zdrobită prin pacea semnată la Berlin.

Aspectele expuse mai sus au rămas un „mister" în istorie! Singura publicație din Marea Britanie care a confirmat aceasta a fost *Christian Commonwealth,* care a publicat un articol în februarie 1919. Singurul ziar din America a fost *New York Staats Zeitung*, care, deşi m-a atacat furibund pe 29 aprilie 1921, a evidențiat faptul că, datorită sfatului meu, Anglia a semnat pacea cu Bulgaria, fapt care a dus la prompta înfrângere a Germaniei.

Presa este plină de poveşti neadevărate şi de minciuni sfruntate

Staats Zeitung m-a acuzat pentru dezastrul din Germania, uitând că dacă Germania nu s-ar fi predat, Europa ar fi fost înecată în continuare într-un ocean de sânge, împărțită între bolşevici sau poate chiar între invadatorii asiatici-mongoli.

De ce a fost atât de atent trecut sub tăcere de către presă acest fapt al salvării a cinci milioane de creştini? Pentru că, dacă printr-un raport, am fost capabil să salvez cinci milioane de vieți, este lesne de înțeles că aş putea salva mult mai mulți. Iar tocmai aceasta nu doreşte guvernul mondial, şi cei 300 de fii ai lui Satana ce îl compun, care au ca scop vărsarea de sânge.

„Misterul" acestei tăceri, din partea presei, referitoare la nişte fapte atât de vitale este explicat de onorabilul W. Jennings Bryan, care a spus:

* „Ziarele nu prezintă fapte, ele îi păcălesc pe oameni în mod constant." (Shaw Desmond, *Chicago Tribune*, 1 martie 1924)

* „Statele Unite ale Americii nu cunosc adevărul despre condițiile din Europa." (Ch. Edw. Russell, lider socialist, mai 1925)

* „Ziarele sunt cele mai murdare lucruri care s-au inventat vreodată." (Bjurstedt Mallory, *Chicago Tribune*, 21 iuie 1922)

* „Europa se îndreaptă către distrugere. Vrem să ținem sub control această cădere. Dar nu ştim cum putem ajuta! Nu suntem bine informați despre fapte! Pericolul colapsului complet este mai aproape ca niciodată." (*Chicago Tribune*, 7 februarie 1923)

Ziarele au sute de informatori, dar cu toate acestea rămân tăcute. De ce? Pentru că presa este controlată de „fiii diavolului"! Oameni de geniu, precum Voltaire, Napoleon, Lamartine, Henry Ford ne-au avertizat că istoria este „falsă", şi totuşi se pare că, poate cu excepția lui Washington Irving şi a Preşedintelui Universității Leland, Dr. Starr Jordan, nimeni nu a cerut ca „istoria să fie rescrisă şi revizuită", şi anume să fie expuşi „cei care pun la cale războaiele". Dimpotrivă, când Henry Ford a pus la dispoziția publicului fapte incontestabile, referitoare la cauzele suferinței la nivel mondial, ziarele s-au legat de cuvintele sale şi au urmărit să

îl discrediteze.

Timp de 50 de ani istoria a fost pasiunea mea. Când, datorită sfatului meu, a fost semnat armistițiul, am mers la Biblioteca Muzeului Britanic şi practic am trăit acolo timp de 30 de luni citind, studiind şi copiind majoritatea informațiilor esențiale despre această „istorie ascunsă". Mi-a luat încă 40 de luni pentru a crea o „istorie cu conştiință".

America se confruntă cu trei duşmani externi importanţi

Distrugerea civilizației noastre, prezisă de contele Okuma, poate fi pusă în practică chiar şi astăzi. Chiar şi cei mai bine informați americani ignoră faptul că se confruntă în prezent cu trei duşmani simultan:

1. Guvernul mondial al francmasonilor – ***Mâna ascunsă*** care controlează acum, în 1925: a) trei sute de miliarde de dolari din capitalul disponibil; b) presa mondială şi c) multe guverne.

2. Japonia, al cărei asalt este inevitabil, aşa cum printre alții a prezis și H. G. Wells. Japonia conspiră împreună cu bolșevicii sovietici de la Moscova, folosindu-se de orice mijloace pentru a prelua controlul integral asupra Chinei pentru a o forța să li se alăture în zdrobirea civilizației creștine.

3. Bolşevismul, pus la cale de francmasoni, care, conform lui Samuel Gompers, este finanțat cu milioane de dolari de către aşa-numiții bancheri internaționali („germano-anglo-americani"), care sunt membri activi ai organizațiilor oculte conduse din umbră de așa-zișii „iluminați". Bolşevismul a beneficiat de ajutorul a cel puțin cinci milioane de francmasoni europeni şi aproximativ trei sau patru milioane de francmasoni secreți din America.

Senatorul Brookhart a afirmat, pe 7 februarie 1923, că: „Majoritatea oamenilor din Wisconsin sunt de partea lui Troțki." Prin urmare, în Statele Unite există aproape douăzeci şi cinci de milioane de revoluționari, care sunt amenințați din exterior de o coaliție formată din Japonia, China şi alți asiatici aliați cu sovieticii, de jumătatea aservită a Mexicului (care practic este condusă de un dictator satanist, Roberto Huberman) şi de anumite puteri

creştine controlate de guvernul mondial (***Mâna Ascunsă***).

În acest moment critic, unii senatori americani par a încerca să provoace intenționat indignare şi să stârnească animozitatea Angliei, Franței, Italiei şi a Germaniei prin discuții inutil de lungi şi nefolositoare despre datoriile lor de război către America. Un asemenea optimism este futil şi contrar intereselor lor.

Discursul ambasadorului Alanston Houghton, prin care acesta cerea ca Europa să îşi schimbe politica, a fost considerat o amenințare. Ziarele japoneze consideră că „planul manevrelor navale americane este mult prea provocator şi reprezintă o amenințare la siguranța Japoniei". (*New York Times*, 3 mai 1925)

Optimismul american nu are nicio bază reală şi reprezintă un pericol

Americanilor le este indusă prosteşte o stare falsă de siguranță în amintirea siguranței aproape depline din ultimii 150 de ani, dar această siguranță s-a datorat a două principale motive care acum nu mai sunt de actualitate:

1. Un țar al Rusiei care nu ar permite niciun fel de atac direct asupra Statelor Unite, aşa cum l-a prevenit şi pe cel din 1863-64.

2. Până acum câțiva ani, cele două oceane protejau țărmurile americane, dar aceste mijloace naturale de apărare au fost anulate de utilizarea armelor de luptă perfecționate.

Prin urmare, optimismul care a dominat mereu America, datorat în principal protecției menționate anterior, nu mai reprezintă o bază solidă. America trebuie, prin urmare, să recunoască şi să se confrunte cu pericolele existente şi să se pregătească pentru orice eventualitate.

Americanii sunt oarecum intoxicați de laurii Primului Război Mondial, în timpul căruia soarta i-a oferit Americii un interval de 15 luni de absolută siguranță acasă, între declarația ei de intrare în război şi reala sa intrare pe câmpurile de luptă, unde trupele americane s-au confruntat cu cele germane, epuizate de patru ani de luptă.

În cazul declanşării celui de-al Doilea Război Mondial, care va fi pus la cale de guvernul mondial ocult, America nu va mai

benefica nici măcar de 15 minute pentru a se pregăti, deoarece acest război nu va fi declarat…

Toate cele trei grupări menționate anterior ca fiind dușmani ai Statelor Unite ale Americii au fost „pro-americane" în 1918. Atunci au fost preocupate cu încercarea de a distruge sau de a submina conducătorii creştini ai Rusiei, Germaniei, Austriei, Angliei şi Italiei, şi de a aduce aceste țări în pragul falimentului.

Guvernul mondial „a ținut America departe de război", atât timp cât Țarul, „prietenul tradițional al Americii" (conform spuselor Preşedintelui Roosevelt) avea nevoie de ajutorul ei. Același guvern a forțat America să intre în război imediat ce țarul Rusiei a fost detronat. Chiar şi *Chicago Tribune* din 27 iulie 1922 a repetat zvonul că un francmason sionist, Justice Lubitz Brandeis, „conduce Casa Albă printr-o legătură telefonică secretă" iar un alt francmason, Bernard M. Baruch, a afirmat în fața Senatului că el este „cel mai puternic om" din America.

În cartea sa interesantă, *Triumphant Plutocracy*, fostul senator R. F. Pettigrew a scris că atunci când națiunea americană l-a ales pe Woodrow Wilson „pentru că a ținut America departe de război", el era deja pregătit să declare intrarea ei în război. Guvernul mondial a aruncat America în război chiar împotriva voinței națiunii, ordonând presei americane să o determine să îşi dorească aceasta!

Toţi experţii prevăd război sau dezastru

Distrugerea definitivă a civilizației noastre, prevăzută de Okuma şi de alții, poate fi realizată chiar şi astăzi, începând cu atacul fiilor Satanei asupra Statelor Unite, sau printr-un asalt asupra Europei Centrale. Rusia este deja la dispoziția ***Mâinii Ascunse*** a francmasonilor conspiraționişti şi pentru că a încetat să mai fie gardianul estic al civilizației creştine a devenit gardianul vestic al conspiraționiştilor. În plus, sovieticii provoacă China!

În iulie 1921 i-am înmânat un raport detaliat preşedintelui Harding despre situația mondială şi despre planul ***Mâinii Ascunse***. Raportul a fost citit în prezența mea de secretarul preşedintelui, George B. Christian. Ulterior l-am publicat în engleză şi rusă,

intitulându-l „Să prevenim cel de-al Doilea Război Mondial, care este deja pregătit să izbucnească” şi l-am răspândit prin Europa în zeci de mii de copii.

Vecinii Rusiei, şi mai ales statele balcanice, au devenit precaute, aflând de predicția mea, şi şi-au luat toate măsurile pentru a preveni un eventual asalt al sataniștilor bolşevici. Multiplele lor eforturi în Balcani au fost atent observate, şi prin urmare, au putut fi înăbuşite în față, cel puțin deocamdată.

Din moment ce ***Mâna Ascunsă*** a dovedit o activitate plină de fervoare în Orientul Îndepărtat, este foarte posibil ca primul asalt să fie împotriva Americii. (Nu trebuie să ne gândim neapărat că autorul nu a avut dreptate. Francmasonii vicleni își schimbă adesea planurile în funcție de noile împrejurări, dar ținta lor rămâne clară și o urmează cu strictețe și cu o diabolică perseverență – n.t.)

Generalii J. J. Pershing, G. Bell, G. V. B. Mosely şi mareşalul Fayolle au prevăzut un nou război mondial, la fel cum au făcut Clemenceau, fostul ambasador H. Morgenthau şi mulți alții. Chiar şi Franța a ales să intre în ofensivă şi Clemenceau a declarat: „Noi, în Franța, trebuie să acționăm ca şi cum am fi singuri în lume.” Aceasta înseamnă completa izolare a Statelor Unite şi practic sună ca o amenințare.

O catastrofă iminentă pentru Europa (şi prin urmare pentru toată civilizația creştină) a fost prevăzută de: Frank Vanderlip, fostul ambasador american G. Harvey, senatorul M. McCormick şi de mulți alți lideri; cu excepția cazului în care Europa îşi găseşte ajutor financiar în alte surse decât în cele americane.

„Europa va face toate eforturile necesare pentru a-şi recupera aurul.” (Isaac Marcosson în cartea sa, *The War After the War*).

„Anglia va urma întocmai politica lui Disraeli”, a mărturisit fostul prim-ministru al Marii Britanii, Bonar Law. Această politică este cea mai agresivă şi mai lipsită de credință politică ce a existat vreodată. Iar partidul lui Bonar Law este din nou la putere… Prin urmare ne putem aştepta ca politica lui Disraeli să fie din nou urmată.

Dar Disraeli a fost o simplă unealtă a celor din clanul Rothschild și conform lui Bismarck (*La Vieille France*, nr. 216), Disraeli şi patronii

săi, Rothschildzii, sunt cei care au inventat planul distrugerii Statelor Unite prin instigarea unui Război Civil şi printr-un atac străin, în 1863-64, concertat de către cinci mari puteri militare.

Orice discuţie despre pace este absurdă

Numeroşi ipocriți sau obtuzi predică despre „bunăvoință", „prietenie", „pace". Trebuie să ne dăm seama însă că în staul sunt multe oi pline de „bunăvoință, iubire și pace". Totuşi, milioane dintre ele sunt măcelărite de câțiva măcelari. Un grup format doar din 300 de „măcelari" (***Mâna Ascunsă***) a trimis, începând cu anul 1914, 20.000.000 de bărbați la moarte.

În loc să mormăim despre pace şi „bunăvoință", trebuie să dezvăluim identitatea acestor 300 de măcelari şi să le ținem sub control reaua lor voință satanică! Dacă nu, toate aceste eforturi pentru „pace" sunt absolut inutile, chiar vătămătoare, pentru că ele mențin statele creștine într-o falsă stare de siguranță şi îi încurajează pe duşmanii lor să le atace.

„Nicio ființă umană nu vrea război", spunea senatorul Hiram W. Johnson. Așa este, cu excepția acestor măcelari care pregătesc, peste tot în lume, revoluții și războaie civile, instigând animozitățile interetnice, interrasiale, interreligioase, teritoriale, economice etc.

„Doar printr-o unire vitală şi permanentă a națiunilor poate fi salvată umanitatea de altă conflagrație care va lăsa lumea în cenuşă", a scris S. Colcord în cartea sa *Great Deception*.

Da! Dar ***Mâna Ascunsă*** nu va permite existența unei asemenea uniuni şi niciun fel de pace, după cum ne-a avertizat T. R. Marshall cu înțelepciune. Prin urmare, visele „iubitorilor

de pace" ignoranți care îl disprețuiesc pe Hristos și învățăturile Sale pline de înțelepciune sunt în van. ***Mâna Ascunsă*** a făcut să dispară toate roadele a 30 de conferințe de pace.

Singurul motiv pentru care Rusia a trebuit să îndure torturi cumplite a fost că a ignorat ***Mâna Ascunsă***, așa cum o fac astăzi celelalte state creștine.

Principalul pericol pentru statele creștine este optimismul orb. Președinta Ligii femeilor cu drept de vot din America, M. Wood Park a spus: „Țara noastră este prea bogată, prea mare pentru a fi cucerită." La această afirmație, editorul de la *Chicago Tribune* (7 noiembrie 1922) a răspuns cu înțelepciune: „ABSURD!"

Tocmai țările bogate au fost atacate şi distruse. Dar dacă, să presupunem, Statele Unite nu ar putea fi cucerite, fiii săi trebuie să fie jefuiți şi înecați într-un ocean de sânge? Însă multe milioane de americani gândesc precum doamna Wood Park şi alți optimişti nebuni care cred că nu pot fi găsiți suficient de mulți bani pentru un atac combinat. ***Mâna Ascunsă*** controlează acum 300 de miliarde de dolari şi ar pune la dispoziție de bunăvoie respectiva sumă pentru un asemenea asalt pentru că astfel ar câştiga aproximativ 100 de miliarde, aşa cum s-a petrecut în timpul Primului Război Mondial, aspect pe care l-am descris și în cartea mea intitulată *Gentiles Review*.

Războiul poate izbucni în orice moment

R.F. Pettigrew a dovedit că agenții ***Mâinii Ascunse*** din America sunt „dictatori auto-aleşi, care dezbină şi conduc, şi care în orice moment pot ruina instituțiile financiare, instaurând panica. Ei dețin puterea guvernării!" Cea mai bună publicație săptămânală din Anglia, *British Guardian of London 40*, în ediția sa din 20 martie 1925, în articolele „Warburgii: Nişte escroci internaționali" şi „Asociația Bibliei internaționale a studenților finanțată de francmasoni" confirmă spusele senatorului Pettigrew.

Dictatorii francmasoni din America, menționați anterior, pot investi oricâte miliarde pentru a finanța asaltul împotriva Statelor Unite, la fel cum au ajutat Germania în timpul acestui război. ***Mâna Ascunsă*** se află în spatele socialiştilor, comuniştilor,

bolşevicilor, anarhiştilor, „pacifiştilor” şi a tuturor organizaților „roşii” de pretutindeni. De ce? Pentru că principalul său obiectiv este vărsarea de sânge cu orice preț.

„Viitoarele războaie vor apărea cu o spontaneitate crescândă”, a declarat cu înțelepciune generalul Tasker Bliss. Când o lovitură generală paralizează totul, declanşând aceste conflicte, atunci, fără a declara război, după cum a prezis generalul Brancker, fostul şef al Forțelor Aeriene britanice, duşmanul va asalta simultan toate navele americane prin atacuri nocturne cu nave cu torpile (precum în Port Arthur în 1904), cu submarine şi cu avioane. Desfășurarea flotei americane atlantice a oferit japonezilor un pretext pentru a le pune națiunea pe foc şi să atace dintr-o dată orice navă americană în timpul nopții, fără a declara război!

Ceea ce generalul William Mitchell declara în 1925, i-am prezentat preşedintelui Harding în iulie 1921, adăugând la aceste declarații planul duşmanilor. În pamfletul meu, la pagina 6, am explicat că Anglia „nu îşi poate permite să încalce ordinele ***Mâinii Ascunse*** şi prin aceasta să se sinucidă!”.

În *New York World* din 12 aprilie 1925 se afirmă că Marea Britanie se află „într-o poziție periculoasă”, că se confruntă cu „conflicte industriale grave” şi că este „împinsă spre naufragiu de apele în scădere ale comerțului” etc.

Marea Britanie a fost intenționat adusă în această condiție periculoasă de către ***Mâna Ascunsă***, care poate astfel forța Leul Britanic la îndeplinirea propriilor sale dorințe, aruncând această nobilă națiune împotriva oricărei puteri, care conform ordinelor trebuie distrusă, în conformitate cu schema celor din clanul Rothschild privind dominația mondială.

În data de 24 ianuarie 1919, ziarul *The Financial News of London* a publicat avertismentele mele formulate într-un manifest intitulat „Elementele esențiale pentru menținerea unei păci stabile”, în care am scos în evidență teribilele boacăne ale domnilor Woodrow Wilson, Lloyd George şi Clemenceau, oferindu-le „căile de salvare”. Am distribuit 10.000 de exemplare ale acestui manifest.

Apoi ***Mâna Ascunsă*** a ordonat să fiu „redus la tăcere”.

„Pericolul se află şi în interiorul Americii”

Aşa suna avertismentul nemuritorului Abraham Lincoln, repetat recent de Secretarul C. E. Hughes.

Mâna Ascunsă poate să pornească, la momentul potrivit, un conflict între protestanți şi catolici şi, în acelaşi timp, va putea ordona agenților săi să creeze o criză financiară, după cum a prezis R. F. Pettigrew, fapt care ar putea cauza confuzie şi haos.

Mâna Ascunsă „anglo-saxonizează” această țară în loc să o „americanizeze”, iar aceasta poate să perturbe Statele Unite, aşa cum a fost prevăzut în ziarul *The Brooklyn Eagle*, în mai 1921.

Mâna Ascunsă, conform declarației lui Paul Warburg înaintea Senatului, a finanțat pe ascuns în simultaneitate campaniile din timpul alegerilor atât a lui Roosevelt, cât şi a lui Taft şi a lui Wilson.

Mâna Ascunsă poate contribui la înveninarea duelului democratic-republican în 1928, poate sprijini o a treia parte şi finanța „legile albastre” astfel încât să crească nemulțumirea şi să prolifereze revoluția până la culmile ei.

„America este un tărâm al sclaviei. Oamenii se vor răscula în curând împotriva eforturilor moraliştilor”, afirma rabinul A. Spitzer din New York, pe 18 iulie 1921.

El îşi cunoaşte bine semenii. Şi sunt cel puțin cinci milioane de francmasoni în America şi încă alte trei sau patru milioane de conspiraționişti „secreți” sau „sub acoperire”, după cum i-a numit Disraeli. „Francmasonul nu a fost niciodată un adevărat american. În acest război, Puterile Centrale au fost finanțate de bancheri cu bani din America, iar aceşti bani au fost folosiți pentru a lupta împotriva patriei noastre”, scria reverendul D. J. Brouse, pastor al Bisericii Episcopale Grace, în ziarul *The Jewish World*, pe data de 13 iulie 1921.

Pe măsură ce agenții ***Mâinii Ascunse*** îi vor instiga pe cei 12.000.000 de negri ce există în America, ei vor fi pregătiți să îi ajute pe cei 8.000.000 de francmasoni de aici să pornească orice revoltă. Ziarul oamenilor de culoare, *The Messenger*, a scris în septembrie 1921: „Această țară, deşi are o avere de 300 de miliarde de dolari, are o populație care trăieşte cu mălai, în timp

ce doar 2% din populație deține 60% din avuția țării."

„Negrii din Statele Unite ale Americii trebuie să privească la bolşevism ca la eliberare", scria editorul ziarului *Defender of Chicago* în martie 1924.

Germano-americanii sunt de asemenea nemulțumiți. Orice pretext, creat de ***Mâna Ascunsă*** pentru a intoxica masele cu baliverne otrăvitoare, poate provoca o revoltă, pe care agenții ***Mâinii Ascunse*** o pot transforma ușor în jaf şi crimă. Toți cei 120.000 de oameni din închisori vor fi eliberați, aşa cum s-a procedat în Rusia şi în Franța, în timpul revoltelor.

Războiul pornit fără declaraţie

Multe persoane sunt induse în eroare de faimoasa „proporție" de 5 la 3, ce presupune că flota americană este superioară celei japoneze. Dar nimeni nu ia în considerare faptul că un atac nocturn neaşteptat din partea japonezilor ar putea cu uşurință să inverseze această „proporție". (Această prezicere s-a adeverit în anul 1941, când japonezii au atacat baza militară americană de la Pearl Harbour – n.t.)

Conferința pentru pace a femeilor, susținută la Washington în ianuarie 1925, a enumerat 24 de motive care provoacă războaie, însă l-au „uitat" pe cel mai important: „râvna diavolească de a ucide" a francmasonilor! Chiar dacă ei acționează în mare secret, totuşi putem să le sesizăm, din când în când, acțiunile. Prin urmare, citim în ziarul *New York American*: „Protocolul de la Geneva – o directă instigare la adresa Americii – amenință cu războiul dacă nu se respectă directivele marii finanțe mondiale." (prof. Philip Marshall Brown, 19 octombrie 1924).

Deşi punerea în aplicare a acestui Protocol a fost amânată, avem motive să credem că „buna intenție" a rămas. Generalul W. Mitchell, asistentul şef al Forțelor Aeriene americane, a declarat pe bună dreptate că o bombă poate distruge un întreg oraş.

„Războiul dintre Statele Unite şi Japonia este destul de inevitabil." (generalul Bernhardi)

„Ministrul pentru afaceri externe al Japoniei, K. Mutsui, vorbeşte cu o iritare în glas, pe care America nu îşi poate permite

să o ignore." (*Chicago Tribune*, 9 februarie 1924)

„Războiul dintre Statele Unite şi Anglia este iminent înainte de 1926", a declarat Troţki, fostul dictator francmason al Rusiei, care a primit directive de la dictatorul francmason al Germaniei, răposatul W. Rathenau, fapt mărturisit chiar de către cel din urmă, cum reiese din articolul publicat în *Plain English*, pe 11 iunie 1921.

„În anul 1925, în Japonia vor fi pregătite şaptesprezece divizii de aviaţie navală", a telegrafiat Richard Lloyd Parry, corespondentul publicaţiei *Tokio Weekender*.

Defenseless America, acesta este titlul cărţii lui Hudson Maxim. Da! Este vulnerabilă şi se va confrunta cu o situaţie dezastruoasă dacă nu va fi atentă la francmasoni, care sunt duşmanii din interior.

„Mexicul oferă Rusiei o bază bună de plecare de la care să îşi dezvolte contactele viitoare cu America", a declarat Chicherin, ministerul sovietic al Afacerilor Externe, citat de *New York Times*, pe 6 martie 1925. În această direcţie au apărut deja articole care dezvoltă subiectul: „O revoluţie iminentă în Mexic" (*New York Herald*, 13 iunie 1925) şi „Un nor a apărut la orizontul relaţiilor mexicano-americane" (*New York Times*, 15 iunie 1925).

Prevenirea educării „imbecililor incurabili"

Toţi sataniştii sau angajaţii lor, care îi disprețuiesc pe creştini (precum Mişcarea „Raţionaliştilor" fondată de conspiraţionistul Spinoza) sunt ajutaţi de ***Mâna Ascunsă***, deşi acest lucru este păstrat strict secret. Clericii, profesorii, scriitorii şi politicienii ascund adevărul sau îl ignoră şi hrănesc astfel „imbecili incurabili". „Imbecilii incurabili", conform lui Urbain Gohier, sunt aceia care pretind că nu ştiu ce este guvernul mondial şi care, conform lui Philip Marshall, îşi aduc astfel un aport tacit la eşuarea eforturile iubitorilor de pace.

Miile de autori, care au scris istoria ultimilor 150 de ani, par a fi orbi şi a nu fi nimic mai mult decât nişte reporteri „en grand". Ei nu merg niciodată la surse, doar aruncă o privire la suprafaţa evenimentelor şi apoi oferă publicului imaginile lor moarte şi lipsite de conştiinţă. De ce fac aceasta? Pentru că au fost mituiţi, din frică, pentru că au fost ameninţaţi, sau din cauza ignoranţei. În

toate aceste cazuri, rezultatul este acelaşi. Cititorii îşi fac o părere destul de falsă despre istorie şi despre politică şi devin simpli politruci, chiar „adevărați imbecili incurabili".

Contemplând munții de aur pe care tronează clanul Rothschild, aceşti autori, politicieni, predicatori și profesori lipsiți de caracter simt cum le lasă gura apă. Practic, majoritatea „s-au vândut lui Satana" şi francmasonilor, care sunt inspirați de el şi conduşi de clanul Rothschild, dar nu au fost niciodată recompensați.

Otto Kahn, partener din toate punctele de vedere al bancherilor „anglo-germano-americani", care conform lui S. Gompers, vor să îi târască țara într-un ocean de sânge, partener şi al Warburgilor, fiind menționat de *The British Guardian* în articolul „Warburgii: escroci internaționali", dovedeşte cât de adevărate sunt afirmațiile de mai sus. Kahn i-a dat unui cleric un bacşiş de 25.000 de dolari și apoi aproximativ 100.000 de clerici au început să gândească: „Dacă cutare pastor a primit 25.000 de dolari, de ce nu aş putea primi şi eu aceeaşi recompensă, dacă nu denunț niciodată crimele francmasonilor?"

Iar cei 100.000 de clerici au devenit „pro-francmasoni"… Simpatia fiecăruia dintre ei nu costă decât 25 de cenți. Mult prea ieftin, nu?

„Lumea a devenit sigură doar pentru sataniștii care conduc din umbră." (Garstin Smith)

Tinerii sunt încetul cu încetul transformați în nişte infirmi din punct de vedere mental, ceea ce este o adevărată crimă… Noul Testament este foarte clar în această direcție: „Iar cine va sminti pe unul dintr-aceştia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară şi să fie afundat în adâncul mării." (Matei XVIII, 6)

Foarte puţine cărţi spun adevărul

Aproape nimeni nu vorbeşte despre liderii ***Mâinii Ascunse***, clanul Rothschild – adevărații „asasini mondiali ai popoarelor" (aşa cum i-a numit şeful Departamentului pentru Afaceri Externe de la Oxford) şi autocrați ai lumii. Şi cât de dezastruos conduc lumea!

Cărțile care au fost scrise despre ei au dispărut imediat, cum ar fi: *The Rothschilds* de John Reeves, publicată de McClurg în Chicago, *Les Rothchilds* de Demachy etc. Aceste cărți constituie o raritate, deşi nu descriu faza politică din viața acestei sinistre şi fatale familii, căreia i se poate atribui cel puțin jumătate din vărsarea de sânge şi calamitățile care au avut loc în sânul creștinătății, începând cu anul 1770.

Excelenta carte în patru volume, *The International Jew,* scrisă de Henry Ford, demască în mod inteligent şi de necontestat guvernul invizibil, dar doar aşa cum acționează acesta în SUA. Poate din cauza faptului că familia Rothschild şi „guvernul lor invizibil" se află în Europa (cu excepția câtorva membri care sunt în SUA) aceste patru cărți, atât de abil scrise, nu explică activitatea lor satanică din ultimii 150 de ani, în care au jucat un rol neegalat de niciun conducător din istoria modernă și contemporană, dar ascuns publicului cu cea mai mare atenție.

The French Revolution, *World Revolution – The Plot against civilization* şi *The Secret Societies,* cărți scrise de scriitoarea londoneză Nesta Webster, cel mai bun istoric al momentului, sunt atât de importante, încât mă voi referi la ele mai pe larg, ulterior. Niciun student la istorie, niciun politician sau predicator și, mai ales, nicio femeie nu ar trebui să omită să le citească. Doamna Webster se situează precum un colos, cu mult deasupra miilor de istorici, fiind înzestrată cu o rară erudiție şi curaj.

Articolul „Cauza conflictelor mondiale", din ziarul *Morning Post* din Londra, furnizează informații utile despre ***Mâna Ascunsă***. Dar iarăși, autorul nu îi menționează pe cei din clanul Rothschild. Cartea *The Secret of the Rothschilds* de Mary Hobart, a dispărut, de asemenea, deşi nu prezintă nicio informație utilă despre ei.

Presa, controlată de ei, împiedică aflarea faptelor aşa cum sunt ele în realitate. Profesorii, clericii, politicienii şi scriitorii preferă să rămână tributari fricii decât să afirme adevărul.

În plus, 99% dintre americani nu cunosc informațiile de bază despre politica externă şi cu atât mai puțin îi înțeleg aşa-zisele „mistere", care i-au frământat chiar şi pe cei mai mari oameni de stat. Conform lui Lothrop Stoddard: „ceva s-a petrecut" (dar el nu explică ce anume), pentru că civilizația noastră creştină, veche de 1900 de ani, este pusă în pericol.

Care este rezultatul unei asemenea „minciuni în masă"? Răspunsul ni-l oferă Preşedintele Universității California de Sud, Dr. Kleinmichel, într-un articol din ziarul *Chicago Daily News*, publicat pe 30 iulie 1923: „96% din populația Statelor Unite este sub nivelul standard acceptat de inteligență şi doar 4.000.000 se situează deasupra standardului."

Transformarea politicienilor în oameni de stat

Care este rezultatul ascunderii constante a adevărului? „Congresul nu s-a aflat niciodată într-o stare de declin atât de mare precum în prezent" a mărturisit secretarul de Război, domnul Weeks, citat de *Chicago Tribune*, pe 16 iunie 1922. Senatorul Borah nu are o părere mai bună, afirmând: „Este vorba pur şi simplu despre un eşec uman din partea politicienilor din punctul de vedere al exercitării funcției lor." (*Collier's Magazine*, noiembrie 1922)

„Politica externă americană a ajuns la cel mai mare declin înregistrat de la fondarea Republicii. Am ajuns la o completă stagnare din cauza incapacității individuale de a acționa şi a terorii provocate de acțiunea conjugată. Nu s-a mai înregistrat niciodată în istoria Americii o asemenea diminuare a curajului printre americani." (*Chicago Daily News*, 5 decembrie 1922)

„A te arunca cu voioşie în mijlocul torentului, echipat doar cu truisme morale şi tipare, fără a atinge o cunoaştere autentică a forțelor abisale care controlează politica, este echivalent cu a atrage angajamente costisitoare şi sacrificii neaşteptate." (*Chicago Tribune*, 9 septembrie 1922)

„Oamenii noştri de stat sunt mici copii în comparație cu ai europenilor. Ne este oferit în mod repetat un loc de frunte în lumea afacerilor mondiale. Ne este oferit pe tavă dar, în virtutea prostiei noastre depline, îl respingem." (*Chicago Herald*, 22 iulie 1923)

Roy K. Moulton a scris în ziarul *New York American*, pe 24 mai 1924: „Dat fiind faptul că diplomația țării noastre de abia acum este solicitată, nu este nimic în neregulă cu ea pentru simplul motiv că din câte se pare nu avem deloc diplomație. Nu creştem diplomați. Creştem politicieni. Lipsa diplomaților abili este o fază din viața noastră națională, care ne face să ne cutremurăm la simplul gând al vreunui episod diplomatic sau a unei probleme cu Europa. Ne aflăm într-o poziție teribil de dezavantajoasă la orice fel de conferință sau în fața oricărei Curți. Suntem o națiune în pruncie."

Domnul Wilson şi-a mărturisit neputința în ceea ce privește Afacerile Externe astfel: „Diplomația acționează mereu în desişul vechilor vrajbe, înrădăcinate, încâlcite şi încolăcite. Este greu de văzut calea. Nu se poate vedea lumina zilei. Nu am realizat aceasta decât la Conferința pentru pace."

„Wilson nu a fost un om de stat suficient de bun, care să se pronunțe în favoarea noastră împotriva diplomației aliate de la Paris", a spus ambasadorul Bernstorff, citat de *Chicago Tribune*, pe 5 februarie 1924.

„America nu are politică externă." (*The World Work*)

„Americanii nu ştiu nimic despre ce se petrece în străinătate." (Desmond Shaw, *Chicago Daily News*, 1 martie 1924)

„Statele Unite este cu aproximativ 40 de ani în urma vremurilor, din punctul de vedere al gândirii politice, în comparație cu restul lumii." (Oswald Garrison Villard, editor la *The Nation* și *Chicago Tribune*, 8 martie 1924)

„Cunoaşterea voastră (a europenilor) superioară va fi cea care va lua inițiativa." (Generalul Dawes)

„O greșeală în politică este mai gravă decât o crimă." (Talleyrand)

„Dacă greşim este posibil ca mâine să nu mai existe America." (Copeland)

„America se află în acea poziție diplomatică în care războiul se poate declanşa prin sloganuri precum: «Războiul care va pune capăt tuturor celorlalte războaie» şi «A face din lume un loc sigur pentru democrație».", declara guvernatorul John J. Blaine, pe 20 octombrie 1923.

Da! „Fiii diavolului" vor inventa orice slogan de acest fel.

„Statele Unite trec printr-o perioadă critică din istoria sa." (Generalul HC Hale, comandant al trupelor din zona 6, Chicago)

„Ambasadorul sovietic al Chinei, Kara Kahn este un sfătuitor periculos şi răuvoitor." (Ambasadorul Sehurman, citat de *New York Times*, din 6 martie 1925)

Toate acestea sună amenințător. În aceste condiții, de ce să nu creăm o „Şcoală de afaceri externe" în care să predăm „ştiința previziunilor politice"? Deoarece „un gram de prevenire face cât tone de tratamente!".

Femeile ar putea preveni războaiele?

Nouă dintre organizațiile naționale pentru femei, reunind un număr de aproximativ 5.000.000 de membre, au susținut o Conferință despre cauze şi soluții privind războiul, la Washington, în ianuarie 1925.

Întâlnirea a eşuat înainte să înceapă din cauza incapacității preşedintei de a prezenta adevăratele cauze ale războiului. Niciuna dintre membre nu a avut curajul să afirme faptul că înainte de toate, pentru a preveni războaiele este necesar să punctăm cine le pune în scenă, pentru că războiul nu este nimic altceva decât o „crimă în masă legalizată".

Participantele la conferința mai sus menționată au crezut că „ştiu ele mai bine" şi au invitat un duşman viclean al păcii, pe rabinul Stephen S. Wise, pentru a explica cum să fie evitate războaiele. Evitarea războaielor reprezintă pur şi simplu opusul a ceea ce francmasoneria, din care face parte, îi dictează. El a dovedit că este mai onest şi mai inteligent decât audiența sa, şi a mărturisit deschis că „fiind francmason, se afla în pericol" să rezolve problema!

„Închideți-i într-un țarc pe 50 dintre cei mai bogați francmasoni

şi nu vor mai fi războaie." (H. Ford)

„Războaiele sunt recoltele francmasonilor." (Werner Zombart, un profesor evreu)

Mareşalul Douglas Haig susținea într-un mod genial: „Evanghelia lui Hristos este singura speranță mondială socială şi singura promisiune de pace mondială. Este o cruciadă către care vă îndemn – o cruciadă care nu are drept obiect salvarea unui singur oraş, cu toate că este sfânt, ci salvarea întregii lumi de la calamitatea pe care o reprezintă războiul." (*New York Times*, 22 februarie 1925)

Conferința anterior menționată a dovedit încă o dată cât de adevărate sunt următoarele păreri despre femei: „Femeile din America se induc singure în eroare când se gândesc că sunt avansate din punct de vedere politic. Ele se situează în urma femeilor din multe alte țări." (Alice Paul, vice-preşedinte al Partidului Național al Femeilor, *Chicago Tribune*, 10 noiembrie 1922)

„Problema cu voi, femeile, este că sunteți prea ignorante. Doar dacă veți ieşi din această ignoranță, veți fi o amenințare pozitivă." (ambasadorul britanic, Sir A. Geddes, *Chicago Tribune*, 1 mai 1922)

„Aproape completa eclipsare a delegatelor din partea Statelor Unite, puse în umbră de discursurile femeilor din alte țări, a fost uimitoare." (O. D. Oliphant, preşedinta Ligii naționale americane auxiliare, 13 martie 1925)

Demascaţi cu vigilenţă activitatea sataniştilor

Printre ruși este bine cunoscută povestea lui A. Krylof despre un țăran care a mers în capitală pentru a vizita Muzeul Zoologic. Întorcându-se acasă a povestit cum a hoinărit prin muzeu şi despre tot ce a văzut acolo – inclusiv insectele.

„Şi cum arată elefantul?", a întrebat un copil.

„Nu am observat elefantul", a răspuns țăranul.

Această fabulă îmi aminteşte de istoricii şi autorii care au scris despre Revoluția Franceză şi despre Napoleon I, dar nu au scris despre nicio altă perioadă din istorie. De exemplu, a apărut o carte

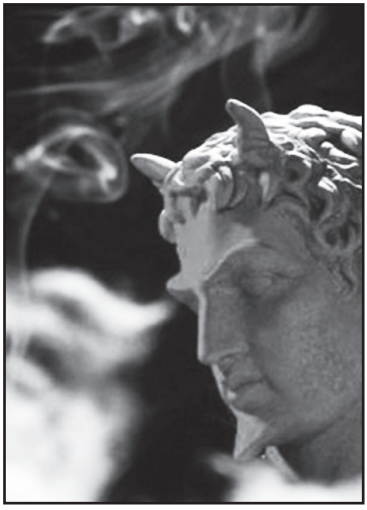

numită *The French Revolution*, scrisă de G. P. Gooch (*Helps for Students of History*). Gooch împreună cu alți 100 de autori care au scris despre Revoluția Franceză, pe care el îi citează, au studiat toate aceste „insecte" care au provocat-o, cu excepția celei principale, ***Mâna Ascunsă***. Acest „elefant" al grădinii zoologice politice sau mai bine zis acest „tigru" este responsabil atât de declanșarea Revoluției Franceze, cât şi a tuturor celorlalte revoluții, războaie, „conflictele mondiale" şi vărsările de sânge ce au urmat. Aceşti autori şi profesori descriu păsările, oile şi caprele grădinii zoologice politice şi le spun elevilor: „Acum cunoașteți toate animalele. Puteți merge în junglă să vânați, dar fiți atenți la capre şi la maimuțe pentru că sunt periculoase şi vă pot face rău." Aceasta este pregătirea politică din şcoli care, din păcate, pot produce doar „imbecili incurabili".

Dat fiind faptul că lucrarea domnului Gooch a fost publicată de Societatea pentru Promovarea Cunoaşterii Creştine, cineva ar putea presupune în mod eronat că autorul este creştin.

Guvernul mondial invizibil este condus din 1770 de clanul Rothschild, și de aceea voi aduce lumină asupra sinistrei lor activități satanice. Asemenea revelații au fost mereu întrerupte din motive „neştiute şi independente" deşi pentru a putea prevede viitorul („a guverna înseamnă a prevede", altfel „fără prevedere nu se poate atinge succesul în guvernare") toată lumea trebuie să fie atentă la aceşti conspiraționişti. De ce se ascund aceștia în umbra secretului?

„Am aruncat o privire în iad (adică Rusia). Sataniștii au preluat controlul, Lenin şi-a petrecut ultimele zile târându-se prin cameră şi strigând în mod repetat: **«**Doamne, salvează Rusia şi omoară conspiraționiștii francmasoni.**»** 90% dintre posturile importante

din Guvernul sovietic sunt ocupate de ei." (Sir Percival Phillips, *Daily Mail*, Londra)

„Beneficiile aduse poporului rus de bolşevism există doar pe hârtie, scrise în culori strălucitoare de propaganda bolşevică." (Emma Goldman, o comunistă)

Istoria are nevoie să fie impregnată de conştiinţă

Faimosul Alphonse Lamartine, scria în 1848, în al său „Eseu despre modalitatea de a scrie istorie pentru popor" : „Dacă vreți să impuneți o opinie maselor, să le salvați de la imorala doctrină a succesului, faceți ceea ce nu s-a mai făcut până acum – OFERIȚI CONŞTIENȚĂ ISTORIEI. Tratându-vă subiectul astfel, veți câştiga mai puțină popularitate. Nu veți stârni pasiuni (aici Lamartine sfătuieşte contrariul față de ceea ce Lionel Rothschild, personajul Sidonia din romanul *Coningsby* l-a învățat pe Disraeli), nu veți incita imaginația poporului, dar veți face un serviciu de mii de ori mai bun cauzei, intereselor şi gândirii lor. Învățați-i prin fapte, prin evenimente, prin înțelesul ascuns al acelor mari drame istorice (din care percepem doar scenariul şi actorii, în timp ce comploturile sunt concepute de ***Mâna Ascunsă***) pentru a se putea cunoaşte, judeca şi modera. Faceți-i capabili să îi distingă pe cei care îi servesc de cei care îi înşeală, pe cei care îi uimesc de cei care îi iluminează. Scoateți în evidență fiecare om mare şi fiecare eveniment şi spuneți: **«**Cântăriți-i pentru voi înşivă, nu cu falsa importanță a pasiunilor voastre tranzitorii, a prejudecăților, a urii voastre, a vanității voastre naționale, a puținului vostru patriotism, ci prin prisma conştiinței universale a rasei umane şi prin prisma utilității fiecărui act pentru cauza civilizației.**»**"

Chiar înainte să citesc rândurile de mai sus, urmărisem să impregnez istoria de conştiință şi să salvez cititorii de la „imorala doctrină a succesului", dovedindu-le acestora că „minunatele succese" ale aşa-zişilor mari oameni (în realitate mari păgubitori) se datorau sprijinului delegaților Satanei. Am explicat înțelesul „ascuns" al acelor mari drame istorice, cum ar fi detronarea celor trei dinastii străvechi pentru că au avut curajul de a înființa, în anul 1815, Sfânta Alianță, adică o Ligă a Națiunilor care Îl recunoşteau

pe Hristos drept Conducător Suprem.

„Cel mai neplăcut adevăr pe termen lung este, de departe, un tovarăș de drum mult mai sigur decât cea mai agreabilă minciună." (Emerson) „Cunoscând adevărul despre demoni și nu ignorarea lor ne va elibera de subtilele lor decepții. Așa cum orice adevăr este eliberator, noi suntem, dintr-un anumit punct de vedere, liberi în funcție de cât de mult percepem din acel adevăr." (evanghelistul Arthur C. Zepp)

Adevărul în istorie precum şi cel despre demonii care alcătuiesc ***Mâna Ascunsă*** a fost în mod constant suprimat. Care sunt rezultatele unei asemenea crime? Faimosul apărător al criminalilor, Clarence Darrow, a afirmat: „Un test de inteligență (în armată) realizat pe 2.000.000 de oameni cu vârste între 20 şi 30 de ani arată că 70% dintre oamenii inteligenți din America au vârsta mai mică de 14 ani. Este un rezultat peste medie pentru că nu au fost luați în calcul toți adevărații imbecili cunoscuți, adică toți nebunii și criminalii care au fost instituționalizați. Iar dintre acești 70% doar 1% urmează un colegiu." „În prezent, tinerii sunt la fel de ignoranți atât în ceea ce priveşte Biblia, cât şi păgânismul." (Reverendul Herbert L. Willet, profesor la Universitatea din Chicago)

Oare va cădea Europa în mâinile conspiraţionişţilor satanici?

În cartea sa, *Aurora,* Nietzsche scrie: „Unul dintre spectacolele la care secolul viitor (al XX-lea) ne va invita să fim martori este decizia referitoare la soarta conspiraționiștilor. Este destul de evident acum faptul că ei au aruncat zarurile şi au traversat râul Rubicon; singura alternativă care le rămâne este fie să devină stăpânii Europei, fie să piardă Europa, aşa cum au pierdut Egiptul, cu secole în urmă, când se confruntau cu alternative similare… Europa poate să cadă cândva în mâinile lor precum fructele coapte, dacă nu cumva vor pune mâna pe ea cu nerăbdare."

The British Guardian din Londra, afirmă pe bună dreptate: „Este exact ceea ce au făcut francmasonii: au fost prea nerăbdători. Primul conflict a fost Războiul cu burii care a făcut să ajungă în mâinile lor principalele rezerve de aur ale lumii. Marele Război

a fost următorul conflict pe care şi-l doreau cu înverşunare. Bolşevismul din Rusia a urmat ulterior. Apoi a urmat conflictul din Ungaria, sub conducerea lui Bela Kun, care a durat 100 de zile, apoi conflictul din Bavaria, care a durat trei săptămâni. Din acel moment lumea începe să se trezească şi decretul oficial al creștinismului continuă: conspiraționiștii vor să piardă Europa așa cum au pierdut Egiptul cu secole în urmă. Ei sunt în căutarea lui Lucifer, încă o dată."

Citind predicțiile lui Dostoievski, ale lui Nietzsche, ale francmasonului J. Lemann (care cu 30 de ani înainte de război şi de bolşevism au dezvăluit „planul iadului" şi așa-numitele „linii funerare"), iar mai recentele confesiuni ale doctorului Oscar Levy din Londra şi ale lui Rene Groos din Paris, ne dăm seama cât de absurzi și de criminali sunt aceia care vor să îi înşele pe cititori inducându-le ideea că „liniile funerare" menționate sunt cauzate de „incapacitatea diplomaților", „de corupția regimului țarist" sau de cine știe ce alte motive inventate. În realitate, tot ceea ce s-a petrecut începând cu anul 1914, continuând să se petreacă și în zilele noastre, este consecința logică a unui plan voit satanic, descris cu precizie în „Protocoalele maeștrilor francmasoni." Toate eforturile francmasonilor şi ale valeților lor de a demonstra falsitatea „Protocoalelor" se năruie în fața evidenței aplicării lor zilnice, pas cu pas.

În inteligenta sa carte *Adevărul despre Protocoalele Sionului*, un strălucit autor slav, Gregory Bostunich, a descris „şarpele" satanic simbolic, care s-a încolăcit în jurul întregii Europe, având capul la Odessa şi privind către sud spre Constantinopol. Patriarhul ecumenic a fost izgonit din Constantinopol, după o şedere de 1.000 de ani. Această mişcare a „şarpelui" satanic a avut succes nu pentru că Turcia este condusă de otomani, ci pentru că este condusă de un dictator francmason, Mustafa Kemal.

„Doamne, Satana încă nu a terminat cu Europa." (Lloyd George)

Salvaţi civilizaţia creştină

Primul Război Mondial a adus clanului Rothschild şi celor 300 de subordonați principali ai săi, care alcătuiesc ***Mâna Ascunsă***, mai

mult de 100 de miliarde de dolari. De ce să nu repete mişcarea? Ei sunt executanții Satanei. Primul Război Mondial a cauzat 40.000.000 de victime, iar revoluția francmasonică din Rusia a costat aproximativ 30.000.000 de vieți. Aceasta nu a făcut decât să crească „pofta de a ucide" a sataniştilor.

Scopul meu este să explic ce s-a petrecut cu adevărat în istorie, precum și ceea ce se va petrece dacă vom continua să ne lăsăm manipulați de o bandă de criminali, care ar trebui să fie arestați, judecați şi dezarmați, pentru a scuti lumea de această ruşinoasă frică irațională, care ne paralizează instinctul de apărare şi care ne va cauza distrugerea. Voi dezvălui toate „misterele", voi arăta modalitatea de a ajunge om de stat, voi expune planul duşmanilor noştri satanici, dar şi modalitatea de a ne salva minunatele noastre țări și civilizația creștină.

Teoria mea despre forțele satanice oferă o cheie pentru aproape toate problemele complicate. Multe deficiențe ale acestei cărți ar fi putut fi remediate, dar din cauza lipsei de curaj civic şi de patriotism a publiciştilor americani, precum şi a resurselor mele epuizate – care m-au obligat să rezum materialul şi să îl aranjez nu în cea mai bună manieră, ci în cea mai economică, fiind nevoit să îl tipăresc cu ajutorul străinilor, aşa cum sunt şi eu în SUA – mesajul ei este telegrafic, adesea cu un stil bățos, lipsit de o expunere fluentă. Prioritatea mea a fost să strâng faptele şi să le aduc la cunoștința publicului cât mai repede posibil.

Cu siguranță că ***Mâna Ascunsă*** va căuta să îmi ia viața pentru că am dezvăluit faptele lor diabolice şi planurile lor sinistre. Însă „nu putem urmări să salvăm lumea şi în acelaşi timp să ne odihnim într-un regat al siguranței". În afara faptului că nobilitatea şi rangul impun conştiinței mele unele exigențe dezirabile, datoria mea de creştin şi grija mea pentru ceilalți mă îndeamnă să public această carte, să vă cer să o citiți şi să îi sfătuiți şi pe alții să facă aceasta cât mai repede.

Fiindcă, citind această carte, veți constata că: „Lumea nu va mai fi niciodată la fel." (H. Vikingson)

New York, septembrie 1925

GUVERNUL MONDIAL INVIZIBIL

Dovezi ale existenţei sale

Pentru a le dovedi cititorilor mei cât de necesară este această carte şi de asemenea pentru a clarifica existența guvernului mondial Invizibil satanic, cunoscut ca ***Mâna Ascunsă***, voi menționa cele mai importante declarații ale principalilor lideri politici ai lumii. Toate evenimentele care i-au uimit pe cei mai inteligenți dintre conducătorii lumii vor deveni un „secret la vedere" pentru cititorii mei.

Motivul pentru care Franța şi Rusia au intrat în război în anul 1812 a reprezentat multă vreme o enigmă. În realitate, ***Mâna Ascunsă*** a fost cea care a organizat acest război.

Disraeli scria la pagina 252 a romanului său intitulat *Coningsby*: „Lumea este guvernată de personaje foarte diferite față de ceea ce îşi imaginează cei care nu au acces în spatele scenei." Adică, nu de regi şi de miniştri. Disraeli nu a spus „alții", ci „diferiți", ceea ce înseamnă „nu de regi, miniştri sau alți oameni asemănători", ci de unii absolut „diferiți". Pentru a putea restabili pacea, trebuie să fie dezvăluită identitatea acestor ființe satanice. Bismarck, „Cancelarul de Fier", a devenit conștient de existența unor forțe invizibile, dar nu a putut sau nu a vrut să vorbească despre ele, numindu-le *imponderabilia*, adică puteri pe care nimeni nu le putea înțelege.

Existența ***Mâinii Ascunse*** reiese şi din scrisoarea adresată de Mazzini lui Breidenstein: „Dorim să distrugem fiecare jug şi totuşi există unul care este nevăzut şi care apasă asupra noastră. De unde vine? Unde se află? Nimeni nu ştie sau cel puțin nimeni nu spune. Asociația este secretă, chiar şi pentru noi, veteranii societăților secrete."

Cât de imbecili sau criminali sunt creștinii care uzurpă monarhiile creştine pentru a-i servi pe francmasoni! „În spatele masonilor şi necunoscut lor, deşi format în general tot din ei, se află un grup satanic secret, care i-a folosit şi i-a condus spre ruina lumii şi a

propriilor lor egouri." (George F. Dillion, *The War of Anti-Christ with the Christian Civilization*, p. 72)

Dar cine este capul şi din cine este compus grupul satanic secret, care îi conduce pe aceşti masoni fără căpătâi? Este vorba de ***Mâna Ascunsă***.

„Provinciile franceze s-au plâns că au trebuit să-şi primească revoluțiile prin poştă de la Paris." (Robert Mackenzie, *The 19th Century*)˝

Saint Just, teribilul prieten al lui Robespierre, singurul om din banda sa care şi-a păstrat curajul până când i-a căzut capul sub ghilotină, spunea: „Revoluția populară a fost doar un camuflaj pentru conspirațiile străine."

Toate revoluțiile au fost pregătite de ***Mâna Ascunsă***, fiind realizat cu ajutorul criminalilor eliberați din închisori, a tot felul de agenți mituiți şi aventurieri conduşi de provocatori străini, interesați să controleze cele mai mari puteri de la acea vreme: Franța şi Rusia. Astăzi, Marea Britanie şi Statele Unite sunt cele mai puternice.

Istoria modernă are sute de „mistere"

„Casimir Perrier (preşedintele Consiliului miniştrilor şi practic dictatorul Franței până în anul 1832) a vorbit despre «misterioasa» insultă care i-a marcat viața politică. A fost adesea forțat să se încline înaintea unei puteri superioare." (Louis Blanc, *History of Ten Years, 1830-1840*, p. 611) La cine se referea când vorbea despre această „putere superioară şi misterioasă"? Cu siguranță nu era vorba despre Rege, deoarece acesta era prietenul lui Perrier. Nu era oare vorba despre aceeaşi ***Mână Ascunsă*** care l-a umilit şi l-a înlăturat de la putere pe nepotul său 60 de ani mai târziu, când a devenit preşedinte al Franței?

„Istoria nu a reținut nici o altă situație comparabilă cu un asemenea succes, fiind vorba despre o avere atât de imensă câştigată într-un timp atât de scurt prin simpla forță a intelectului care se ridică mai presus de orice circumstanță adversă. Afacerea (clanului Rothschild) a uimit lumea precum lumina unui meteor… Cu cât o persoană consideră că modalitatea în care şi-a câştigat

faima şi averea sunt mai minunate, cu atât mai incredibilă pare povestea… De la comercianți de monede vechi, fondatorul familiei şi fiii săi au ajuns să fie **«**prieteni**»** ai guvernului fiecărei națiuni." (John Reeves, *The Rothschilds*, p. 2-3)

Dar el nu explică nimic, aşa cum nimeni nu o face, cu excepția mea.

„Pe timp de revoluție, autoritatea rămâne la cei mai mari escroci" (Danton, lider al uneia dintre cele mai groaznice revoluții, în *The French Revolution*, de Nesta Webster, p. 390).

„Această revoluție grandioasă, care în acest moment se pregăteşte şi în Germania şi despre care se ştiu atât de puține lucruri, se dezvoltă în totalitate sub auspiciile francmasonilor, care aproape că monopolizează domeniile profesionale din Germania." (Disraeli, *Coningsby*, p. 250, despre Revoluția din 1848)

„În mişcarea de la Viena din luna martie 1848, oamenii nu au jucat niciun rol." (Blaze de Bury, *Germany as it is*, p. 122)

„Cu excepția lui Gambetta, niciun om nu a meritat mai puțin înaltul rol pe care hazardul revoluțiilor populare l-au făcut să îl joace spre nefericirea Franței" (Henri Dutrait Crozon, în revista *Défense Nationale*, citat în ziarul *Action Française*, 11 noiembrie 1920)

Nimic nu este lăsat în voia hazardului în timpul revoluțiilor şi nu există revoluții „populare", ci toate revoluțiile din trecut, precum şi cele din viitor (şi cele din Statele Unite) sunt pregătite şi precipitate de aceeaşi ***Mână Ascunsă***, din nefericire ignorată de majoritatea analiștilor politici și a istoricilor.

„Oricând izbucneşte o revoluție, aceasta este condusă de francmasoni." (Ch. Wibley)

G. Hannotaux, ministrul francez de Externe, a mărturisit că „forțele misterioase" conduc politica lumii şi iau deciziile în diplomație. (*L'Europe et les Balkans*)

Contele A. de Mun, academician francez, membru al Camerei Deputaților, după 50 de ani de studiu a întrebat: „Ce sunt acele misterioase X-uri, care creează toate evenimentele?"

Sazonoff, ministrul rus de Externe, a declarat că multe evenimente (prevăzute de mine) erau destul de „neaşteptate" pentru diplomați (precum declarația Primului Război Balcanic).

„Misterul" istoricilor

„Mişcarea revoluționară socială modernă datează de la mijlocul secolului al XVIII-lea. Încă de atunci a existat un curent continuu de agitație subversivă, care a luat multe forme, dar care este în esență aceeaşi şi care s-a împrăştiat şi s-a adâncit până când a ajuns o adevărată inundație care a scufundat Rusia şi care amenință să ne înghită civilizația," a scris în anul 1922 Lothrop Stoddard, în excelenta sa carte *The Revolt Against Civilization*. Da, dar ce a oferit un stimulent aşa de puternic „forțelor conflictuale"?

„De la sfârşitul secolului al XVIII-lea, revoluția şi războiul au devenit, în civilizația vestică, un fel de sport îmbătător, cu clasele guvernatoare. Poeți, filosofi, oameni de stat, jurnalişti şi partide au slăvit războaie şi revolte, uneori pe ambele, grației extraordinarului (?) concurs de circumstanțe favorabile." (G. Ferrero, istoricul Italiei, *Chicago Herald*, 30 iulie 1922)

De ce au împins aceşti oameni umanitatea într-un ocean de sânge, precum porcii din Gadara, care s-au bulucit să se arunce în mare? Explicația este că uciderea în masă a devenit un „sport îmbătător" pentru „clasa guvernatoare" a francmasoneriei, necunoscută chiar și majorității masonilor.

„Marea mişcare revoluționară a început la sfârşitul secolului al XVIII-lea." (Nesta Webster, cel mai bun istoric britanic, în cartea sa faimoasă, *World Revolution – The Plot against civilization*).

H. G. Wells a declarat că progresele mentale şi morale ale rasei umane s-au sfârşit odată cu secolul al XVIII-lea (*New York American*, 27 iulie 1924). Bernard Shaw, într-o dezbatere cu H.

Bellock, a sugerat că „ceva" enorm s-a petrecut în anul 1790 (*New York Times*). De aceea, reverendul J. Roach Straton din New York a declarat pe bună dreptate că „pe zi ce trece devenim din ce în ce mai absurzi".

Dar toți acești buni istorici menționați mai sus – evrei, americani, italieni și englezi – se înșeală asupra datelor. Ei preferă (cu excepția d-nei Webster) să rămână tributari fricii, decât să dezvăluie acest „mister". Marea mişcare revoluționară a început între mijlocul şi sfârşitul secolului al XVIII-lea, când în 1770 Amschel Rothschild a devenit landgraf de Hessa-Cassel. Amschel i-a angajat pe „Miliukov", „Kerenski", „Lenin" *et co.* din secolul al XVIII-lea pentru a începe agitația lor subversivă, așa cum E. Rothschild i-a angajat pe agenții din secolul al XX-lea pentru a duce la capăt imensa vărsare de sânge provocată de războaiele purtate.

Misterioasele x-uri care creează evenimentele

Un „profet", Abdul Baha, a spus că anumiți „scorpioni şi lupi" ar trebui ținuți departe. Dar nu spune cine sunt aceştia.

„Limitarea armamentului nu înseamnă pace. Cauzele războiului se află mult mai în profunzime." (Samuel Gompers, *Chicago Journal*, 19 octombrie 1921)

Episcopul din Michigan, senatorul La Follette, episcopul de New York, maiorul J. F. Hylan şi ziarul *New York Times* au vorbit vag despre un „guvern invizibil".

Domnişoara Jane Adams, „cea mai remarcabilă femeie din America", a refuzat pur şi simplu să răspundă la anumite întrebări, după discursurile sale. Ea a spus: „Femeile vor salva Liga Națiunilor". (Liga Națiunilor este în totalitate condusă de francmasoni: Paul Hymans, preşedintele consiliului; Sir J. Eric Drummond, secretar general; Paul Mantoux, şeful celui mai important departament politic, maiorul Abraham, asistent-şef al acestui departament, doamna N. Spiller, secretară a acestui departament etc. etc. Valetul lor, Albert Thomas, care a ajutat cu milioane de francezi la întronarea bolşevicilor din Rusia, este șeful Departamentului de muncă. El primeşte un salariu fabulos de la ***Mâna Ascunsă***.)

Satana versus Hristos

Satana a oferit „toate regatele lumii" lui Hristos pentru a-L împidica să-şi răspândească învățătura. După ce a eşuat în această tentativă, Satana i-a găsit repede pe francmasoni, care erau deja pregătiți să Îl ucidă pe Hristos şi să Îi anihileze învățăturile! Aceste eforturi ale francmasonilor au fost şi sunt susținute de Satana, urmaşii săi şi agenții acestora. Pentru a reuşi cu o uşurință şi mai mare şi pentru a-şi exercita puterea în deplinătatea sa, adică pentru a instaura dictonul „Noi deasupra tuturor", ei şi-au ținut guvernul secret şi „invizibil".

Pentru a-şi ascunde scopul, şi-au organizat nenumărate comitete executive sub numele de loji francmasonice. Aceste loji i-au mituit sau i-au atras prin înşelăciune pe cei mai influenți şi fără scrupule creştini şi şi-au îndeplinit prin ei (unii dintre ei inconştienți), în continuare, planul lor satanic. Biblioteci imense de cărți care confirmă că francmasoneria este în totalitate o organizație satanică pot fi găsite la Paris în *La Renaissance Francaise*, în *Revue Internationale des Societes Secretes*, în *La Vieille France,* scrise de autori precum: Jouin, Gohier, Copin-Albancelli, Daste etc. Este o adevărată tragedie că aceste cărți încă nu au fost traduse în engleză.

„Fapte de importanță mondială sunt cunoscute de prea puțini oameni şi avem nevoie de mai multe fapte. Umanitatea poate găsi lumina doar cu ajutorul faptelor." (Editorul ziarului *Chicago Daily News*)

Principalul scop (şi poate singurul) al francmasonilor (cu excepția câtorva loji, care sunt „imitații masonice") este de a ruina Biserica creştină şi fiecare Stat în parte (care încă nu este guvernat de un vice-rege înscăunat de ***Mâna Ascunsă***) şi, aşa cum a prezis faimosul filosof rus Dostoievski (1880), de a aduce anarhia care va obliga poporul să recunoască „Francmasoneria deasupra tuturor".

Doamna Nesta Webster în cele 3 cărți excelente ale sale precum şi mulți alți autori, au expus în detaliu istoria creării francmasoneriei de către bancherii sataniști şi în plus modalitatea în care aceştia au reeducat aproape toate lojile francmasonice, deschise de creştini.

A fi francmason înseamnă să „fii pe bune" cu iadul. Aproape toate lojile masonice au devenit „temple sataniste".

„Planul iadului"

Abatele Joseph Lemann, a scris în 1886, în cartea sa intitulată *L`Entrée des israelites dans le societé française*) „Există un plan „al iadului" pentru a dezorganiza dintr-o lovitură atât societatea creştină, cât şi credinţele evreilor, apoi cu această dublă manevră de a aduce lucrurile într-o asemenea stare încât, din punct de vedere religios, să nu mai existe nici creştini, nici evrei, ci doar oameni lipsiți de divinitate, astfel încât, din punct de vedere politic, vor exista mulți sclavi la câțiva stăpâni… În momentul în care aceste rânduri sunt scrise, vedem cum acest plan se desfășoară cu orizonturi sumbre şi linii funerare mari." Prin urmare, francmasonii au ştiut încă din anul 1886 ce se va petrece între 1914-1918!

Citând cuvintele de mai sus, autorul cărții *The Cause of World Unrest* ne avertizează: „Acest pasaj ne sugerează că există o teribilă sectă, controlată de bancherii internaționali, pusă pe distrugerea ordinii noastre sociale prezente." (p. 87)

Da! Dar de ce să nu scoatem la iveală această organizație satanică şi pe liderii ei cunoscuți şi astfel să îi dezarmăm? Este mereu vorba despre aceeaşi ***Mână Ascunsă***. Rene Groos a scris: „Există o conspirație francmasonică împotriva tuturor națiunilor, dar mai întâi de toate împotriva Franței şi a principiului de ordine pe care ea îl reprezintă în lume. Această conspirație ocupă, aproape peste tot în lume, căile puterii. În Franța, ea este în prezent actuala putere dominatoare. De observat faptul că acolo toți oamenii inteligenți văd pericolul: toți cei care se gândesc la binele țării, cei cărora le pasă de viitorul Franței se pregătesc pentru luptă. Singurii oameni care par a nu şti despre ce este vorba sunt tocmai cei care nu au nicio scuză că nu sunt la curent cu aceasta – OAMENII DE LA GUVERNARE. Nu spun doar că era de datoria acestor oameni să descopere complotul care este condus împotriva Franței, ci susțin că aceşti oameni erau şi în cel mai bun loc pentru a-l depista. Totuşi, tocmai ei nu au schițat nicio

reacție împotriva acestui dublu asalt, al Revoluției masonice şi al comerțului francez. Ei au fost domesticiți și au îngenuncheat înaintea lui Satana. Dacă este mai puțin evident decât în Rusia şi Ungaria bolşevică, nu înseamnă că este mai puțin adevărat. Şi tocmai împotriva interesului Franței îşi exercită francmasoneria dominarea. Oricine observă şi se gândeşte, vede pericolul. Conspirația universală trebuie să fie întreruptă sau Franța va pieri aşa cum s-a petrecut cu Rusia. Evidența presează asupra tuturor minților. Nici măcar pasiunea politică nu este suficientă pentru a o masca. Viața Franței este în joc. Trebuie să fim, fie de partea Franței, fie împotriva ei." (*Le Nouveau Mercure*, iunie 1922)

„Câțiva imperialişti fac propunerea sinistră (este vorba despre nave franceze noi); ei nu reprezintă poporul francez." (Cooper, *Chicago Tribune*, 18 decembrie 1921)

Cea mai formidabilă sectă din lume

The Curse of the Romanovs (Blestemul Romanovilor), aşa a fost intitulată cartea francmasonului Angelo Rappeport, care totuşi nu a dezvăluit cine i-a blestemat.

Lordul Acton, profesor la Cambridge, scrie în cartea sa, *Essays on the French Revolution*: „Ceea ce este uimitor nu este tumultul, ci înfăţişarea. Prin tot acest foc şi fum (al Revoluției „Franceze") percepem evidența unei organizări calculate. Conducătorii rămân într-un mod calculat ocultați sau mascați, dar nu este nicio îndoială că ei au existat încă de la început." Însă nici el nu dezvăluie cine au fost aceşti „conducători". Doamna Webster a sugerat mai multe răspunsuri (din care practic niciunul nu este cel real), mărturisind că hoinăreşte „pe o alee întunecată".

Toată lumea se teme să vorbească despre „puterea ascunsă". Francmasonii mențin cel mai mare secret asupra guvernului lor ocult, deşi sute de scriitori, unii chiar francmasoni, au confirmat existența sa. Acelaşi lucru se petrece şi în prezent în Rusia, prostită de bolşevici. „Lenin a fost conducătorul celei mai formidabile secte din lume", a declarat în Camera Comunelor, secretarul de război, Winston Churchill, pe 5 noiembrie 1919. Greşit! În realitate, această „sectă" l-a ales pe Lenin şi l-a trimis în misiune

ca un simplu agent, deşi cel mai abil. Warburg i-a dat pentru această sarcină 10.000.000 de dolari.

„Lenin (sau Oulianov prin adopție, originar Zederbau, un calmuc sionist) nu mai există. Presa ne asigură, femeile au leşinat şi liderii au plâns. Acesta este raportul publicat de presă. Cine aruncă o asemenea momeală pentru a fi înghițită şi care este scopul ei? ***Mâna Ascunsă*** reuşeşte să o strecoare în presa noastră." (*The Patriot*, 31 ianuarie 1924, căpitanul A. Proctor).

„Care este această **«**formidabilă sectă**»** despre care vorbesc abatele Barruel în secolul al XVIII-lea şi Churchill în al XX-lea? În acest răspuns se poate afla siguranța creştinismului şi a civilizației bazate pe creştinism. Este vorba despre o putere din afara Rusiei, despre o putere mondială şi suficient de puternică încât să dărâme Rusia şi Casa de Hohenzollern. Despre ce este vorba?" (*Cause of World Unrest*, p. 35)

Caracatița financiară care strangulează America

Secretarul Trezoreriei din timpul războiului, William Gibbs McAdoo, a evidențiat pe 22 iunie 1924, pericolul pe care îl reprezintă „guvernului invizibil" (***Mâna Ascunsă***) despre care el a spus că se află pe Wall Street (în realitate mai degrabă pe Pine Street) şi a sugerat că „ziarele nu prezintă faptele". Același lucru l-a afirmat şi W. J. Bryan: „New York este oraşul privilegiat. Aici se află reşedința acelui guvern invizibil reprezentat de forțele aliate ale finanțelor şi industriei. Acest

guvern invizibil este reacționar, sinistru, lipsit de scrupule, mercenar şi sordid. Este lipsit de idealuri naționale şi lipsit de conştiință… Acest tip de guvern reprezintă o calamitate şi trebuie să fie distrus." Da! Dar acest „guvern invizibil" de pe Wall Street sau Pine Street este doar o ramură a guvernului mondial condus în prezent din Paris de Edouard Rothschild al V-lea.

J. F. Hylan, primarul orașului New York, a declarat pe 24 iunie 1924: „Wall Street este un cuib al aranjamentelor politice şi financiare şi al comploturilor pentru a controla tot, de la hrana pe care o consumați până la hainele pe care le purtați. Pe Wall Street bancherii internaționali produc aur pe bandă, din ce în ce mai mult aur pentru cei puțini şi favorizați, promovează lideri de partid fără credință, nominalizează candidați pentru funcțiile publice şi folosesc armata şi flota navală a Statelor Unite pentru scopurile lor personale."

Oare această declarație şocantă nu dovedeşte că „bancherii internaționali" (***Mâna Ascunsă***) ar putea să arunce Statele Unite în război oricând doresc, pentru propriile lor scopuri? „Războiul porneşte în creierele a câțiva cuceritori, economişti sau autocrați – nu în mintea mulțimii plictisitoare." (Brisbane, *New York American*) „Fie ca, mai întâi, asasinii să se oprească din omoruri." (Dicton francez)

„Adevărata amenințare care planează asupra Republicii noastre este guvernul invizibil, care, precum o caracatiță, îşi întinde brațele slinoase peste fiecare oraş, stat sau națiune. La conducerea acestei caracatițe se află un mic grup de case bancare puternice, numite generic «bancheri internaționali». Această mică gaşcă de bancheri internaționali conduce practic guvernele pentru propriile lor scopuri egoiste", a declarat domnul John F. Hylan, pe 26 martie 1922, în Chicago. În aceste declarații, Hylan vorbeşte de J. D. Rockefeller ca fiind cel care conduce, deşi eu consider clanul Rothschild ca fiind de zeci de ori mai bogați şi mai răi decât clanul Rockefeller, chiar dacă şi cei din urmă fac parte din grupul celor 300.

„Vorbim cu uşurință despre familiile Morgan şi Rockefeller, dar avem puține dovezi ale controlului lor", declară Theordore H. Lunde din Chicago.

Mâna Ascunsă este o monarhie absolută

Lloyd George, el însuşi „prieten" al „bancherilor internaționali", a scris totuşi: „Bancherii internaționali au dictat semnarea Raportului Dawes, ce presupunea plata despăgubirilor de război. Protocolul care a fost semnat între aliați, puterile asociate şi Germania este triumful economiştilor internaționali. Nu s-ar fi ajuns niciodată la această înțelegere fără brusca şi brutala intervenție a bancherilor internaționali. Aceştia au dat de-o parte toți oamenii de stat, politicienii şi jurnaliştii şi şi-au pronunțat ordinele cu tonul imperativ al unor monarhi absoluți, care ştiau că nu există altă cale decât conformarea la decretele lor nemiloase. Înțelegerea este un decret ce stabilește legătura între Regele Dolar și Regina Liră Sterlină. Planul Dawes le-a aparținut, ei l-au inspirat şi l-au modelat. Planul Dawes a fost modelat de Regii Bani."

„Ordinele bancherilor germani către politicienii lor au fost la fel de peremptorii precum cele ale bancherilor aliați cu reprezentanții lor politici. Dar va dura această situație? Dacă înțelegerea aduce pace, există o mulțime căreia, deşi până acum i-a displăcut economia cosmopolită şi nu a avut încredere în ea, acum o va binecuvânta în secret şi va simți că Providența a găsit în sfârşit un folos benefic pentru bancherii internaționali." (*New York American*, 24 iunie 1924)

Pe 16 iunie 1900, un ziar din Europa care era patronat de francmasoni a publicat ştirea că ambasadorul german în China, contele Clemens von Ketteler, a fost ucis, pentru că a intrat într-un district din Peking interzis albilor. Evident „întâmplător", în Peking, precum în toate oraşele importante din Asia, există agenții ale lui Sassoon Rothschild, după cum a confirmat *Saturday Evening Post* pe 19 iunie 1909. Agenții din Berlin ai clanului Rothschild au fost practic profesorii lui Bismark şi ai altor cancelari ai Germaniei, inclusiv Bethmannn-Hollweg-Rothschild, „eroul de duzină", care a cauzat Războiul Mondial! Dar stupoare! Crima a avut loc cu exact două săptămâni mai târziu, când contele a venit în acest district. Cine a pus la cale toate acestea? Cineva din anturajul kaizerului

l-a convins să fie mai drastic cu asiaticii. Cine a înscenat crima din Peking şi cine a acţionat simultan în Berlin şi cine ştia cu două săptămâni înainte că aceasta se va petrece?

„Combinând un capital mare şi comunismul bolşevic se ajunge la cucerirea Lumii." (*Deutsche Tageszeitung*).

„Masoneria înseamnă războaie constante."

„Lloyd George a spus că nu crede că vreun conducător sau om de stat a cauzat războiul. Poate că va trece un secol înainte ca lumea să afle întregul adevăr." (senatorul Copeland)

Afirm încă o dată: ***Mâna Ascunsă a cauzat acest război şi toate războaiele***.

Mâna Ascunsă se teme de adevăr

Când domnul Lloyd George a promis să îl spânzure pe kaizer au apărut predicţiile mele în ziarul *Financial News* pe data de 17 februarie 1920: „Niciun proces pentru kaizer". „Nevăzuta (***Mână Ascunsă***) nu va permite niciun proces pentru kaizer pentru că acesta ar putea să dezvăluie majoritatea crimelor… În loc să semneze tratatul de pace, alungând bolşevismul (în 1919, a fost nevoie de doar 300.000 de soldaţi ai celor zece puteri aliate), pentru că dorea să umple Rusia de sânge alb şi să aducă Europa în sclavie prin ruinare şi înfometare, ***Mâna Ascunsă*** a impus un **«**acord**»**, dându-şi astfel în vileag originea necreştină şi scopurile."

Pe 3 iulie 1922, în *Chicago Tribune* a fost publicat un interviu al baronului Radovitz-Nei cu kaizerul, în care cel din urmă a declarat că francmasonii se aflau la baza fiecărei boli mondiale. După cum se vede, kaizerul ar fi denunţat ***Mâna Ascunsă*** dacă ar fi fost adus într-un proces. Acesta este motivul pentru care nu i-a fost intentat proces, iar Lloyd George ştiind aceasta a minţit intenţionat.

„Lloyd George nu este un om de încredere." (lordul Rhonnda, noiembrie 1921)

Cât de departe de adevăr sunt oamenii de stat care cred, la fel ca lordul Parmoor, că „cele mai rele războaie recente s-au datorat izolării economice". În acelaşi ton Signor Tittoni, fostul ambasador al Italiei, a declarat la Milano că Liga Naţiunilor va face şi mai dificil războiul. Nu, Signor… Singura cale de a preveni războaiele între

națiuni este de a expune cauza principală a războaielor: guvernul mondial invizibil, moştenitor direct al Satanei.

„Dacă țarul ar spânzura 300 de criminali francmasoni, ar salva 30.000.000 de ruşi nevinovați şi familia sa." (Urbain Bobier, un mare francez)

„Francmasonii care îi influențau pe Lloyd George, Wilson şi Clemanceau sunt vinovați pentru că au creat o pace masonică", spune M. G. Batault. Prin urmare, nu ne puteam aştepta la nicio pace reală de la „oamenii de stat" mai sus menționați, ghidați de bancherii internaționali. Batault crede în mod eronat că „oamenii" din Paris făceau parte din alianța a două „internaționale": a aurului şi a sângelui. Este ca şi cum a-i afirma că există o alianță între departamentele de război şi marină ale Statelor Unite. Există o constantă „alianță" între cele două departamente ale guvernului invizibil.

Toate crimele în masă au fost comise de Mâna Ascunsă

Studiul istoriei dovedeşte negreşit că toate revoltele şi războaiele din 1770 încoace au fost provocate de clanul Rothschild. Nobilimea şi clerul din Franța au fost îmbibate cu cele mai liberale intenții pentru a oferi libertate unanimă presei, muncitorilor, religiilor şi pentru a renunța la privilegiile lor, astfel încât muncitorii să fie scutiți de plata impozitelor. (Louis Daste, *Free-Masonry and Terror*)

În Paris, pe 10 august 1792 au apărut 82 de oameni necunoscuți, care au preluat Primăria şi puterea. Nici măcar Robespierre şi Danton nu au fost imediat de acord cu modul lor de acțiune ce presupunea săvârşirea de crime în masă, supunându-li-se doar ulterior. De fapt, tot ce era necesar pentru națiunea franceză a fost obținut pe 4 august 1789 fără vreo vărsare de sânge în masă.

În cartea sa *Helps for Students of History*, G. P. Gooch îi menționează pe mulți dintre cei mai cunoscuți istorici, oameni de ştiință şi autori, care au scris despre Revoluția Franceză, dar toți au eşuat în a explica de ce şi cum s-a petrecut. Aceasta înseamnă că, lăsându-şi cititorii în ignoranță față de cauzele revoluțiilor trecute, ei le-au negat dreptul de a cunoaşte ceea ce era necesar pentru

prevenirea viitoarelor revoluții – o omisiune regretabilă. Nu este nicio îndoială că civilizația noastră se confruntă cu o teribilă revoluție mondială pusă în scenă de ***Mâna Ascunsă,*** care poate pune capăt civilizației bazate pe creştinism. Singura modalitate de salvare este cunoaşterea adevărului, prin răspândirea acestei cărți, care dezvăluie toate „misterele".

„Ordinul **«**iluminaților**»** s-a lepădat de creştinism, a numit patriotismul şi loialitatea prejudecăți înguste, iar în continuare acesta intenționează să elimine toate religiile şi moralitatea normală şi chiar să rupă legăturile de familie, prin distrugerea respectării jurămintelor de căsătorie şi prin luarea educației copiilor din mâinile părinților." (Robinson, *Proofs of a Conspiracy*, p. 106)

Toate acestea au fost deja puse în practică în Rusia de către francmasonii bolşevici iar acum se încearcă acelaşi lucru în Statele Unite.

Mâna Ascunsă

„Doar 300 de bărbați, dintre care toți se cunosc unii pe alții, decid soarta Europei. Ei își aleg succesorii din anturajul lor. Aceşti francmasoni germani au în mâinile lor mijloacele adecvate pentru a pune capăt oricărei forme de Stat pe care ei o consideră **«**nerezonabilă**»**." (Walter Rathenau, în *Wiener Presse*, pe 24 decembrie 1912, citat de *Plain English*, pe 11 iunie 1921)

Acest din urmă dictator al Germaniei a declarat, la fel ca Disraeli, că aceşti „300" nu sunt conducătorii vizibili pentru că țarul Rusiei nu îi cunoaşte pe aceşti bărbați. Prin urmare, conform lui Rathenau, țarul nu era vinovat pentru declanşarea războiului. Când aceste revelații ale lui Rathenau au început să fie repetate, el a murit „subit", aşa cum pier „dintr-odată" toți cei care îi demască pe cei „300". Moartea lui Walter Rathenau a fost în mod fals atribuită monarhiştilor. Dar, „dintr-odată", presa s-a oprit din menționarea acestui „mister".

„Noi, francezii, credem că ştim totul despre forțele de pe planeta noastră. Dar, în realitate, nu ştim nimic despre cele mai teribile dintre acestea – totul se află în mâinile a șapte bărbați,

ale căror nume masele de cetățeni nici măcar nu le-ar putea pronunța corect pe litere. Aceşti bărbați, mai puternici decât Cezar şi chiar decât Napoleon, guvernează soarta lumii. Aceşti bărbați îi conduc pe şefii de stat, controlează şi supun personajele de la guvernare, manipulează schimburile şi incită sau suprimă revoluțiile." (Stephane Lausanne, editor al ziarului parizian, *Matin*, pe 6 ianuarie 1923)

Dintre aceşti şapte bărbați îi amintim pe E. Rothschild al V-lea și pe nepotul său, Sassoon Rothschild, presupusul succesor al tronului mondial.

Aceşti francmasoni formează Consiliul suprem al ***Mâinii Ascunse***. Aceştia şi cei „300 de bărbați" ai lui Rathenau erau „maeștrii francmasoni ai protocoalelor". Începând din 1770 ei au fost conduşi de un Rothschild.

„Expresia **«**maeştri şi oameni**»** nu mai este deloc valabilă. Într-adevăr, încep să mă întreb, cine sunt maeştrii", se întreba naiv domnul J. H. Whitley, membru al Camerei Comunelor (*The Daily Sketch*, 27 octombrie 1920)

„Oficial noi suntem cei care ne guvernăm, dar de fapt, suntem guvernați de o oligarhie a unei filiale americane a bancherilor internaționali prădători. Guvernul britanic este un camuflaj în spatele căruia regii banilor din întreaga lume şi-au ascuns până acum interesele lor economice războinice față de masele lumii." (Philip Francis, fost editor la *The New York American* în cartea sa, *The Poison in America`s Cup*, p. 45-59).

„Indiferent cine se află la putere în Downing Street (Ministerul Afacerilor Externe britanic), fie conservatori, fie radicali, fie

coaliționiști sau pseudo-bolșevici, francmasonul internațional guvernează peste toți. Aici se află misterul ***Mâinii Ascunse***, despre care nu s-a prezentat nicio explicație inteligentă." (Leo Maxse, editor la *National Review*, august 1919)

Istorici în impas

Nimeni nu a explicat „misterul" lui Robespierre. Nimeni nu a explicat de ce a fost împuşcat şi „uitat". O voi face eu.

Dr. Dill Scott, preşedinte al Universității Northwestern şi răposatul prof. S. C. Korff de la Universitatea Georgetown, au declarat fals la Evanston, în 1922, că există multe evenimente „inexplicabile" şi „de neînțeles" privind Revoluția Franceză din 1789 şi Revoluțiile din Rusia din 1905 şi 1917. Fie că erau ignoranți sau ipocriți, rezultatul a fost că studenții au rămas needucați în domeniul istoriei (o „ceață" de nepătruns chiar şi pentru profesori) şi lipsiți de cunoaşterea „secretelor" revoluțiilor, care sunt puse în scenă de aceleaşi forțe ale răului. Aceste forțe au organizat şi Revoluția Germană din 1848. Când nu sunt cunoscute cauzele unei boli, este dificil ca ea să fie tratată.

Criticile pe care i le-am adus doamnei N. Webster referitor la cartea sa despre Revoluția Franceză (1920), în *Plain English* din 28 august şi 4 septembrie 1920, au inspirat-o.

În cartea sa intitulată World *Revolution* (1921) ea îndrăzneşte să îl citeze pe Charles d'Hericault (*La Revolution*, p. 104): „La Wilhelmsbad, în anul 1782 s-a decis mutarea sediului **«**Iluminaților**»** (în realitate satanizați) francmasoni la Frankfurt, care **«**întâmplător**»** era punctul forte al finanțelor lor, controlate de membri de marcă ai rasei precum Mayer Amschel Rothschild. În cadrul acestei loji principale din Frankfurt a fost continuat giganticul plan al revoluției mondiale şi tot acolo, în cadrul Congresului masonic din anul 1786, au fost definitiv decise omorârea lui Ludovic al XVI-lea şi Gustav al III-lea al Suediei (precum şi omorârea împăratului Joseph al II-lea al Austriei)."

Wilhelmsbad a fost un palat al landgrafului Frederick de Hessa-Cassel, Mare Maestru al francmasoneriei bavareze, al cărui *alter ego* şi practic ministru al finanțelor şi al Afacerilor Externe a fost

acelaşi Amschel Mayer, viitorul Rothschild I, împăratul lumii şi asasinul mondial.

Adam Weishaupt, Mirabeau, Rousseau şi numeroşi alți actori în cadrul evenimentelor de la sfârşitul secolului al XVIII-lea nu au fost nimic altceva decât agenți angajați ai guvernului invizibil suprem (***Mâna Ascunsă***), aşa cum sunt și Miliukov, Kerensky, Troțki şi alți trădători mondiali, salariați ai lor, având misiunea să extermine creştinătatea cu orice preț. Dar în loc să pierdem timpul cu ei, să facem cunoştință cu clanul Rothschild.

Clanul Rothschild, reprezentantul forţelor răului

„La ce bun că suntem o națiune bogată dacă bogăția se află în întregime în mâinile francmasonilor germani?" (W. Hughes, primul ministru al Australiei)

„Casa Rothschild a fost (şi este) puterea conducătoare în Europa, căci toate puterile politice erau dispuse să recunoască influența marelui DESPOT financiar şi, ca nişte vasali ascultători, ei plătesc tributul fără a crâcni." (J. Reeves, în cartea sa *The Rothschilds*, p. 105)

Un francmason, Sir Alfred Mond, fostul ministru al Sănătății din Anglia, în cartea sa *English Review*, a dovedit că masele ignorante se află între capitalism – nicovala masonică – şi bolşevism – ciocanul masonic –, foarte bine coordonate.

Nici măcar un american nu i-a cerut să explice cine sunt aceşti bancheri „americano-anglo-germani" şi de ce li se permite să submineze guvernul american. Totuşi, declarațiile iluminatoare de mai sus dovedesc că cei 300 de conspiraționiști care alcătuiesc ***Mâna Ascunsă*** controlează asaltul, atât din partea comerțului capitalist, cât şi din partea bolşevismului.

„Bolşevismul reprezintă atacul francmasonic asupra civilizației." (Societatea patrioților din Marea Britaniei, *The Britons*, într-un manifest)

Deoarece toți aceşti bancheri „americano-anglo-germani" sunt guvernați în mod autocrat de ***Mâna Ascunsă***, condusă din Paris de Ed. Rothschild al V-lea, este clar că el este adevăratul conducător al bolşevismului, actualul blestem al lumii şi de

asemenea conducătorul „caracatiței" financiare, care conform *Common Sense* (Monte Ne, Arkansas) distruge fermierii şi afacerile oamenilor din America.

Grație „ajutorului" bancherilor B. Baruch, Eug. Meyer, A. Shapiro etc., fermierii au pierdut 32 de miliarde de dolari.

„Acest sistem de bănci (care cauzează ruinarea definitivă a tuturor celor care cultivă solul) a fost o invenție a lordului Overstone, ajutat de mințile abile ale celor din clanul Rothschild, bancherii Europei." (R. F. Pettigrew).

Cei din clanul Rothschild recunoscuţi ca monarhi

Aşa cum s-a dovedit a 1000-a oară la Marea Convenție a francmasonilor (Nantes, Franța) din 23 aprilie 1883, Weishaupt a enunțat aceeaşi doctrină ca cea proclamată de bolşevicii din ziua de azi, şi anume „Ură asupra patriei-mamă şi asupra patriotismului". Când un om încetează să îşi mai iubească țara, un francmason îl poate cumpăra ieftin pentru orice crimă. Patriotismul uneşte națiunea, făcând-o mai greu de supus.

„Coningsby (Disraeli) a constatat că toți depindeau de el (Sidonia, adică L. Rothschild) – îl chemau, îl ascultau, erau îndrumați de el. Care era secretul influenței sale?" întreabă Disraeli la pagina 258 a cărții sale, *Coningsby*, şi în aceeaşi carte (p. 218-219) dezvăluie că practic toate războaiele şi revoluțiile erau atunci finanțate de acelaşi Sidonia (L. Rothschild).

„Rothschild ar putea fi regele Franței, dacă şi-ar dori aceasta", afirma Mazzini, pe 27 iulie 1844, citat de Jessie White Mario la pagina 62 a cărții sale, *The Birth of Modern Italy*.

„Kaizerul şi Bethmann-Hollweg erau destul de optimişti crezând că conflictul (austro-sârb din iulie 1914) ar putea fi localizat şi că soluția putea fi lăsată pe seama Austriei şi a Serbiei." (Dr. Paul S. Reinsch la pagina 104 a cărții sale, Secret *Diplomacy*) Greşit! Kaizerul a fost dezamăgit, dar Bethmann-Hollweg-Rothschild ştia perfect că împingea intenționat evenimentele către război şi ruină. Fiind un Rothschild, făcea parte dintre cei „300".

Saturday Evening Post din 19 iunie 1909 dezvăluie: „Clanul Montefiore a preluat Australia pentru ei şi nu există niciun

zăcământ de aur sau păşune din Tazmania până în New South Wales care să nu le plătească din greu tribut. Ei sunt adevărații proprietari ai marelui continent de la antipozi şi când va sosi ziua, căci fără îndoială va veni, când Comunitatea Națiunilor va decide răsturnarea guvernării engleze, va veni să ceară permisiunea clanului Montefiore şi asociaților lor din Imperiul Nevăzut." Secretul puterii celor din clanul Montefiore şi a bogăției lor se află în căsătoria lui Abraham Montefiore cu Henriette, fiica lui Amschel Rothschild, şi în căsătoria nepotului său, lordul Anthony Rothschild, cu verişoara sa Montefiore.

„Principala **«**baliză pentru împrumuturi**»** a lumii este reprezentată de clanul Rothschild, ai cărui membri au devenit ulterior primii regi ai căilor ferate. Perioada din 1820 încoace a devenit **«**Epoca Rothschildzilor**»**, astfel încât la mijlocul secolului exista un dicton bine cunoscut: Există o SINGURĂ putere în Europa şi aceea este clanul Rothschild." (Prof. Werner Sombart în *The Jews and Modern Capitalism*)

Nedisputata autocraţie a clanului Rothschild

King Rothschild (James III). Emperor Nicholas, este titlul pe care l-a dat primul „rus" bolşevic, Al. Herzen (Herz), unei poveşti despre asaltul de 150 de ani al clanului Rothschild asupra Romanovilor. (*Fortnightly Review*, aprilie 1911, de Rappoport).

„Mi-am vândut sufletul lui Satana (Rothschild), dar el este german" (adică din Frankfurt), spunea adesea Bismarck. Toată lumea ştie că Clemenceau îi era supus lui Mandel-Rothschild iar Lloyd George lui Sassoon-Rothschild. Wilson i se supunea lui E. Mandel House.

Rothschild, discutând în Berlin despre un împrumut de 2 miliarde cu Rosen şi Rathenau, spunea: „Dacă eu decid un lucru, niciun stat de pe pământ nu ar îndrăzni să se opună." (*The Daily Express of London*, 1921)

„Faceți-l pe Rothschild să plătească toate pierderile de război ale Franței", a susținut recent unul dintre cei mai stimați senatori, Gaudin de Villaine, în Senatul francez. Numeroase dovezi referitoare la rolul principal jucat permanent de clanul Rothschild

în politicile infame au fost aduse în săptămânalul parizian, *La Vieille France*.

„Clanul Rothschild era peste tot stăpân al situației financiare", a scris un rabin în cartea sa *A Rabbi on Gentiles,* fiind citat de deputatul ceh Bresnowsky în Parlamentul austriac în 1901 (*Luch Sweta*, P. Shabelski-Bork, p. 128).

„Nu există decât o putere în Europa iar aceea este a clanului Rothschild. El nu mai are nevoie de stat, dar statul încă mai are nevoie de el." (Weill)

„Influența sa (a Băncii clanului Rothschild) era atât de atotputernică încât exista o zicală, cum că niciun război nu se poate desfăşura fără asistența clanului Rothschild"... „Ei s-au ridicat la o poziție atât de puternică în sfera politică şi comercială mondială încât au devenit dictatorii Europei." (J. Reeves)

„Bismarck, Beaconsfield, Gambetta, toți aceştia împreună sunt un simplu miraj. Adevărata putere este bancherul care le este stăpân. Dacă acesta va rosti un cuvânt, Bismarck va cădea." (Dostoievski în 1880)

Același lucru îl menționau și cei mai buni autori şi patrioți din Europa despre clanul Rothschild, care printr-un singur cuvânt poate cauza căderea unuia ca Lloyd George, ca să nu mai spunem de siniştri dictatori lachei ai bancherilor: Troțki în Rusia, Millerand-Kahn în Franța, Shanzer în Italia, Rathenau în Germania, Masaryk în Cehoslovacia, Mustafa în Turcia, Enver Pașa în Asia Centrală, E. Venizelos în Grecia şi alții.

„Liderii guvernului mondial sunt păgâni." (reverendul C. F. Wishart)

„Ei (francmasonii) înțeleg atât de bine puterea banilor încât foarte rar este posibil să vedem un francmason sărac. Acționând astfel, Casa de Rothschild cu câțiva coreligionari conspiră să preia conducerea lumii." (Mary E. Hobart, *The Secret of the Rothschilds*)

Rothschildzii – adevăraţi „satanizatori - asasini"

New York Evening Post afirma: „Kaizerul a trebuit să consulte un membru al clanului Rothschild dacă putea sau nu să declare războiul. Un alt Rothschild poartă întreaga vină a conflictului care l-a detronat pe Napoleon." (22 iulie 1924)

Publicația masonică *Humanite* din Paris recunoștea în septembrie 1924: „Revolta din Georgia (Caucaz) a fost înscenată de Rothschild."

Ziarul *Hearst`s Chicago Evening American* a declarat: „Clanul Rothschild poate începe sau preveni războaiele. Cuvântul lor poate face sau desface imperii." (3 decembrie 1923)

În arhivele imperiale din Berlin a fost găsită o scrisoare trimisă în anul 1911 de Rothschild lui Wilhelm al II-lea, în care îl îndemna să amâne războiul. Având în vedere că războiul era gata pregătit, cu Maroc drept pretext, de ce dorea Rothschild să îl amâne? Pentru că vroia să îl omoare mai întâi pe primul ministru al Rusiei, P. Stolypin, şi să atâțe toată lumea împotriva Rusiei, înscenând ritualul asasinării lui Andrew Iuschinski, care aşa cum s-a gândit Rothschild va provoca apariția „pogromurilor" care vor servi drept pretext pentru începerea unei campanii mondiale împotriva Rusiei, la fel cum a fost exploatat cu succes „pogromul" Kishineff, înscenat de masoni înainte de atâtarea Japoniei contra Rusiei!

Editorul publicației *New York Evening Post* scria: „Undeva în spatele băncii-fantomă a propagandei, mâini SINISTRE nevăzute urmăresc să distrugă relațiile de pace dintre această națiune şi Japonia. Japonia nu vrea război… Cu siguranță America nu doreşte război. De ce atunci această zarvă neîncetată că Japonia este un duşman care trebuie supravegheat, suspectat, îngrozit, înarmat pentru luptă?" (9 decembrie 1924)

Da! Japonia nu vrea război şi America cu atât mai puțin. Totuşi, războiul este practic iminent. De ce? Pentru că aşa cum acest editor recunoaşte, există o „Mână Nevăzută" sau aşa cum este numită, ***Mâna Ascunsă***, care doreşte război. Războiul Mondial a cauzat doar Statelor Unite o cheltuială directă de aproximativ 40 de miliarde care au trecut prin mâinile satanicilor din clanul Rothschild. Următorul război va fi decis şi pornit de aceiaşi Rothschildzi... Şi ce ştiu americanii despre aceşti super-arbitrii ai destinului Americii? Nimic!

„Alphonse Rothschild a consimțit să plătească toată indemnizația Franței către Germania dacă Franța îl va alege pe el rege." (Contele d'Herisson în *Journal d`un officier d`ordonnance*)

Rothschild ar fi putut preveni Războiul Mondial

„Lloyd George adaptează politica engleză astfel încât să se potrivească dorințelor finanțatorilor «străini» interesați de proliferarea industriei de armament." (W. Guines)

La ultimul consiliu decisiv al Cabinetului britanic din 3 iulie 1914, Lloyd George l-a invitat pe lordul Rothschild să asculte şi să conducă dezbaterea. Primul ministru şi-a jucat rolul demoniac dictat de clanul Rothschild, a cărui simplă unealtă a fost mereu şi încă mai este. Dacă Anglia ar fi declarat atunci onest că se aliază cu Rusia şi cu Franța, nu ar mai fi fost NICIUN RĂZBOI, deoarece kaizerul nu ar fi permis declanşarea acestuia, chiar dacă era înconjurat de cei 10 francmasoni din suita sa: Betheman-Hollweg - Rothschild, Rathenau, Ballin, Dernburg, ambasadorii E. Goschen, Schoen etc.

Clanul Rothschild, prin Lloyd George, a evitat o asemenea declarație din partea Angliei şi prin urmare a făcut posibil cel mai sângeros, inutil şi dezastruos război din istorie. Prezența lordului Rothschild la Consiliul imperial din cadrul Cabinetului britanic este dezvăluită în al şaselea volum al lui Mermeix *Le combat des trois* (Wilson, Lloyd George şi Clemenceau). Aceste volume sunt publicate de francmasonul Ollendorff, însă titlul acestei cărți este greşit pentru că cei trei „mari" oameni erau simple unelte ale „colonelului" E. Mandel House, ale lui Sassoon-Rothschild şi respectiv, ale lui

Mandel-Rothschild, conform unui mare contemporan francez, Urbain Gohier. Iar aceştia trei la rândul lor primeau ordine de la Edouard Rothschild. Baronul Edouard A. Rothschild al V-lea este în prezent conducătorul neîncoronat al lumii. El îi controlează pe cei 300 de bărbați ai ***Mâinii Ascunse***, dispunând de 300.000.000.000 de dolari şi de 90% din presa mondială.

Majoritatea „oamenilor de stat" sunt valeții săi supuşi! Acum cei din clanul Rothschild sunt dictatorii şi asasinii lumii. Dacă l-au putut supăra pe Napoleon I aşa cum declară Walter Hurt, sau dacă kaizerul a trebuit să le ceară permisiunea de a începe războiul, aşa cum observă editorul de la *Evening Post*, sau din moment ce pot să facă sau să desfacă imperii, după cum afirmă editorul de la *Chicago Evening American*, cum este posibil că în nicio descriere a istoriei să nu putem găsi măcar un rând despre activitatea lor infamă?

Prin urmare, cartea mea *Unreaveald in History* este primul efort de a infuza conştiință în istorie şi de a arăta cel mai dezgustător rol jucat de clanul Rothschild. Sper că se vor găsi istorici curajoşi şi oneşti care vor continua lucrarea mea de „salvare a maselor de oameni", aşa cum a sugerat deja şi a susținut cu fermitate Lamartine.

Primii membrii ai clanului Rothschild (1743-1812)

Aceşti fondatori ai dinastiei oculte a împăraților şi asasinilor mondiali au fost Amschel Mayer şi soția sa, Gutta Schnapper, din Frankfurt, în sudul Germaniei.

Casa din Judengasse unde locuiau era o colibă din lemn, care imita un design gotic. Amschel şi soția sa ocupau primul etaj unde aveau un magazin, prin care cumpărau şi vindeau diverse mărfuri. Pe pavajul din fața casei erau expuse spre vânzare tot felul de obiecte la mâna a doua. Acest magazin mizerabil rămâne în istorie ca locul în care s-a născut mândria actuala a „baronilor" – conducătorii lumii. Deasupra intrării în magazin era atârnată o emblemă ce reprezenta un „scut roşu", traducerea germană pentru „rothschild". Toți copiii lui Amschel au adoptat numele de Rothschild.

Născut în 1744 în Frankfurt, Amschel trebuia să devină rabin dar a fost trimis la banca lui Oppenheim din Hanovra, unde a rămas trei ani ca ucenic. Acolo l-a cunoscut pe locotenent-generalul baron von Estorff, omul cel mai apropiat de landgraful Frederic al II-lea de Hessa-Cassel (1760-1785). În 1770 Amschel s-a întors la Frankfurt şi s-a căsătorit cu Gutta Schnapper. Au avut cinci fii şi cinci fiice. Ei au început foarte modest; soția avea grijă de magazin şi soțul mergea prin oraş cu mărfuri, dar mai ales să viziteze conspiratori şi să se informeze.

Curând baronul von Estorff, căruia Amschel i-a făcut câteva servicii din partea lui Oppenheim, i l-a prezentat pe tânărul evreu landgrafului Frederic, a cărui avere era estimată la 70-100 de milioane de florini, o cifră neauzită la acea vreme. Deoarece acest prinț era foarte lacom şi avar, lui nu i-a păsat de modalitățile prin care a crescut averea sa, care îi fusese lăsată de tatăl său Wilhelm al VIII-lea (fratele regelui Suediei. Frederic al II-lea, auzind de la baronul von Estorff despre abilitățile şi lipsa de scrupule ale lui Amschel, a devenit interesat să achiziționeze un „suflet blestemat" drept „păpuşă" pentru toate operațiunile sale dubioase.

Vinderea „cărnii de tun" umane

Primul Rothschild a pornit la înrolarea tinerilor, intoxicarea lor cu băuturi şi cu promisiunea faimei, pregătindu-i pentru rolul care le era desemnat, pentru ca apoi să le vândă serviciile oricăror puteri dornice de război. Aceasta era posibil mai ales în Anglia, dar apoi au urmat și luptele din Franța şi viitoarele State Unite, împotriva cărora au fost aduşi de Rothschild 16.800 de soldați hessieni în serviciul lui George al III-lea, suveranul de origine germană al Angliei.

Toate afacerile financiare erau puse la cale de Amschel. La început a urmărit să obțină încrederea landrafului trimițându-i toate dividendele de pe urma operațiunilor sale satanice, care au cauzat atâta vărsare de sânge. Amschel a schimbat curând magazinul sordid al tatălui său într-o bancă. Sub pretextul unor câştiguri fabuloase, rezultate din amplificarea conflictelor sângeroase, şi a avantajelor politice pentru națiunile germane,

Amschel l-a convins pe landgraf să facă din el *alter ego*-ul său. Prin intermediul influenței landgrafului, Amschel a început să controleze lojile francmasonilor şi să îi conducă.

Pe atunci, Franța era o țară creştină aşa că ura înveninată a acestui satanist s-a direcționat înainte de toate către ea. Amschel a coordonat ostilitățile Angliei şi Germaniei contra Franței (pentru că a ajutat Statele Unite).

„Pentru public, arhivele familiei, care ar putea aduce atâta lumină asupra istoriei, sunt strict secrete – o carte sigilată, păstrată într-un loc ascuns." (J. Reeves, *The Rothschilds*, p. 59) Dacă aceste arhive ar fi dezvăluite, cei din clanul Rothschild ar fi rupți în bucăți până și de către cei mai miloşi oameni, atât de groaznice şi numeroase sunt crimele lor. Aceste crime pot fi percepute chiar şi prin simpla și atenta observare a evenimentelor, de-a lungul istoriei.

Amschel preia controlul asupra landgrafului

Amschel era suficient de isteț pentru a se afișa cu modestie în public şi, în același timp, să îşi țină ascuns venitul imens şi influența nelimitată asupra landgrafului, pe care l-a făcut să viseze la un câştig de multe milioane precum şi la succesul politic al germanilor, trezindu-i pasiunile lacome. Începând din anul 1770, când Amschel a devenit un fel de ministru de finanțe şi al afacerilor externe al celui mai bogat om de pe pământ, landgraful de Hessa-Cassel, putem considera că diavolii au intrat în europeni.

Frederic al II-lea a fost succedat în 1785 de fiul său, Wilhelm al IX-lea, care a devenit Elector Wilhelm I. El s-a născut în 1743, în acelaşi an cu Amschel şi a murit în 1821, la fel ca Napoleon. Wilhelm se afla în totalitate sub ghidarea lui Amschel, care practic l-a hipnotizat prin orice mijloace. Pentru aceasta, Amschel a fost ajutat şi de organizațiile francmasonice controlate de el. Fiind de aceeaşi vârstă ca Wilhelm şi deoarece Amschel cunoştea toate secretele familiei landgrafului, ei erau precum doi pantofi din aceeaşi pereche.

Totuşi, Amschel se îmbrăca foarte simplu pentru a induce în eroare pe landgraf cu privire la venitul său real şi averea sa, şi nu

îşi schimba hainele şi lenjeria decât atunci când se rupeau. Din momentul în care Amschel a devenit administratorul atotputernic al averii extraordinare a lui Wilhelm, aceasta a încetat să mai crească, în timp ce averea lui Amschel creştea pe zi ce trecea. Prin urmare, la moartea sa, în septembrie 1812, Amschel le-a lăsat fiilor săi UN MILIARD DE FRANCI, după cum spun unii autori.

În 1794 faimosul general francez Hoche a cucerit Coblenţul. Electorul de Hessa-Cassel era înfricoşat din cauza crimelor comise de Amschel şi a fugit, lăsând averea sa pe mâna clanului Rothschild.

Mulți autori au mers ulterior în anticamerele palatelor clanului Rothschild, cerşind ponturi şi poveşti despre originea şi începuturile „dinastiei", tipărind apoi tot felul de poveşti fantasmagorice despre geniul şi integritatea fiilor lui Amschel.

Trădătorii Americii – marionetele clanului Rotschild

Cei din clanul Rothschild au fost şi sunt implicați în cele mai murdare şi sângeroase acțiuni, începând din anul 1770 până în prezent. Despre ei vorbește Samuel Gompers când a declarat în *Chicago Tribune*, pe 1 mai 1922:

„În civilizația noastră nicio trădare nu ar fi mai josnică decât recunoaşterea tiraniei bolşevice. Politica bancherilor americano-anglo-germani este cel mai periculos element în tot lanțul eforturilor pro-bolşevice. Fondurile bolşevice se ridică la milioane."

Gompers este prea bătrân ca să mintă şi a riscat prea mult prin dezvăluirea celei mai perfide activități a acelor bancheri „americano-anglo-germani". Se referă oare doar la Otto Kahn, care era de origine germană, devenind apoi englez iar ulterior american? Nu ar putea fi vorba și despre J. P. Morgan, chiar dacă el era doar american? Aceşti bancheri „americano-anglo-germani" sunt aceiaşi francmasoni: Otto Kahn, Mortimer Shiff, Warburgii etc. Dar nici măcar un începător în ale politicii nu ar crede că aceşti bancheri ar comite ceea ce este cu adevărat un act de trădare împotriva Statelor Unite fără a primi ordin de la guvernul mondial secret, condus în prezent de E. Rothschild al V-lea. Acest adevăr

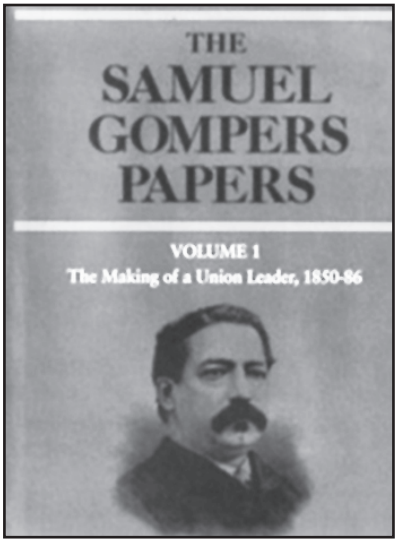

este dovedit de uimitorul fapt că niciun senator sau congresman nu cere vreo explicație. Ziarele au anunțat că banca lui Otto Kahn „Kuhn, Leb and Co." a primit 600 de milioane de dolari în aur. Drept urmare: „Mai e vreo îndoială că există o revoluție politică în această țară?" (senatorul Borah, *Chicago Tribune*, 7 iulie 1922).

Prin urmare, Gompers practic a denunțat clanul Rothschild ca fiind cel care a rămas instigatorul a toată vărsarea de sânge de până în prezent, aşa cum se petrecea atât la mijlocul secolului al XVIII-lea, cât şi în anii 1830-1840, când L. Rothschild i-a făcut mărturisirile sale satanice lui Disraeli. Cei din clanul Rothschild vor să iasă basma curată. Se tem că aşa-numiții „creştini" ar putea să nu mai accepte să fie luați drept imbecili, laşi şi lingăi. Prin urmare, cei din clanul Rothschild pretind sau susțin *motto*-ul lor *Concordia, Industria, Integritas*, în timp ce nicio familie de pe pământ nu a făcut mai multe pentru a cauza discordii sângeroase şi crime decât aceşti sataniști!

Clanul Rothschild nu a fost niciodată de folos umanității

Cei din clanul Rothschild nu au inventat niciodată nimic folositor pentru umanitate, nu au creat niciodată o industrie pornind de la zero. Și-au început activitatea cu un capital enorm, păstrând pentru ei toate beneficiile. Orice mijloace erau bune pentru ei, dacă erau avantajoase din punct de vedere material.

Având în vedere că cei din clanul Rothschild s-au aflat în spatele tuturor evenimentelor politice şi financiare începând din 1770, numele lor ar trebui să fie menționat pe fiecare pagină a istoriei

din fiecare țară. Autorii, profesorii, lectorii şi politicienii, care nu vorbesc despre ei, trebuie să fie consideraţi neghiobi, ipocriți sau criminal de ignoranți.

De acum înainte, oamenii inteligenți trebuie să aibă curajul şi patriotismul să le ceară profesorilor şi învățătorilor din şcoli şi colegii, precum şi oamenilor de stat, să ne spună adevărate fapte referitoare la cauzele conflictelor mondiale şi să înceteze să ne mai servească adaptări ale adevărului, care ne fac docili şi inerți, în timp ce aceşti vulturi bipezi ne devorează. Rugați-i să ne spună adevărul despre maşinațiile criminale care au condus la calamitățile abătute asupra creştinătății în ultimii 150 de ani.

Poveştile inventate în secolul al XIX-lea, care omit înregistrarea acestor crime ale clanului Rothschild împotriva civilizației, ar trebui condamnate şi declarate nedemne să ocupe un loc în sistemul nostru educațional. Bărbații şi femeile viitorului nu trebuie să fie handicapați din cauza faptului că în şcoli au fost îndopați cu minciuni, ascunzându-li-se adevărații responsabili de crimele împotriva noastră şi a religiei noastre: clanul Rotschild. Să terminăm cu minciunile!

Majoritatea arhivelor care conțin detalii despre clanul criminal au fost intenționat arse la Paris, în timpul Comunei din 1871, al cărui finanțator a fost A. Rothschild al IV-lea. (*La Libre Parole*, 27 mai 1905) Este semnificativ faptul că principala baricadă a fost construită doar pentru a acoperi palatul principal al lui Rothschild, acolo unde strada de Rivoli se intersectează cu Place de la Concorde. Palatul, care anterior a aparținut lui Talleyrand Perigord şi care acum este casa lui Rothschild, nu a fost nici măcar vizitat în anul 1871 de comunişti, care au apărut în Paris doar ca să înfricoşeze guvernul francez şi să îl oblige să se supună lui Rothschild pentru a plăti greaua indemnizație către germani. Prin urmare, comuniştii au păzit cele 250 de case-oraş ale lui A. Rothschild, iar Bismarck era în palatul său de la țară, în „La Ferrieres". Între nicovală (Bismarck) şi ciocan (comunişti), ambele conduse din umbră de A. Rothschild, Franța a fost obligată să se predea şi să plătească orice sume, acceptând toți termenii ceruți de duşmanii săi.

Francmasoneria este Antihristul, întruchiparea lui Satana

Aici nu mă refer doar la francmasoneria din Euro-Asia, cea americană fiind înființată de satanistul Stephen Morin în anul 1761 şi extinsă apoi de urmaşii asasinilor din Asia Mică. Nu este nicio îndoială că „sufletul" francmasoneriei este în totalitate anticreștin, după cum au dovedit într-un mod convingător nenumărați autori. Celor care nu au fost atraşi încă de francmasonerie, le recomand în cel mai călduros mod: „Nu vă alăturați acesteia!" Te faci frate cu necuratul care te răsplăteşte doar cu suferință și înșelăciune.

Pentru o edificare mai completă asupra francmasoneriei puteți să lecturați cărțile *Cause of the World Unrest* şi *World Revolution*, care ar trebui să fie citite de orice om inteligent, împreună cu lucrarea doamnei Webster intitulată *Secret Societies*. M. Chopin d'Albacelli confirmă că puterea ocultă care guvernează din spatele francmasoneriei este guvernul secret al lumii. Acest fapt a fost dovedit de mii de ori şi consider că ar fi inutil să repet aceasta aici. Masonul strigă *„Nekum"* care se traduce prin „Răzbunare" şi numeroase nume folosite în ritualurile lor dovedesc cu prisosință aceasta.˝

La gradul 18, francmasonilor li se spune că Hristos nu a fost decât un simplu evreu crucificat pentru propriile sale crime. Cavalerii Templieri, care sunt francmasoni de gradul 27, trebuie să Îl nege pe Hristos şi să pângărească crucea. La cel de-al 30-lea grad sunt acceptați numai aceia care sunt de acord să supere Biserica şi Statul. Revoluționarul Louis Blanc afirmă că şi deasupra acestor grade înalte există nişte sanctuare ascunse. Este vorba despre ***Mâna Ascunsă***. Îi cunoșteam pe şefii şi pe secretarul general ai lojii masonice din Paris, Marele Orient, notoriul Vadecard.

Multe loji masonice au fost create ad-hoc de guvernul ocult al lumii, pentru o anumită perioadă sau pentru un anumit act. De îndată ce această perioadă s-a încheiat sau actul a fost împlinit sau a eşuat, societatea sectretă era dizolvată, iar conducătorii acesteia erau uneori anihilați pentru ca opinia publică să nu îşi dea seama sau să afle cine era în spatele acesteia și de cine era condusă. Cei mai buni oameni (după considerentele masonice)

erau adunați în următoarea lojă superioară sau într-o masonerie secretă.

Clanul Rothschild face regulile în francmasonerie

Editorul ziarului *Morning Post* a îndrăznit să demaște în excelenta carte *The Cause of War Unrest* doar o parte dintre agenții (deci nu conducătorii) angajați sau atraşi de clanul Rothschild prin intermediul executivului lor central din Paris, situat pe strada Bruyere. Acest ziar nu numai că nu a avut curajul să scrie despre clanul Rothschild, dar nu a spus mai nimic nici despre şefii valeți ai zilelor de astăzi (cu excepția lui Lenin, Troțki şi a altor câțiva), pentru care imperiul ocult a furnizat cele mai mari resurse pentru ca mai târziu să îi execute pe unii dintre ei. John Albion, în cel mai remarcabil articol al său, *If Lenin came to London* din *The Sunday Pictorial* din 5 septembrie 1920, a confirmat că Lenin, Troțki şi alții sunt agenți ai imperiului ocult al lumii. ***Mâna Ascunsă*** este atât puterea de conducere, cât şi cea care execută, și a fost denunțată într-un moment de luciditate chiar de Winston Churchil, pe 5 noiembrie 1919, ca fiind „cea mai formidabilă sectă".

La 12 iulie 1920 ziarul *Morning Post* a scris despre aceasta următoarele: „A existat şi mai există şi astăzi o forță în afara Germaniei, în afara Rusiei, care este destul de puternică încât să doboare Rusia și să dărâme Casa Imperială Hohenzollern. Ludendorff a sugerat că guvernul german a mânuit această forță ocultă cu stângăcie, fiind astfel doborât de aceasta."

Dacă cititorii mei doresc să aibă încă o dovadă de implicare politică a francmasoneriei, să citească *The Rappel* din Paris publicat la 1 august 1922, unde cea mai imprudentă scrisoare a lui B. Wellhoff, stăpân al Marii Loje a Franței, i-a cerut cu insolență lui M. Poincare, preşedintele Cabinetului de la vremea aceea, să îl elibereze pe un anume Martz, condamnat pentru trădarea statului.

Adevărul este cea mai puternică armă

Nimic nu este mai necesar decât ca Satana şi delegații acestuia

să fie demascați și verificați. Francmasoneria reprezintă un test important de implicare și de inteligență pentru fiecare locuitor al planetei. După toate faptele expuse în această carte, este greu chiar și petru cei mai sceptici să nu recunoască în francmasoni acțiunile sataniste realizate împotriva civilizației actuale. Le recomand, de asemenea, tuturor cititorilor mei să lectureze cu atenție cărțile menționate în introducere şi, în special, cărțile d-nei Nesta Webster, *The Cause of War Unrest* (Grant Richards, Londra) precum şi ziarul *Morning Post* din Londra, una dintre puținele publicații din lume care nu au fost încă obligate de satanişti să mintă.

O întreagă bibliotecă de minciuni a fost şi mai este încă scrisă despre bolşevism care, ascuns sub aparența comunismului, este în realitate un experiment murdar și sângeros pus la cale de ***Mâna Ascunsă***. Există voci care afirmă că bolşevismul a „eşuat" în Rusia, când în realitate a reuşit să distrugă Biserica Ortodoxă, asasinând marea majoritate a creştinilor. Vestea că bolşevismul s-a îmbogățit prin jefuirea bisericilor creştine a stârnit interesul multor politicieni şi scriitori. În schimb, în întreaga lume vedem cum guvernele aservite ***Mâinii Ascunse*** fac un apel insistent la recunoaşterea guvernului sovietic.

Mai mulți autori, precum J. Holland Rose de la Universitatea Cambridge au scris despre *The Origin of the War*. Aceştia au prezentat 99 de cauze ale războiului cu excepția cauzei principale. Războiul este o crimă „legalizată", iar „istoria cu conştiință" o dovedeşte cu certitudine! Nu este necesar să repet anecdotele care au circulat despre clanul Rothschild, pentru că faptele, unele dintre ele expuse în această carte, vorbesc de la sine.

Clanul Rothschild încearcă să distrugă America

„Prima acțiune care a atras atenția lui A. M. Rothschild a fost izbucnirea Războiului de Independență din America" a relatat John Reeves în lucrarea sa *The Rothschilds. The financiar Rulers of Nations*, publicată de A. McClurg din Chicago, care „a dispărut" în mod misterios. Nenumăratele detalii oferite de autor dovedesc faptul că acesta a primit informația direct de la Rothschild.

După cum am precizat în lucrarea *Science of Political Foresight*, ***Mâna Ascunsă*** nu ar fi putut rata participarea la o revoluție și a urmărit, ca de obicei, să ajute ambele părți, pentru ca astfel să obțină beneficii indiferent de sorții războiului. Rothschild a trimis în America 16.800 de tineri hessieni să îi omoare pe americani iar prin agenții săi francmasoni (Franks, Haim Solomon etc.) a jefuit ambii combatanți. „Pentru clanul Rothschild nimic nu ar fi fost mai propice decât izbucnirea unei revolte americane și a Revoluției Franceze, acestea două permițându-le să inițieze punerea în scenă a imensei averi pe care au dobândit-o până acum." (J. Reeves, p.86)

Și de ce oare niciun istoric nu i-a menționat în mod explicit? Și de ce uităm înțeleptul dicton al anticilor, *Is feci cui prodest,* care ne învață că singurul vinovat de o crimă este acela căruia aceasta îi folosește cu adevărat. „Un prieten prost este mai periculos decât un dușman" a scris faimosul rus Kryloff. În plus, Percy Ward confirmă teoriile enunțate până acum: „Când Robert Morris a făcut apel pentru a obține fonduri de finanțare a revoluției americane, un francmason, Haim Solomon, a răspuns imediat. El a oferit inițial 300.000 de dolari, furnizând în total peste 600.000." Aceasta este o confirmare în plus a cuvintelor lui Disraeli, prin care dezvăluie faptul că toate revoltele lumii moderne au fost finanțate de un Rothschild. Chiar dacă Percy Ward, în eforul său de a linguși francmasonii, spune că Haim și-a sacrificat aproape întreaga avere pentru independența Americii, adevărul este că el a rămas foarte înstărit, conform *American Jewish Historical Society*.

De ce? Pentru că, în realitate, el a dat în numele său banii care îi aparțineau lui Rothschild, cel care a finanțat cu adevărat revoluția americană. Ward nu a reușit să dovedească faptul că această revoltă sau oricare alta în realitate nu a servit nimănui, cu excepția bancherilor internaționali.

Francmasonii americani trădează America (1776-1780)

Toate acțiunile care ar putea să nască suspiciuni cu privire la francmasonerie au fost scoase întotdeauna cu mare grijă din

istoria oficială, doar publicațiile private reușind să mai difuzeze frânturi de adevăr. De exemplu, *The Dearborn Independent* a găsit mai multe fapte în arhivele istoriei societăților secrete, iar din volumul 6 aflăm despre activitatea francmasonilor şi a familiei Franks în Statele Unite. În zilele de 8, 15 si 22 octombrie 1921, revista domnului Henry Ford, un geniu după părerea mea, descrie cum francmasonii familiei Franks au determinat chiar şi un brav general, Benedict Arnold, să devină un trădător. Cei patru membri ai familiei Franks din Statele Unite au acționat ca patru sucursale ale clanului Rothschild, iar acum acționează pe o scară largă în Europa.

Mayer Amschel Rotschild

Modul cum cei din clanul Frank, ce lucrau sub comanda lui Amschel, i-au oferit lui Benedict Arnold cele „30 de monede de argint" pentru a prelungi crimele sângeroase, este descris cu măiestrie în *The Dearborn Independent*, care pentru mine ar reprezenta un sacrilegiu literar să îl repet. Arnold a acționat în virtutea unor idei preconcepute, considerând că poate totuși există și intenții bune în jocul bancherilor internaționali.

David Franks a dorit să rămână un spion şi să trimită informații regaliștilor. „Arnold l-a luat în tabără pe D. Franks, un furnizor al armatei britanice, ca ajutor al său. În ianuarie 1778, scrisoarea lui David Franks către Moses Franks din Londra a fost interceptată şi găsită periculoasă pentru siguranța şi libertatea Statelor Unite. Lui Arnold i s-a cerut arestarea lui David." Însă prin intervenția

bancherului Haym Solomon, David a fost îndepărtat, iar după arestarea lor, cei doi Franks au fost fost eliberați imediat.

Cutia Pandorei în revoluţiile americane

Încercând în zadar să nege declarațiile corecte ale d-nei Webster, în magnifica sa expunere *Secret Societies*, Silas Bent a scris: „Nu este chiar atât de simplu, chiar şi daca cineva este de acord cu declarația d-nei Webster, că Mirabeau era francmason şi că Adam Weishaupt era un netrebnic la fel ca şi Cagliostro, concluzionând că francmasoneria a declanşat Revoluția Franceză. Anazilând Cutia Pandorei începem să ne întrebăm dacă revoluția colonială a făcut vreun pas înainte."

Nu încape nicio îndoială că Mirabeau era francmason, membru al lojii „Prietenii reuniți", unde partenerul său era Talleyrand, împreună cu care Robespierre l-a „descoperit" pe Napoleon, puntea de legatură care lipsea între el şi Amschel.

Mirabeau a fost prezentat francmasonilor „iluminați" de către amanta sa, Henriette Herz, din casa lui Moses Mendelson din Berlin. Mirabeau a fost prezent la Congresul francmasonilor din Wilhelmsbad, care era pe atunci un palat al lui Cagliostro, condus de Amschel. George F. Dillon, Robespierre şi alții au numit locul în care bancherii luau deciziile asupra națiunilor „budoarul secret mortal din spatele masonilor şi neştiut de ei". Weishaupt şi Cagliostro (Joseph Balsamo) erau francmasoni sataniști şi, împreună cu Mirabeau Talleyrand și alții. formau grupul de agenți ai lui Amschel.

O revoluție desfășurată în interesul bancherilor internaționali este o crimă în masă iar Haim Solomon, a „dat" 600.000 de dolari pentru a o porni în America, bani care erau, după cum am amintit, ai lui Amschel. Bent adaugă: „Doamna Nesta Webster nu poate să nu concluzioneze că bancherii internaționali au virat banii (după cum confirmă și S. Gompers la 1 mai 1922 în ziarul *Chicago Tribune*). Bancherii care asigură fondurile acestui război sunt aceiași agenți provocatori ai revoluțiilor din ultimii 200 de ani." Bancherii sataniști sunt cei care fac parte din consiliul secret al guvernului mondial secret, ce conduce prin diverse

organizații și societăți: Marele Orient al francmasoneriei, teosofia cu numeroasele ei ramificații, naționalismul agresiv, reprezentat acum de polemica germană, veniturile internationale, revoluția socială etc.

„Cercetând sursa fondurilor financiare care susțin revoluțiile, d-na Nesta Webster concluzionează că veniturile internaționale care finanțează aceste crime provin de la bancherii internaționali. Ea este de acord cu Henry Ford care afirma: **«**Pune sub control 50 dintre cei mai înstăriți bancheri, care produc războaie pentru propriul lor profit, şi războaiele vor înceta.**»**" (*New York Times,* 8 martie 1925)

„Nu vrem niciun profit de la criminalii lui Hristos"

În cartea sa, *Curse of the Romanovs*, francmasonul satanist Angelo Rappoport nu a explicat însă și cine i-a blestemat, când şi de ce. Acest „mister" nu a fost elucidat încă.

În realitate, „blestemul" începe atunci când împărăteasa Elisabeta a Rusiei (1741-1762) a răspuns tuturor „tentațiilor" oferite de bancheri: „Nu! Nu vrem niciun profit de la dușmanii lui Hristos"(1743). Această împărătească creştină era fiica lui Petru cel Mare. Ea a strivit „prusianismul" lui Frederic al II-lea, iar domnia ei a fost foarte prosperă, mai ales fără „ajutorul" bancherilor criminali. Declarația ei a reprezentat o provocare deschisă față de ***Mâna Ascunsă***, care a „blestemat" atunci toți Romanovii. Succesoarea ei a fost fiica ilegitimă a lui Frederic al II-lea al Prusiei, Ecaterina a II-a, care a interzis în continuare bancherilor să se instaleze în Rusia. Samuel Maunder, în lucrarea sa, *The Treasury of History*, a descris domnia ei ca fiind „cea mai prosperă", aceasta și pentru că ambele împărătese au evitat să se „înfrățească" cu bancherii francmasoni. Rolul dominant al francmasonilor în Revoluția Franceză, revelat de Robespierre, a înspăimântat-o pe Ecaterina a II-a.

Și totuși, de ce nu a fost omorâtă? Pentru că tatăl ei ilegitim (şi nu unchi, după cum ne spun istoricii) era marele stăpân al francmasoneriei Germaniei.

Nu putem să privim istoria modernă fără să ținem cont de

guvernul invizibil (condus de un Rothschild), care, începând cu anul 1770, şi-a întors atenția şi asupra Romanovilor, pentru a-i detrona, mulți țari fiind omorâți de ***Mâna Ascunsă***.

Rothschild şi Revoluţia Franceză

În anul 1770 Amschel a devenit managerul celor 70 sau 100 de milioane ai landgrafului de Hesse-Cassel și trezorierul guvernului Mondial Secret, devenind apoi autocratul acestuia. El l-a angajat pe Weishaupt, care a fondat în anul 1778 în Bavaria Societatea secretă „Iluminatti" și a instruit „Comitetul central" al Marelui Orient al Franței, pregătindu-l pentru o revoltă.

În anul 1782, Amschel I-a convocat în Frankfurt pe ticălosul Adam Weishaupt, născut în 1748 și liderul oficialul al așa-zișilor „iluminați". Acesta deja umpluse Germania cu Societatea „iluminaților" și a infiltrat mii de tăietori de gâturi în Paris. Weishaupt a mers el însuși la Paris cu multiple meschinării, să mituiască oameni importanți, să unească toți nemuțumiții împotriva monarhului, ca să facă posibilă revolta care avea să-l înlăture. Toate acestea erau oportunități în plus pentru Amschel de a finanța alte și alte lupte, care îi sporeau veniturile și puterea. Numai Loja *Coq Heron* deținea 4.500.000 de dolari, o sumă imensă la acea vreme. Pe de altă parte ei înșiși puteau să genereze o foamete fictivă, cum au și facut de altfel la Paris în anul 1847 și la Petrograd în februarie 1917.

Guvernul bavarez a capturat „Protocoalele iluminaților" și a interzis această lojă francmasonică în anul 1786. Oficial dizolvată, această organizație și-a scimbat denumirea și și-a continuat activitatea, sprijinită din umbră. Au fost create și noi organizații (cum ar fi *Enragés*), printre membrii cărora se numărau și măcelarii Danton, Marat, Robespierre (M. Louis Marchand a scris în anul 1895 că Robespierre era un conspirationist din Alsacia, numit înainte Ruban, iar Marat se numea Mosesohn). Când totul a fost gata, steagul roșu a fost arborat în Paris, în anul 1789. Această așa-numită Revoluție Franceză, care era în realitate masonică, a produs sărăcie și a ucis unii dintre cei mai buni oameni ai Franței.

„Este o întrunire roialistă care a proclamat o republică în Franța" (Aulard, *Histoire politique de la Revolution Francaise*, p.37 și p. 175).

„Misterele" Revoluţiei Franceze I

„Cu cât studiem mai mult istoria Revoluției Franceze, cu atât întâlnim mai multe enigme."(*Les auteurs caches de la Revolution Francaise*, de Pouget de Saint André, p.1)

„De ce au fost cumpărate reformele cu 4 bilioane de franci şi 50.000 de capete, când Ludovic al XVI-lea le oferea gratuit?" (Garnier de Casagnac, *Causes de la Revolution Francaise*)

„De ce a vărsat Conventul atât de mult sânge? Ei au zis că această vărsare de sânge s-a datorat urii oamenilor de rând, care s-au ridicat împotriva clasei privilegiate. Această teorie nu se explică totuși prin procentul foarte scăzut (5%) de aristocrați executați." (Pouget de Saint Andre, p.3)

„Eu nu cred că regina Maria Antoaneta a scăpat vreodată oportunitatea să spună ceva agreabil celor care au avut onoarea să se apropie de ea", a afirmat d-na Vigee-Lebrun în *Memoriile* sale.

„**«**Toți francezii sunt împotriva noastră**»**, a afirmat Robespierre la Clubul Iacobinilor. **«**Singura noastră speranță ar fi bazată pe cetățenii din Paris.**» «**Nu**»**, răspunse Desfieux, **«**chiar şi în Paris am fi în minoritate dacă votul ar fi secret.**»**" (Buchez et Roux, *Histoire parlementaire*,vol. XX, p. 300)

„Executarea regelui Ludovic al XVI-lea a fost actul celui mai hidos materialism, cea mai ruşinoasă, ingrată şi josnică decizie, cea mai mare ticăloşie şi uitare a trecutului." (Ernest Renan, *La Monarchie Constitutionelle en France*)

Toate revoluțiile şi problemele artificiale ale lumii au fost şi vor fi organizate de acelaşi guvern ocult francmasonic. Tocmai de aceea, toate aceste evenimente ar trebui să fie studiate cu atenție, fără să se cadă în ipoteze fantastice, cum au făcut cei „o sută de autori orbi", dați ca exemplu de George Peabody Gooch în cartea sa, *Helps for Students of History*.

Practic, până în momentul de față, singurul autor din Anglia

care a căutat în mod onest să spună adevărul despre revoluțiile franceze şi ale lumii întregi a fost doamna Nesta Webster. Este posibil ca prin intuiția sa feminină să fi reuşit să deschidă porți pe care bărbații au şovăit să le deschidă. Toate cărțile celor „o sută de autori orbi" ce tratează subiectul Revoluției Franceze ar trebui abandonate sau păstrate în biblioteci ca exemplu de cum ar trebui să nu fie scrisă istoria. Herder afirmă că Revoluția Franceză a fost un eveniment la fel de important ca şi ascensiunea creştinismului. Greşit! Aceasta poate fi comparată doar cu celelalte mai puțin importante succese ale lui Satana: schisma Bisericii creştine şi desprinderea protestanților de Biserica Catolică. Herder a intuit totuşi că Revoluția Franceză, ca orice altă revoluție, nu a fost un simplu eveniment politic şi economic! Aceasta trebuie privită ca începutul înlocuirii monarhiei creştine cu cea a bancherilor internaționali.

O sută de istorici orbi

Autorii care vor dori să scrie adevărul ar trebui să îi ia în considerare nu numai pe „şacalii" care au ajutat la manifestarea revoluțiilor, ci mai întâi de toate pe „tigrii" acestora, cei care au pregătit drumurile principale către acestea şi care au făcut posibile cele mai mari vărsări de sânge din epoca modernă. Conform lucrării mele intitulată *Science of Political Foresight*, fiecare autor trebuie să se întrebe: „Unde este sau va fi prezentă ***Mâna Ascunsă*** în acest eveniment?"

În lucrarea sa *Helps for Students of History. The French Revolution*, G. P. Gooch afirmă că nu au existat revoluții franceze, ruseşti sau germane etc, ci doar revoluții francmasonice în Franța, Rusia etc. Lordul Acton susține: „Declarația drepturilor omului este o proclamație triumfătoare. Această simplă foaie tipărită cântărește mai mult decât biblioteci întregi şi este mai puternică decât toate armatele lui Napoleon. Ea are o vină majoră şi anume că sacrifică libertatea în favoarea egalității iar absolutismul regelui este urmat de absolutismul Adunării. Atacul asupra Bisericii a fost o gafă fatală şi nefolositoare."

Chiar dacă fac unele dezvăluiri, acești autori îi trec cu vederea

pe „tigrii" care reprezintă ***Mâna Ascunsă***. Da! Ei au „sacrificat libertatea" dar nu au instaurat egalitatea. „Regele a fost succedat de absolutismul Adunării", dar Adunarea a fost ea însăşi cea care a urmat absolutismul guvernului ocult. Atacul asupra Bisericii nu a fost o gafă nefolositoare, a fost şi este obiectivul principal al fiecărei revoluții, pentru că există această dorință meschină a masonilor de a distruge creştinătatea și tot ceea ce este spiritual. John Reeves insistă că „revolta" americană şi revoluția „franceză" l-au împiedicat pe Rothschild să-și consolideze imensa avere pe care o acumulase până în acel moment. Acesta uită însă dictonul *Is feci cui prodest* şi nici el şi nici alți autori nu au expus rolul lui Amschel în evenimentele capitale, expuse mai sus. Se poate deduce că Amschel a finanțat ambele parți în vărsarea de sânge american. Dar de care parte a fost finanțarea în cazul Franței?

Toate revoluţiile au fost francmasonico-satanice

Este foarte probabil ca Prusia şi Anglia să-și fi dorit cu intensitate distrugerea Franței şi poate chiar decapitarea ei prin uciderea lui Ludovic al XVI-lea. Însă cert este că această lucrare murdară şi sângeroasă a fost introdusă în revoluție de către ***Mâna Ascunsă***, condusă pe atunci de Amschel Rothschild I. Pentru toți aceia care ignoră aceasta, totul devine un „mister".

Revoluția a adus guvernul secret mai aproape de planurile sale şi cu fiecare nouă revoluție, țara în care are loc este adusă în robia acestuia. Egalitatea a rămas și rămâne doar un vis. Libertatea a exclus egalitatea. „În ciuda ororilor produse, revoluția a reprezentat un efort pozitiv către emanciparea omului de rând"

declară Gooch. În realitate, omul de rând s-a „emancipat" față de regele său creştin care îi asigura o anumită protecție, cu scopul de a fi subjugat mai bine de regulile și legile masonice care urăsc şi disprețuiesc omul de rând, aşa cum s-a dovedit ulterior. Gooch crede că „niciunui om din istoria revoluției nu i s-a acordat atâta credit precum lui Aulard". Aulard a fost adus de către Rothschild care i-a oferit bine plătitul „scaun al istoriei" din Paris în anul 1886 cu scopul să amplifice și mai mult „cauza nelinişştii din lume". Şi a făcut-o.

„Regretă vreunul dintre voi Revoluția Franceză? Libertatea a fost îmbrățișată, vechea ordine a fost distrusă şi o nouă Franță s-a născut", declară într-un mod infantil Clarence Darrow din Chicago în lucrarea sa *Arguments in Defense of the Communists*. Eu am trăit în Paris timp de 10 ani. Nu este nicio libertate acolo, ci o sclavie a francezilor sub autoritatea clanului Rothschild. Tot ceea ce a făcut Franța să fie faimoasă a fost realizat de monarhii. Eşuarea totală a celei de-a treia Revoluții Franceze este bine descrisă de M. Joseph Santo în cartea sa *La faillite de la Republique* şi a fost dovedită de M. Urbain Gohier, cel mai mare francez al zilelor de astăzi.

Revelarea „misterului" lui Robespierre

În următoarele pagini voi cita numeroase „mistere" din care istoricii au prezentat doar anumite frânturi. De unde provine influența lui Robespierre asupra unor persoane cu mult mai inteligente şi mai talentate? Michelet, un istoric progresiv, îl descrie pe Robespierre ca fiind un mic avocat cu o figură săracă, înzestrat cu o inteligență mediocră şi cu capacități care nu ies în evidență. „Oricine își poate imagina un tiran înconjurat de o armată, nu un tiran singur, fără soldați." (G. Lebon, *La Revolution Francaise*, p. 231)

Marele francez al zilelor de astăzi, M. Urbain Gohier şi un alt faimos istoric francez au comentat în *La Viellie France*, nr. 261, 2 februarie 1922, faptul că în timp ce Danton are ridicat în Franța un monument în memoria sa, precum şi o stradă care îi poartă numele, nu există nimic care să ne amintească de Robespierre.

M. Gohier explică aceasta prin faptul că Robespierre era incoruptibil în timp ce Danton era necinstit, imoral şi se vindea oricui, şi anume ***Mâinii Ascunse***. Însă nu datorită onestității sale nu a primit Robespierre nicio recompensă din partea Republicii Franceze. Aceasta s-a petrecut din cauza ultimului său discurs în care a declarat faptul că Revoluția Franceză, ca de altfel toate celelalte revoluții, nu a fost condusă de francezi, ci de agenți străini. Ceea ce i-a supărat în anul 1794 continuă să le displacă şi astăzi. Robespierre a declarat atunci într-un mod imprudent: „Eu nu am încredere în toți aceşti străini ale căror fețe sunt acoperite cu măşti de patriotism şi care încearcă să pară mai republicani şi mai energici decât noi… Aceştia sunt agenți ai unor puteri străine pentru că eu ştiu bine că inamicii noştri nu au omis să spună: **«**Emisarii noştri trebuie să simuleze cel mai fierbinte și mai exagerat patriotism, pentru a se instala în adunări.**»** Aceşti agenți trebuie doborâți în ciuda artei lor perfide şi a măştilor pe care ei şi le asumă întotdeauna."

J. Goldworth Alger chiar se întreabă în cartea sa, *Paris in 1789-94*: „Robespierre a fost un monarhist?" (p.447).

„De ce declarația sa de două ore din 26 iulie 1974 l-a costat pe Robespierre viața?" (Alger, p.463)

Cuvintele lui Robespierre l-au costat viaţa

Presupusul lider Robespierre era unealta lui Amschel. „Îmi pare că suntem împinşi de către o ***Mână Ascunsă*** împotriva voinței noastre. În fiecare zi Comitetul salvării publice realizează ceea ce cu o zi în urmă hotărâse să nu facă. Aceste acțiuni care urmăresc distrugerea Comitetului şi a oamenilor sunt realizate de către cei pe care nu am fost capabili să-i descoperim." (Robespierre către Amar, *Memoirs de Mallet du Pan*, vol II, p.60).

Robespierre şi-a pierdut viața pentru că a îndrăznit să-şi exprime dezgustul pentru faptul că francmasonii introduşi de fondatorul sectei așa-zişilor „iluminați", Weishaupt şi de alți agenți ai lui Amschel au devenit cei care fac regulile în Paris. Nu a fost omorât de Meng (care nu era francez) ci doar grav rănit pentru a-i cauza o cumplită suferință, pentru a-i prelungi cât

mai mult agonia și pentru a i se închide astfel gura. Acest fapt confirmă o dată în plus că Revoluția Franceză a fost masonică. „Nu exista niciun motiv care să declanşeze Revoluția Franceză", declara personajul Sidonia, adică Lionel Amschel, la pagina 240 a romanului *Coningsby*. Afirmația lui Alger că Robespierre este un monarhist deoarece a confirmat complotul masonilor, aminteşte în mod evident de una dintre metodele de astăzi ale masonilor de a declara monarhist pe oricine crede despre ei că sunt criminali şi mincinoşi.

Atunci când Henry Ford a revelat crimele francmasonilor într-un mod patriot şi onest, ***Mâna Ascunsă*** a înființat revista *Hearst's International Review*, prin intermediul careia a făcut tot posibilul să insinueze că Ford a devenit un pro-monarhist.

În Paris au fost aduşi mii de ticăloşi şi călăi de către agenții lui Amschel Rothschild, aşa cum sunt aduşi zilnic în Statele Unite bolşevici camuflați în francezi, prusieni, sau chiar irlandezi. Când Statele Unite vor fi înecate într-un ocean de sânge, poate că vreun american va face aceeaşi descoperire ca și Robespierre, şi anume că toate revoluțiile au fost scornite de ***Mâna Ascunsă***. Pentru a vă completa informațiile pe această temă, vă rog să citiți: *Reds in America*, de R. M. Whitney, *The Red Conspiracy*, de Joseph J. Mereto, *Underground with the Reds,* de Fred P. Marvin şi cărțile inteligente ale lui B. L. Brasol. J. J. Davis, secretar în Ministerul Muncii, a mărturisit că sute de mii de străini vin în America clandestin, dintre care 99% sunt bolşevici sau pro-bolşevici.

Robespierre

„Misterele" Revoluţiei Franceze II

Robespierre nu a devenit un monarhist, dar a înțeles că așa-zisa revoluție „franceză" era doar o achiziție străină a Franței şi, în plus, nu avea nimic de a face cu libertatea, egalitatea, fraternitatea şi alte sloganuri. Dacă francmasoneria era vinovatul principal pentru oceanul de sânge din așa-zisa revoluție „franceză", atunci de ce lojele sale au fost închise în 1793 şi de ce au fost atât de mulți masoni executați? Este adevărat că mulți masoni au pretins că Revoluția Franceză şi altele au fost puse în scenă de ei. Astfel Sicard de Plauzoles a declarat la Convenția din 1913 următoarele: „Francmasoneria poate să considere cu mândrie revoluția ca fiind propria lor faptă." (Tourmentin, *La franc-maçonnerie demasquée*). Masonul Louis Blanc Aceasta a afirmat același lucru în lucrarea sa, *History of the French Revolution*, însă acest fapt a fost recunoscut în mod deschis la Congresul masonic internațional din 1889, de către francmasonii Amiable şi Colfovru. Ei au afirmat că toată lucrarea a fost făcută de către masoni şi că planul revoluției a fost elaborat de ei înainte de anul 1778. Este de asemenea semnificativ faptul că acest lucru a fost revelat în anul 1889, la exact 100 de ani după izbucnirea revoluției din 1789.

Da, însă totuşi masonii principali (în aparență), ca Robespierre, Danton şi alții, au fost executați după ce şi-au împlinit „murdara muncă". Cine poate să explice de ce o organizație atât de puternică nu şi-a putut salva membrii? Cum se face că și aceştia au fost asasinați? În afara Franței, doi monarhi s-au dovedit a fi împotriva revoluției: regele Suediei, Gustav al III-lea şi împăratul Austriei, Iosif al II-lea. Când Gustav a decis să intervină împotriva Revoluției Franceze a fost înjunghiat la balul de la Curte. Iosif a luat, tot la un bal de la Curte, nişte bomboane de la o femeie mascată şi a murit a doua zi, la 20 februarie 1790. Când Mirabeau ar fi putut să prevină crimele, trecând de partea regelui, i s-a oferit cafea şi a murit imediat, iar cei doi însoțitori ai săi care au băut puțin din aceeași cafea (Pellence şi Frochot) au devenit grav bolnavi (*La Revolution, la Terreur, le Directoire*, de Despatys). Mirabeau a murit într-o mare, dar bine-meritată, suferință. Omorându-l pe

regele Louis al XVI-lea, francmasonii s-au răzbunat de fapt pentru execuția din 1314 a Marelui Maestru (mason) Jeacques de Molai comndată de regele Filip al IV-lea.

„Turnura către violență, care a fost dată Revoluției se datorează ***Mâinii Ascunse***, fapt care nu a fost demascat nici până în zilele noastre." (Alexis Dumnesnil, *Preface aux Memoirs de Senat*) Christian Haugwitz, fost mason și politician, împreună cu alți masoni, a confirmat faptul că moartea lui Ludovic al XVI-lea și a lui Gustav al III-lea, precum și revoluția din Franța, au fost decise cu 4-5 ani înainte, la Conventele masonice de la Wilhelmsbad, Ingolstadt și Frankfurt. Dar, după cum știm, palatul de la Wilhelmsbad îi aparținea lui Amschel Rotschild, care locuia în Frankfurt, iar valetul său, Weishaupt era din Ingolstadt. În consecință, toate aceste crime atribuite masonilor au fost decise de Amschel.

„A existat un motor invizibil care a răspândit tot felul de zvonuri, menite să tulbure și să agite spiritele. Acest centru trebuie să fi avut foarte mulți agenți, iar pentru a declanșa un eveniment de o amploare atât de mare a trebuit să aibă un creier capabil și să fie investiți foarte mulți bani. Într-o zi lumea va afla cine este acest geniu infernal și cine a finanțat toate aceste crime." (*Memoires de Bailly*, vol 2, p. 33) Eu voi anticipa această demascare și voi spune în această carte că finanțatorul crimelor enunțate mai sus a fost Amschel Rotschild I, care a folosit imensa avere a landgrafului de Hesse-Cassel pentru a-și duce la îndeplinire planurile sale de dominare a lumii și de distrugere a civilizației creștine.

Joseph de Maistre, filosof și om de stat francez, afirmă despre revoluția din Franța că „tatăl legitim al Revoluției este Satana". Gustave Bord, în cartea sa, *Le complot maçonnique*, a scris că revoluția a fost pusă în scenă de către masoni. Masonul Cagliostro destăinuie că: „Prima lovitură a conspirației împotriva tronurilor a trebuit dusă în Franța. După căderea acesteia, urmează să fie detronată Roma (Papalitatea)." Cagliostro era, după spusele lui Luis Blanc (*La Revolution Française*) omul Rotschildzilor. „El a obținut sume imense pentru propagandă, primea instrucțiunile

direct de la secta așa-zișilor „iluminați" și a plecat pentru aceasta de la Strasburg la Paris."

Una din regulile „iluminaților" a fost să răspândească zvonul cum că un dușman, pe care nu era prudent să-l omoare, era imbecil sau nebun. Mirabeau a fost ademenit în banda „iluminaților" de amanta sa, Henriette Herz (Karl Rotschild a fost căsătorit cu Adelaide Herz și primii bolșevici ruși au fost din familia Herz) care l-a prezentat clanului Mendelssohn. Loja masonică *Les Amis Reunis*, în care Mirabeau a introdus delegați „germani" era condusă în secret de un comitet compus din Mirabeau, Talleyrand și Chappe de la Heuziere (deputat al martiniștilor și al Conventului de la Wilhelmsbad). Comitetul a convocat pe 15 februarie 1785 un Congres masonic internațional la care au fost de asemenea prezenți Cagliostro, St. Martin și Talleyrand, care l-a prezentat pe Napoleon I. Din Napoleon, Talleyrand a făcut instrumentul distrugerii Bisericii Creștine. Printre membrii Congresului se aflau și trei prinți de Hesse, rude ale landgrafului de Hesse. În această lojă s-a pus la cale defăimarea reginei Maria Antoaneta și a împărătesei Rusiei.

„Pericolul masonic este o problemă de viață și de moarte pentru toate națiunile." (Jouin, *Revue International des Societes Secretes,* Paris) „Când poporul vede că i s-au făcut, în numele libertății, atâtea concesiuni şi avantaje, îşi închipuie prosteşte că el este stăpânul şi se aruncă avid asupra puterii dar, bineînțeles, se izbeşte de o mulțime de piedici. Atunci el nu se gândeşte să se întoarcă de unde a plecat, ci începe să-şi caute un nou conducător şi, astfel, fără să-şi dea seama, el îşi depune toate puterile la picioarele noastre. Amintiți-vă de Revoluția Franceză, căreia noi i-am dat numele de **«**Mare**»**. Tainele pregătirii ei ne sunt bine cunoscute deoarece ea a fost în întregime opera noastră.

De atunci noi ducem poporul de la o dezamăgire la alta, cu scopul de a-l lipsi chiar şi de ceea ce este bun, în folosul viitorului Rege-despot, pe care îl pregătim lumii." (Protocolul secret francmasonic nr. 3)

Amschel îl alege pe Napoleon ca mandatar al crimelor sale

La fel ca Weishaupt, Kerensky sau Troțki, care și-au început cariera furând de la colegii de școală, Napoleon era atât de sărac, încât nu putea nici măcar să-și plătească spălarea hainelor. El a bătut la ușile tuturor oficilităților, în căutarea unui loc de muncă. Era momentul în care Amschel căuta un luptător talentat pentru a-și duce planurile la îndeplinire. Temperamentul său corsican și declarațiile sale din perioada de pregătire, afirmând că este gata să ucidă oricât de mulți oameni indiferent dacă este pace sau război, l-au făcut candidatul ideal. Pe atunci, nici măcar șiretul Amschel nu putea să prevadă că acest ofițer flămând, a cărui ambiție era să obțină anumite avantaje prin Josephine Beauharnais, va fi mai târziu un monarh puternic.

Găsind în Napoleon o bună sursă pentru a-și îndeplini țelurile criminale împotriva civilizației creștine, Amschel a ordonat fiilor săi, prin cinci împuterniciri, ca toate societățile secrete și toți bancherii să îl susțină cu orice preț. „Unicul element valabil pentru primul consul părea să fie războiul", afirmă Fouche, ministrul de Interne francez, la pagina 151 a *Memoriilor* sale. Mulți istorici au căutat să găsească secretul carierei sale fulminante, dar au eșuat lamentabil. În realitate, reputația de om al războiului i-a oferit tânărului corsican suportul lui Amschel.

În *Financial News*, din 17 februarie 1920 am scris: „Pentru a înțelege ce se petrece în politică, experții ne sfătuiesc de secole **«**caută femeia**»**. Însă, în vremurile de acum, pentru a înțelege totul este necesar doar să urmăreşti ***Mâna Ascunsă.***" Până acum, niciun autor sau politician nu a făcut conexiunea între Napoleon şi ***Mâna Ascunsă***, care l-a „creat" şi apoi l-a ruinat.

În lucrarea sa intitulată *Napoleon*, Herbert Fisher a afirmat: „Nimeni nu a trezit în întreaga istorie emoții atât de opuse şi de intense şi nu a stârnit în asemenea mod admirația, frica şi ura oamenilor." În anul 1786, Napoleon era sublocotenent la Paris, locul unde bancherii şi-au concentrat toate eforturile prin activitatea celor mai importante loje francmasonice. El era prieten cu Robespierre, adept înflăcărat al francmasoneriei.

Același Fischer afirmă că: „În anul 1790, Bonaparte a reuşit prin ticăloşie să-și asigure postul al doilea în conducerea unui batalion. Pentru aceasta el a fost judecat de contemporani ca fiind lipsit de scrupule."

„Augustine Robespierre, fratele mai mic al teribilului dictator, l-a cunoscut pe Napoleon la Toulon în 1793. Este de necontestat faptul că l-a contactat în intimitate, având toate aparențele de caldă prietenie cu Augustine, care avea să devină la fel de nemilos ca şi fratele său mai mare." (Charles Macfarlane, *The Life of Napoleon Bonaparte*, p. 28) Reputația de nemilos l-a ajutat pe Napoleon să fie mai târziu alesul lui Amschel. Mulți scriitori îl numesc pe Troțki un alt Napoleon. Pentru crimele sale, Troțki a fost numit mason de gradul 33. Cruzimea lui Napoleon l-a făcut un idol masonic. „Bonaparte era prea dibaci ca să nu işi ascundă scopurile şi faptele. Dar mi-a spus destul pentru a mă face să îmi dau seama că destinul Franței se afla în mâinile sale."(Fouche, p.51)

„Un om care s-a născut sărac și care nu are nicio descendență demnă de remarcat a ajuns stăpânul lumii înainte de a împlini 35 de ani și și-a încheiat cariera înainte de 46." (Sidney Dark, *How Great Was Napoleon*)

Căsătoria sa cu Josephina, amanta lui Barras, a fost aranjată de Barras pentru a scăpa elegant de ea. În schimb, Napoleon a primit comanda armatei franceze din Italia, care a fost pusă mai mult pe jaf decât pe luptă. În acea perioadă, toți francmasonii din Italia i-au susținut pe invadatorii francezi.

„Misterul" rapidei lui decăderi constă în faptul că Napoleon și-a dat seama cât de dăunătoare este dominația bancherilor și a devenit un om de stat care a început să li se opună.

Nathan în Anglia

Să aruncăm acum o privire asupra perioadei glorioase de la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi primii ani ai secolului al XIX-lea. J. Reeves scria în cartea sa, *The Rothschilds*: „La începutul secolului al XIX-lea, Marea Britanie, datorită falselor sale principii de guvernare, a încurajării ignorante şi oarbe a comerțului şi

industriilor, avea aparența unui stat sfâșiat între extremele cele mai contradictorii. Mândrindu-se cu deținerea celei mai libere Constituții din Europa, Anglia adăpostea totuși cea mai mare tiranie – posedând bogății nemăsurate, lăsa totuși țărănimea săracă a Irlandei să moară de foame, în timp ce privațiunile și necazurile claselor muncitoare erau atât de mari și inimaginabile, încât amenințau să sfârșească în revoltă și rebeliune. Greutățile îndurate de clasele sărace erau agravate de starea rușinoasă a sistemului nostru politic. Moralitatea făcea rabat, mita și intrigile erau la ordinea zilei. Nimeni nu era preocupat de suferințele altora. Corupția era atât de răspândită, încât independența Coroanei și cea a susținătorilor ei era amenințată." (p. 136)

„În 1797, băncile englezești se aflau în mare dificultate, în principal ca urmare a cererilor guvernului, care împrumuta în fiecare an milioane pentru război și pentru subvenționarea a jumătate din puterile continentale." (p. 162)

Aceasta era situația când Amschel a considerat că sosise momentul să-l trimită pe cel de-al treilea fiu al său, Nathan, să cucerească Anglia. Așa cum spune Sir Thomas Buxton, mulți producători englezi și-au trimis în 1798 câte un om la Frankfurt pentru a-și oferi bunurile. Înșelăciunea lui Rothschild a constat din faptul că i-a ținut pe aceștia mult timp, și apoi i-a lăsat să plece făcându-le comenzi mari pentru Germania. Între timp, Nathan a fost trimis la Manchester, unde a cumpărat tot bumbacul disponibil și articolele pentru vopsit. Când reprezentanții s-au întors la Manchester cu comenzi, producătorii au trebuit să apeleze la Nathan pentru aceste materiale și el le-a cerut să plătească triplu prețul și chiar a refuzat să le vândă articolele de care aveau nevoie, făcându-i astfel să-i plătească tatălui lui „daune" imense. Apoi a dat bumbacul și vopselele altor producători, care le-au prelucrat pentru el la cel mai mic preț. Acest tertip josnic al lui Nathan a ruinat mulți oameni din Manchester. Dar el doar aplica *motto*-ul rothschildian: „Totul pentru noi, nimic pentru alții."

Acest jaf legal a fost repetat de ei de multe ori. Această prădare i-a indignat foarte tare pe locuitorii din Manchester. „Niciunul din membrii Bursei londoneze nu se putea lăuda ca Nathan că

Nathan Rotschild

şi-a multiplicat capitalul de 2.500 de ori pe parcursul a cinci ani." (p. 167)

Nathan s-a speriat şi a fugit la Londra, unde Bursa era un câmp mai larg pentru acțiunile sale. Motivul era şi faptul că Wilhelm al IX-lea de Hesse-Cassel (1785-1821) a fost convins de Amschel să-şi transfere toate afacerile la Londra, din banca lui Van Notten în mâinile lui Nathan. Bineînțeles, în mod „accidental", o întreagă bandă din așa-zişii „iluminați" din Frankfurt au plecat împreună cu Nathan la Londra în anul 1798 pentru a încerca să facă şi acolo acelaşi lucru, dar englezii erau prea inteligenți pentru a fi păcăliți. Când Napoleon I a invadat Germania, Wilhelm al IX-lea (numit din 1803 Electorul Wilhelm I) i-a dat lui Amschel 3.000.000 de dolari, pe care acesta i-a trimis lui Nathan la Londra. Chiar în acel moment Compania Indiei avea 4.000.000 de dolari în aur. Nathan a cumpărat acest aur şi i-a crescut prețul. Astfel, a „încolțit" tot aurul din Londra. Ştia că ducele de Wellington avea nevoie de aur. Nathan a cumpărat de asemenea obligațiunile ducelui cu un mare discount. Guvernul i-a cerut lui Nathan un împrumut din aurul său pe care el l-a transferat în Portugalia. Nathan i-a acordat guvernului împrumutul iar aurul i-a fost restituit, dar el a cerut plătirea obligațiunilor ducelui la valoarea lor reală. Astfel a avut un beneficiu de 50%. Apoi a împrumutat din nou aurul cu o dobândă de 15%, după care l-a primit înapoi pentru a fi transportat în Portugalia cu un comision uriaş. Ducele avea nevoie de aur pentru a-i plăti pe furnizorii armatei, care erau cu toții francmasoni portughezi, spanioli şi olandezi. Astfel, nici

măcar un gram de aur nu a fost trimis. Wellington a primit numai ordine de plată de la masonii din Portugalia, care erau oamenii lui Rothschild, şeful şi trezorierul de mai târziu al guvernului mondial din Frankfurt. Această operaţiune i-a adus lui Nathan un câştig de 100%. Astfel Rothschildzii au făcut profituri colosale cu banii landgrafului, dar au păstrat toate profiturile pentru ei.

Rothschild aboleşte Biserica Catolică (1789)

Între timp, Amschel Mayer urmărea îndeplinirea obiectivului principal al satanicei ***Mâini Ascunse*** – abolirea Bisericii creştine, prin Bonaparte, comandantul şef al trupelor franceze din Italia. Toată francmasoneria italiană a trădat Italia şi i-a ajutat pe francezi.

În *Americanized Encyclopaedia Britannica* (Enciclopedia britanică americanizată) se afirmă: „La scurt timp după Pacea de la Tolentino din februarie 1797, Pius al VI-lea a căzut bolnav la pat. Napoleon a dat instrucţiuni ca niciun succesor la Scaunul papal să nu fie ales şi astfel guvernul papal să fie abolit. Ambasadorul Franţei la Roma a început, prin agenţii săi, să instige la revoltă!!! Izbucnirea acestei insurecţii a devenit imediat pretextul pentru abolirea domniei papale existente şi a fost proclamată Republica Romană. Doar graţie protecţiei împăratului Rusiei, după opt luni de zile, Pius al VII-lea a fost ales Papă la Veneţia. Acesta din urmă (1800-1823) a reuşit să câştige bunăvoinţa lui Bonaparte, iar ascensiunea lui a fost la scurt timp urmată de Concordatul din 1801. Catolicismul a fost restabilit ca religie de stat în Franţa. Modul în care Pius al VII-lea şi-a administrat Cabinetul a fost exemplar şi acelaşi lucru se poate spune şi despre succesorii săi: Leon al XII-lea (1823-1829), Pius al VIII-lea (1829-1830) şi Grigore al XVI-lea (1831-1846). Ecleziasticismul însuşi a adoptat un alt ton, moralitatea sa era pură, zelul său în a-şi îndeplini îndatoririle era remarcabil.” (p. 4889)

„Papa Pius al VI-lea (1717-1799) a fost luat prizonier de generalul Berthier şi dus de la Roma la Valence, în Franţa, unde a murit. Cât de penibil şi de mizerabil din partea francezilor să-l trimită pe nefericitul Papă la un spital în Franţa la 80 de ani, pentru a nu-şi

sfârşi zilele într-o mănăstire, în propria sa țară." (Vere Fisher, *The Two Duchesses*, p. 162)

Aşa cum a dezvăluit Robespierre în ultimul său discurs, care l-a costat viața, agenții străini ai lui Amschel conduceau atunci Franța. După ce răsturnase Tronul, subminase Biserica în Franța şi eşuase în a provoca o revoluție în Anglia, în anul 1798, printr-o ramură a „iluminaților", ***Mâna Ascunsă*** şi-a îndreptat atenția către țarul Rusiei, Pavel I, care ar fi putut să revigoreze din nou Biserica, repunându-l în drepturi pe Papă. În cartea sa, *The Curse of the Romanovs*, A. Rappoport, un francmason, dovedeşte că ştie despre conspirația mondială a Rothschildzilor de a distruge toate monarhiile creştine şi de a instala preşedinți francmasoni. Să vedem cum explică duşmanul creştinilor Romanovi moartea împăratului Pavel I. Desigur, când ***Mâna Ascunsă*** decide să omoare pe cineva, începe întotdeauna prin a revărsa asupra victimei un ocean de calomnii abjecte. Acest obicei este o dovadă incontestabilă că ***Mâna Ascunsă*** pune la cale complotul. „Calomniază şi ucide" – este regula ei. Voi avea ocazia să vorbesc mai târziu despre acest aspect.

Pavel I este asasinat

„La solicitarea împăratului Pavel şi din considerație pentru rolul acestuia de mediator, Bonaparte, care chiar atunci se gândea la cucerirea Regatului celor Două Sicilii, a oprit marşul lui Murat către Napoli, arătând considerație față de Sfântul Scaun." (Fouche, *Memoirs*, p. 146) Acțiunile țarului Pavel deveneau „crime" în ochii conspiraționiştilor. Cea mai mare „crimă" a nefericitului împărat, în ochii lui Amschel şi ai tuturor lojilor francmasonice şi anticreştine, a fost repunerea în drepturi a Bisericii Catolice, abolită de ei. Rappoport afirmă (p. 221): „Era oarecum ciudat să-l vezi pe împăratul Rusiei, capul şi apărătorul Bisericii Ortodoxe, recunoscut ca Mare Maestru al unui ordin catolic roman, al cărui şef era Papa."

Amschel a fost gata să se sinucidă de durere! Rappoport declară: „Pavel a fost ucis în mod brutal de un grup de ofițeri beți", iar ultimele sale cuvinte au fost: „Ce am făcut?" (p. 19). Rappoport

nu a putut numi nici măcar un singur lucru care să poată explica cu ce greșise nefericitul împărat pentru a merita o asemenea soartă! Explic eu singurul motiv: Pavel I i-a speriat pe agenții Satanei din Frankfurt cu posibilitatea unirii Bisericii Ortodoxe cu cea de la Roma. O asemenea întărire a lucrării lui Hristos pe Pământ ar fi fost cea mai mare supărare pentru Satana, de la eşecul pe care l-a avut cu Hristos însuşi, pe munte. Niciun efort nu ar fi fost prea mare pentru a împiedica această reunire!

Un aspect curios legat de cartea lui Rappoport îl reprezintă continua contradicție dintre dorința sa masonică de a-l defăima pe țar cu orice preț, în timp ce faptele reale, relatate de el însuşi, combat toate părerile sale nedrepte despre Romanovi. Mulți contemporani, de diferite naționalități, confirmă această contradicție.

Politica dusă de clanul Rothschild în secolul al XIX-lea a constat în a nu permite Rusiei să formeze o alianță fie cu Anglia, fie cu Roma, iar ruşii trebuiau să fie convinşi că toate crimele şi toate calamitățile din Rusia fuseseră comise de către guvernul „britanic". Înainte de a-l asasina pe țarul Pavel, ***Mâna Ascunsă*** i-a pătat reputația prin calomnii mai mult sau mai puțin fantasmagorice, astfel încât nimeni să nu-l poată ajuta şi nici să nu-şi asume mai târziu riscul de a dezvălui misterul asasinării sale. Asasinii erau agenți ai ***Mâinii Ascunse*** sau nemernici precum frații Zubov, foştii amanți tineri ai bătrânei împărătese (Ecaterina a II-a).

Sir Robert Gunning relatează că „o farfurie cu cârnați a fost pusă în fața lui Pavel şi, în timp ce mânca, a dat peste nişte cioburi de sticlă". Nu a fost acest lucru suficient pentru a-l face suspicios? Pentru a-l speria, el a fost informat cu mult înainte de a fi asasinat că a fost condamnat la moarte. La un moment dat, el a întrebat: „Chiar mă vor strangula?" Nu este de mirare că a devenit mult mai anxios și suspicios.

Toate aşa-zisele terori comise de Pavel I, în perioada domniei sale de cinci ani, au costat mai puține vieți decât o singură zi din timpul conducerii bolşevice din Rusia, astăzi. Asasinarea țarului Pavel I a fost comisă de către francmasoni străini: Pahlen, Benigsen, amiralul Ribas, dr. Rogerson etc. „Lui Pahlen i-a fost acordat titlul

de către Pavel, a fost îmbogățit cu multe daruri pământeşti şi a fost tratat cu cea mai mare încredere de către împărat" (p. 230). Însă am explicat deja cine a fost adevăratul ucigaş al lui Pavel! Mulți dintre conspiratorii Revoluției Franceze au venit la Sankt Petersburg. Toți cei care îl înconjurau pe Pavel I au fost mituiți, îndepărtați de lângă el sau trimişi departe. Propriului său fiu, Alexandru, i s-a spus că tatăl său era gelos pe popularitatea sa şi, mai mult, că acesta chiar voia să-l exileze, ceea ce era exact opusul adevărului. Unul dintre cei mai mari nemernici, Pahlen, chiar i-a dezvăluit complotul lui Pavel şi l-a sfătuit să semneze un ordin de arestare a lui Alexandru, despre care Pahlen l-a asigurat pe țar că era principalul conspirator. Pentru a se salva, Pavel a semnat un ordin doar pentru a preveni crima fiului său. Apoi, acest ordin i-a fost arătat lui Alexandru şi a fost convins să-şi dea consimțământul pentru abdicarea de la tron a tatălui său, fiind asigurat că niciun fir de păr din capul lui Pavel nu va fi atins. Dar, în loc să fie detronat, Pavel a fost asasinat. Acest lucru a fost cumplit de nedrept.

„Rămâne ca istoria să dezvăluie secretele acestei tragice morți şi să spună ce politică națională a fost interesată să provoace o astfel de catastrofă", a scris Napoleon în *Moniteur*, atunci când a aflat vestea morții lui Pavel.

Rappoport scrie în cartea sa: „Ambasadorul britanic, Witworth, a lansat pentru prima dată ideea unei conspirații." (p. 235) Această versiune a fost lansată pentru prima dată de francmasonul german Schliemann, în cartea sa, *Das Ermordung Paul's*, p.16.

Mâna ascunsă împotriva lui Napoleon

Amschel Mayer l-a descoperit pe Napoleon prin Mirabeau şi Talleyrand şi l-a susținut puternic atunci când el s-a dovedit a fi un agnostic, anticatolic, chiar şi antimahomedan în Egipt şi un incomparabil ucigaş. Însă Amschel a fost nemulțumit când Napoleon, profund impresionat de lucrările ordinelor catolice în promovarea principiului autorității, a reabilitat Biserica Catolică în Franța şi a început să Îl servească pe Dumnezeu şi pe om".

După ce a devenit împărat, Napoleon a vrut să aibă grijă de

națiune şi de poporul său. Până atunci, bancherii sataniști au privit fără teamă cum puterea lui Napoleon creştea. Însă ei i-au subapreciat geniul. Proaspătul împărat al Franței a înțeles repede că războiul său împotriva Bisericii îi va distruge țara. El a vrut chiar să transfere Sfântul Scaun la Paris şi să-l facă pe Papă preşedintele Consiliului Imperial, pentru a consolida şi a uni toate teritoriile pe care le cucerise. Acest lucru a înfuriat teribil francmasoneria.

Orice conspirație, complot sau atentat au devenit demne de luat in considerare pentru a crea un conflict cu Napoleon şi, în primul rând, pentru a-l învrăjbi cu Sfântul Scaun, şi chiar pentru a distruge geniul franco-italian, care putea singur să oprească succesul ***Mâinii Ascunse***. „Maurul şi-a făcut treaba, maurul poate să plece", gândea păianjenul de la Frankfurt și în consecință, La Sala a fost trimis din Germania pentru a-l ucide pe împărat. Însă complotul a eşuat iar „Leul Latin" i-a cruțat viața lui La Sala.

În vremurile sale de început, Napoleon, influențat de masonerie, promisese să îndeplinească toate dorințele bancherilor şi să devină omul lor loial. Ulterior, devenind împărat, Napoleon a gândit că este un „om al destinului" şi a considerat că este mai bine să-i corecteze şi să-i cumințească pe bancheri.

Napoleon îi provoacă pe francmasoni

Napoleon a convocat la Paris, pe 30 mai 1806, francmasonii din Franța şi din Italia la o mare convenție, care a devenit un *Sanhedrin* (sinedriu – sfat, consiliu bisericesc – n. t.). În martie 1808, Napoleon a arătat că nu va mai urma îndemnul anticreştin al francmasonilor, controlați de bancheri şi, din contră, a cerut ca aceştia să devină agenții lui şi chiar să acționeze ca un fel de oficiali ai poliției. În cadrul Consiliului Imperial, el a denunțat cu asprime crimele abominabile comise de bancheri. Aceasta a fost o provocare la adresa ***Mâinii Ascunse***, iar provocarea a fost acceptată. Napoleon a spus: „Trebuie să-i privim pe bancheri nu numai ca pe o rasă distinctă, ci ca pe nişte demoni. Ar fi o umilință îngrozitoare să fim conduşi de către ei, cea mai ticăloasă rasă de pe pământ." (*La Vieille France*, nr. 305)

El i-a scris fratelui său Jerome, regele Westfaliei: „Nimic nu poate

fi mai demn de dispreț decât ca tu să-i primeşti pe bancherii conspiraționiști... M-am hotărât să-i fac mai buni. Însă nu vreau mai mulți de-ai lor în regatul meu. Într-adevăr, am făcut totul pentru a-mi arăta disprețul față de cea mai mârşavă națiune din lume." (*Letters of Napoleon*, Lesestre, scrisoarea nr. 237, 6 martie 1808)

Napoleon

În pofida geniunului său militar, Napoleon a ignorat „știința clarvederii politice", iar acest lucru l-a pierdut. La o sută de ani de la moartea lui Napoleon, un francmason important din Londra, dr. Oscar Levy, scria: „Noi, francmasonii, am înfăptuit Războiul Mondial! Noi nu suntem altceva decât seducătorii lumii, agitatorii ei, călăii ei! Ultima noastră revoluție nu a fost încă înfăptuită!"

În anul 1809, agentul „iluminaților" fiind considerat incompetent pentru a-l îndepărta pe Napoleon, a fost trimis un anume Stapps să-l ucidă pe împărat, când acesta se afla la Shoenbrunn. Acest complot a eşuat, numai pentru că vigilența generalului Rapp l-a oprit pe Stapps. După o discuție cu Stapps, împăratul a spus: „Acestea sunt influențele **«**iluminaților**»** germani. Noua generație este învățată că a comite o crimă este o virtute. Totuşi eu cred că este la mijloc ceva mai mult decât pare."

Da! Așa-zişii „iluminați" erau conduşi nu numai de Weishaupt, ci și de ***Mâna Ascunsă***, în fruntea căreia se află cei șase Rothschildzi. Este evident că opinia nedreaptă şi ostilă despre împărat,

exprimată de H. G. Wells în cartea sa *Adventure of Napoleon,* se datorează aceleiaşi influenţe a ***Mâinii Ascunse*** şi ignoranţei lui Wells cu privire la activitatea acesteia. În pofida metodelor sale cumva lipsite de scrupule în politică, Napoleon rămâne în ochii lumii un geniu, care, în cele din urmă, chiar a devenit paşnic.

De câte ori a repetat mulţumit Napoleon, atunci când se putea bucura de pace, o frază care îi irita atât de mult pe Rothschildzi: „Slavă Domnului, sunt în pace cu toată lumea." Scopul „tigrilor" era plănuirea constantă de noi războaie.

H. G. Wells şi alţi critici ai lui Napoleon ar trebui să citească paginile 500-504 ale volumului *History of Napoleon* de G. Moir Bussey. Prin numeroşii lor colaboratori şi masoni, Rothschildzii i-au provocat nenumărate dificultăţi şi necazuri lui Napoleon, nu numai cu Sfântul Părinte, dar şi cu toţi monarhii Europei. Rothschildzii i-au distrus lui Napoleon campania din 1812, dezorganizându-i aprovizionarea cu mâncare a armatei, iar când armata sa internaţională a început să se retragă din Moscova, francmasonilor ce se aflau în calea ei li s-a ordonat să-i ucidă pe soldaţii răniţi şi îngheţaţi, ordin executat fără milă. Zeci de mii de creştini au fost ucişi astfel. Pericolele, comploturile şi conspiraţiile au început să pună piedici geniului împăratului. Lordul Withworth relata la Londra cât de nervos a devenit Napoleon. Corsicanul ignora faptul că ***Mâna Ascunsă***, pe care începuse să o neglijeze, era deja împotriva lui. De asemenea, îi subestimase puterea.

În plus, Napoleon a mai comis o gafă, subestimând influenţa Sfântului Scaun.

Napoleon excomunicat, pierde sprijinul Bisericii

În 1804 apare din nou o atitudine de răceală între Curtea imperială şi cea papală, care după aceea se transformă în antipatie şi sfârşeşte cu violenţe. Acest fapt a fost exploatat cu abilitate de ***Mâna Ascunsă*** iar generalul Radet al lui Napoleon a fost influenţat în asemenea măsură de agenţii acesteia, încât a îndrăznit să-l aresteze pe Papă fără niciun ordin din partea împăratului, care a fost foarte alarmat, dar nu a vrut să-şi supere colegii francmasoni şi să-şi discrediteze generalul, care, aşa cum

credea Napoleon, acționase din prea mult zel.

Atunci, Sfântul Părinte a emis (pe 11 iunie 1809) o Bulă de excomunicare: „Prin autoritatea Dumnezeului Atotputernic, a binecuvântaților apostoli Petru şi Pavel şi a noastră, declarăm că tu, Napoleon, Împărat al francezilor şi al tuturor complicilor tăi, prin nelegiuirea pe care ai comis-o, ai atras asupra ta pedeapsa excomunicării."

Napoleon voia ca Papa să devină Arhiepiscop al Romei şi Parisului. Dar Pius al VII-lea a răspuns tuturor amenințărilor: „Nimic în lume nu m-ar putea face să-mi schimb părerea. Sunt gata să îmi vărs şi ultima picătură de sânge, să îmi dau viața chiar în această clipă decât să încalc jurământul pe care l-am făcut în fața Cerului."

Pământul a început să se clatine sub picioarele lui Napoleon, iar mai târziu el mărturisea: „Dacă ar fi putut fi câştigat, Papa ar fi fost un prilej în plus de a uni părțile federate ale Imperiului. Aş fi participat atât la şedințele religioase, cât şi la cele legislative. Consiliile mele ar fi fost reprezentante ale creştinătății, iar succesorul Sfântului Petru ar fi fost preşedintele lor." Dar neclintita fermitate a Sfântului Părinte a împiedicat „galicizarea" Bisericii Catolice.

„Nu am fost atât de norocos ca Gingiz-Han, ai cărui patru fii rivalizau între ei pentru a-l servi" se plângea Napoleon, dar mai degrabă ar fi trebuit să spună: „Nu am fost atât de norocos ca Amschel, care a avut cinci fii şi cinci fiice, care au avut cu toții parte de sprijin pentru a-l urma la conducerea lumii." Din fiii lui Gingis-Han şi ai lui Napoleon nu a mai rămas nimic, dar unul din descendenții lui Amschel este acum autocratul lumii.

Napoleon distruge Biserica pentru Amschel

„Contele Paul de Barras (1755-1829) l-a numit pe Napoleon comandant şef al armatei din Italia şi a aranjat căsătoria lui Napoleon cu văduva Beauharnais" (Vere Fisher, *The Two Dutchesses*, p. 483). Josephina era amanta lui Barras, care voia să scape astfel de Napoleon cu această nuntă şi chiar l-a promovat, îndepărtând-o astfel pe ea, dar se temea de răzbunarea ei. De

aceea s-a grăbit să se folosească de pătimaşul creol. Josefina Beauharnais a fost aleasă pentru el şi pentru că se ştia că nu putea avea moştenitori. Napoleon părea a fi „ucigaşul" ideal, iar ***Mâna Ascunsă*** era fericită să-i permită să îşi continue „plăcuta ocupaţie", de a sfărâma tronurile şi Biserica.

A fost promovat prim consul pe viaţă. Amschel a privit aproape cu indiferenţă pompoasa sa încoronare ca împărat în 1804, deşi sosirea Papei era deja un semn rău în ochii săi. Amschel făcuse deja demersurile necesare la Roma şi Paris pentru a răci o eventuală prietenie... Divorţul împăratului de Josefina şi căsătoria acestuia cu arhiducesa Maria Luiza în 1810 a fost o lovitură cumplită pentru Rothschildzi. Dar cele mai mari „crime" ale lui Napoleon au fost afirmaţiile lui inteligente şi sincere împotriva bancherilor şi naşterea pe 20 martie 1811 a regelui Romei (Napoleon al II-lea – n.t.), care părea destinat să moştenească cea mai mare monarhie. Tânărul „Pui de Vultur" era deja sortit pieirii. Din momentul naşterii sale, Amschel îi reamintea zilnic lui James Rothschild să se grăbească la Paris pentru a-şi distruge rivalul.

„Împăratul" imperiului ocult cheltuise atât de mulţi bani şi făcuse atâtea eforturi pentru a răsturna monarhia creştină din Franţa, pentru a vedea o altă dinastie creştină înşfăcând tronul pe care Amschel îl predestinase fiului său „Benjamin" – Jacob? Conducătorul „ocult" al Italiei – Karl Rothschild – după ce făcuse tot posibilul pentru a învenina relaţiile dintre Sfântul Scaun şi Napoleon, a pus în scenă arestarea Sfântului Părinte fără ordinul lui Napoleon, şi apoi s-a grăbit la Paris pentru a-l ajuta pe fratele său Jacob.

Ignorând ***Mâna Ascunsă***, J. Reeves găseşte un „mister": „A stabili o ramură a afacerii lor în statul cel mai important din Italia (Napoli), în condiţiile în care situaţia politică a ţării era atât de tulbure, poate părea că a fost o mişcare nesăbuită." (p. 253)

Rotschildzii, Napoleon şi Alexandru I

Cei doi împăraţi au crezut că pot să nu ţină cont de ***Mâna Ascunsă***, lucru care le-a fost în cele din urmă fatal.

„Nu am vrut să încep războiul cu Rusia. Bassano şi Champagny

(miniştrii francezi ai Afacerilor Externe) m-au convins că mesajul Rusiei era de fapt o declarație de război. Chiar ajunsesem să cred că Rusia voia război", repeta Napoleon... „Care erau adevăratele motive ale campaniei din Rusia? Nu ştiu; probabil că nici împăratul nu ştia mai multe decât mine." (Generalul Gourgaud, *Journal inédit de Ste. Hélene*, p. 154) Războiul din 1812 a fost organizat de ***Mâna Ascunsă***. Acesta a rămas un „mister" pentru toți cei care nu au luat cunoștință de existența guvernului ocult al lumii. „Misterul" consta în faptul că ***Mâna Ascunsă*** nu era împotriva lui Napoleon, însă Amschel i-a convins pe monarhişti să se opună împăratului. Pentru Amschel, Napoleon devenise prea „leneş". Napoleon şi mareşalii săi nu mai voiau să lupte.

„Napoleon, cu forța temperamentului său cezarian, credea în steaua sa. El ar fi încercat să convingă orice sceptic că a fost forțat să păşească în direcția trasată de destinul său." (*The Curse of the Romanovs*, p. 362)

În Arhivele Naționale din Paris există documente ce dovedesc că James, Karl şi Nathan Rothschild (din Londra) se ocupau de contrabandă şi de tot felul de comploturi. Prințul d`Eckmuhl l-a sfătuit pe împărat să-i aresteze pe toți Rothschildzii care au trecut frontierele țării sale. Acest ministru al războiului avea multe dovezi despre activitatea Rothschildzilor, care în Germania au abuzat de influența principelui elector de Hesse-Cassel. Napoleon, printr-o neobişnuită bunăvoință (întrucât cunoştea cauza carierei sale strălucite) nu a dorit să-i aresteze pe cei din Frankfurt care provocau discordie, aşa cum făcuse cu ducele d'Enghien.

Amschel împarte lumea. Moartea sa în anul 1812

Amschel a împărțit Germania, Austria, Marea Britanie, Italia şi Franța celor cinci fii ai săi: Anselm, Salomon, Nathan, Karl şi James-Jacob. Ulterior, un urmaş al lui Rothschild, cunoscut sub numele de Schoeneberg a plecat în Statele Unite şi şi-a luat numele de Belmont.

Rothschildzii nu doreau să se expună cu numele în America, din cauza soldaților hessieni, care au iritat populația acolo. Aceştia erau una dintre acele gloate care au fost cumpărate, gata echipate

şi vândute de Mayer Amschel pe post de „carne de tun”.

În Judengasse, în jurul unei mese murdare, Amschel le-a oferit soției sale Gutta Shnapper, cea mai lacomă femeie din Frankfurt, celor cinci fii şi cinci fiice, principiile de jefuire a creştinilor. Amschel învățase toate programele satanice cunoscute sub numele de „Protocoalele maeștrilor francmasoni” şi cunoștea deja cum să substituie moralitatea cu dorința de îmbogățire. El şi-a învățat copiii cum să fure fără să fie prinşi precum şi toate trucurile diabolice pe care le cunoștea.

Karl Rotschild

„Cei cinci fii s-au lansat în afaceri în cinci capitale europene, însă acționau la unison... Din anul 1812, afacerea Rothschildzilor a devenit atât de prosperă iar legăturile ce uneau diferiții membri ai familiei atât de strânse, încât a le dezlega părea lipsit de speranță. Succesul obținut de fondator (Amschel) s-a datorat stării grave în care se afla lumea. Mayer Amschel a fost un copil al sorții, la fel ca şi Napoleon.” (J. Reeves, p. 58) Nathan s-a stabilit la Londra, Salomon la Viena, Karl la Napoli şi James la Paris.

Anselm, primul fiu, a devenit succesor la conducerea Băncii din Frankfurt, şi a rămas singurul Mayer adevărat. El era un francmason de modă veche. Tatăl său i-a ordonat să se căsătorească cu Eva Hannan, pe care nu o iubea și cu care nu a avut copii. După moartea sa i-au urmat la succesiune fiii lui Karl, conducătorul Băncii lor din Napoli, care a fost închisă în anul 1860, când clanul Rothschild a aflat că Papa era ruinat şi că Italia nu mai putea fi jefuită.

Salomon, cel de-al doilea fiu al lui Amschel, a mers la Viena, care pe atunci era controlată financiar de cinci bancheri: Arnstein,

Eskeles, Geymuller, Stein şi Sina. Salomon i-a înlăturat imediat pe primii patru şi l-a lăsat pe al cincilea să trăiască modest în umbra giganticului arbore al Rothschildzilor.

Karl, cel de-al cincilea fiu, a mers la Napoli, care era centrul de unde îl putea controla pe Papă şi putea jefui regatele italiene. S-a căsătorit cu o evreică frumoasă, Adelaide Hertz, care a intrat în favorurile regelui Neapolelui şi astfel şi-a ajutat soţul să-şi... dezvolte afacerile. Karl a devenit conducătorul ocult al lojei masonice *Alta Vendita*. Primii săi doi fii, Charles şi William, s-au întors la Frankfurt, la moartea lui Anselm, şi i-au lăsat Banca din Napoli lui Adolphe, cel de-al treilea fiu, care a devenit succesorul tatălui său în 1885.

Adolphe nu a dovedit că avea sânge de Rothschild în vine. În 1860 el şi-a lichidat banca şi a preferat să trăiască în linişte. A participat la încoronarea ţarului Alexandru al II-lea, la Moscova, în 1856. S-a căsătorit cu o verişoară din familia Rothschild, dar nu a avut niciun copil cu soţia sa.

Salomon din Viena a avut doi copii, un fiu, Anselm Salomon, şi o fiică, Betty, care s-a căsătorit cu unchiul ei James în Parisul celui de-al treilea „Împărat al lumii". Toţi aceşti satanişti au fost fericiţi după ce Napoleon a fost exilat în insula Elba şi părea că nimic nu le poate deranja „beatitudinea". Dar pe neaşteptate, Napoleon a părăsit Elba şi s-a reîntors în Franţa.

Alexandru a considerat că nu poate să lase Europa să fie însângerată din nou de Napoleon. O nouă coaliţie a fost formată şi s-a declarat război. Clanul Rothschild a finanţat toate puterile implicate în război.

„Misterul" bătăliei de la Waterloo

„Bătălia de la Waterloo este o enigmă la fel de obscură atât pentru cei care au câştigat-o, cât şi pentru el (Napoleon), cel care a pierdut-o. Pentru Napoleon a fost un coşmar. Wellington nu a înţeles deloc (cum a obţinut victoria). Toţi istoricii suferă de o anumită năucire în care bâjbâie cu toţii." (Victor Hugo, *Waterloo*, p. 88).

Mii de biografi ai lui Napoleon au trecut cu vederea „tigrii" din

grădina zoologică a politicii – clanul Rothschild**z**ilor şi agenții lor – care, precum şobolanii, erau în mod constant angajați în subminarea fundațiilor puterii acestuia. Istoricii nu au acordat atenție numeroaselor acuze lansate de marele cuceritor, pe durata exilului. În cartea generalului Gourgaud, *Journal inédit de Ste-Hélene* întâlnim în mod repetat, din nou şi din nou, exclamațiile amare ale deziluzionatului împărat:

„Soult, secundul meu în comandă la Waterloo, nu m-a ajutat prea mult, precum ar fi putut să o facă... Oamenii săi, în ciuda tuturor ordinelor mele, nu au fost organizați... Soult a fost foarte uşor de descurajat... Soult nu a contat cu nimic... De ce pe durata bătăliei nu a păstrat ordinea la Gemappe?" Napoleon era bolnav! Soult era la comandă şi în mod intenționat a pierdut bătălia!

Genialul corsican nu cunoştea „teoria forțelor satanice, care conduc lumea", şi el, la fel ca țarul Nicolae al II-lea al Rusiei, a fost mult prea mărinimos: nu i-a arestat pe aceşti răutăcioşi Rothschild chiar și atunci când şeful poliției, prințul de Eckmuhl, i-a sugerat să o facă. La fel ca Nicolae al II-lea, Carol I al Austriei şi Wilhelm al II-lea, Napoleon a permis francmasonilor să ocupe cele mai importante posturi în imperiul său şi toți cei patru împărați au sfârşit prin a fi calomniați, trădați şi ruinați de cei pe care chiar ei i-au înnobilat din nechibzuință. Acelaşi lucru se va petrece cu fiecare țară, conducător sau persoană, care le va acorda încredere!

Tot ceea ce l-a intrigat pe Napoleon în ceea ce priveşte comanda lui Soult, se explică prin faptul că Soult era un francmason, cu alte cuvinte el se supunea ordinelor Rothschildzilor. Deşi Napoleon l-a avansat pe Soult la rangul de mareşal, deşi i-a acordat titlul de duce al Dalmației împreună cu un venit de milioane de franci, acest nemernic nu a ezitat să-şi trădeze generosul împăratul. Unii dintre cititorii mei ar putea să spună că bancherii au făcut un bine micilor proprietari din Europa dându-l jos pe Napoleon.

Nu! De îndată ce şi-a stabilizat puterea, Napoleon a devenit unul dintre cei mai distinşi monarhi care au domnit vreodată. ***Mâna Ascunsă*** i-a „creat" imaginea de monarh despot care porneşte războaie pentru a ruina Biserica, la fel cum mai târziu i-a fost „creată" aceeași imagine și lui Bismark. Dar tocmai atunci când

Napoleon şi-a abandonat politica războinică, clanul Rothschild a considerat că este prea „creştin" şi l-au distrus. Diferența dintre kaizer şi Napoleon este că primul a înțeles într-un sfârşit că a fost mai întâi ademenit, înşelat şi apoi trădat de către bancherii săi, aşa cum rezultă din confesiunile sale publicate în *Chigaco Tribune*, pe 3 iulie 1922, în timp ce Napoleon nu a realizat niciodată cauza dezastrului său şi al francezilor.

Nathan Rotschild şi bătălia de la Waterloo

Nathan a devenit conducătorul legendar al „loviturii de la Waterloo". De ce a părăsit acesta Bursa din Londra pentru a merge în Belgia şi a se alătura armatei britanice? Aceasta nu putea fi o călătorie de plăcere pentru că victoria se putea transforma într-un dezastru dacă mareşalul Grouchy nu ar fi pierdut 24 de ore din cauza „ploii", după cum el însuşi şi-a justificat această „misterioasă" întârziere, deşi auzise canonada tunurilor de pe câmpul de luptă. A fost mituit de Rothschild? Sau a fost trădat de secretarul său francmason, aşa cum au afirmat adversarii săi? Marchizul Grouchy a fost totuși onest.

Rothschild a cumpărat toate călăuzele armatei franceze. Nenumărați spioni mişunau prin Belgia şi toate planurile lui Napoleon le erau cunoscute. Nathan nu s-a bazat nici măcar pe Salomon, Karl şi James, şi a găsit necesar să meargă el însuşi la Waterloo. El ştia că dacă Napoleon ar fi triumfat, banii împrumutați de ei multora din statele europene puteau fi pierduți, din cauza unui posibil faliment financiar în Europa. De asemenea, el se temea că împăratul îi va aresta până la urmă pe „tigri".

Rothschildzii nu i-au dat nici măcar un penny lui Napoleon, ci bancherul Ouvrard a fost cel care i-a împrumutat 50 de milioane de franci genialului războinic. În acele timpuri existau numai trei bănci în Europa care acționau ca agenți fiscali ai guvernelor: Baring în Londra, Hope în Amsterdam şi Ouvrard în Paris. Această situație a durat până în anul 1823 când clanul Rothschild a pus mâna pe finanțele Franței, datorită ministrului Villele, plătit de ei.

Când a început bătălia de la Waterloo, îngrijorarea lui Nathan era atât de mare încât a mers până pe câmpul de luptă pentru a nu

pierde nimic din desfăşurarea evenimentelor. De îndată ce a văzut că prusacii lui Blucher au sosit pentru a-i ajuta pe britanici în locul soldaților lui Grouchy aşteptați de împărat, Nathan a înțeles că Napoleon a fost zdrobit! În timp ce nemuritoarea Gardă Imperială a ilustrului corsican cădea sub ploaia de gloanțe, Rothschild a sărit pe cel mai rapid cal disponibil.

A călărit până la Bruxelles, şi fără a pierde o secundă, s-a îndreptat spre Oostende, dar aici a găsit o mare atât de agitată încât niciun pescar nu a vrut să-l ducă spre Anglia în pofida sumelor oferite. Nathan a găsit totuși un marinar, mai curajos decât ceilalți, care a fost de acord să rişte traversarea pentru suma de două mii de franci. Diavolescul fiu al lui Amschel a sosit la Dover, şi în următoarea dimineață bancherii l-au găsit rezemat de stâlpul Bursei, palid şi cu o expresie gravă de descurajare întipărită pe față, precum un om care tocmai a auzit vestea unui mare dezastru. Oamenii de la Bursă, care ştiau că Nathan tocmai a sosit de pe continent, l-au asaltat cu întrebări.

Nathan, prefăcându-se că nu le înțelege întrebările, a rămas tăcut, cu o mină prevestitoare de rău; dar un zvon a început să circule, răspândit de reprezentații lui Nathan de la Bursă, și anume că armata lui Blucher a fost înfrântă la Ligny şi că Wellington a fost zdrobit. Vă puteți imagina reacția asupra capitalului şi a obligațiilor financiare. Nathan a făcut să crească consternarea oferind în mod ostentativ la vânzare tot ce putea, în timp ce prețurile erau încă mari, dar ulterior agenții săi bursieri au recumpărat tot ce vânduse la cel mai mic preț al pieții, generat de panica creată.

A fost un jaf de mari proporții asupra britanicilor.

În dimineața următoare a ajuns ştirea autentică a victoriei lui Wellington, iar titlurile de valoare au crescut la un nivel nemaiauzit până atunci. Din această hoție, „cinstitul" Nathan s-a ales cu 5.000.000 de dolari într-o singură zi. Această fraudă a fost făcută uitată de bucuria care s-a revărsat asupra Angliei la auzul înfrângerii lui Napoleon, pe care prietenii lui Nathan au atribuit-o uneltirilor pe care acesta le-a făcut prin mareşalii Grouchy şi Soult.

Înainte de moartea lui Goldsmidt, Nathan avea deja în anul 1815 aproape toate finanțele Angliei în mâinile sale. Frații lui Nathan,

Salomon şi Karl, care au fondat bănci în Viena şi în Napoli, erau agenții lui Nathan, la fel ca şi celălalt frate, James, în Franța. Toate aceste hiene tinere erau cămătari pentru marea aristocrație, căreia îi percepea o dobândă de 100%.

Nathan provoacă sinuciderea lui Goldsmidt

Primul împrumut acordat Angliei, în anul 1819, pe care Nathan Rothschild a încercat să și-l însușească, a fost de 70.000.000 dolari dar acesta a fost luat de grupul format din doi francmasoni: Francis Baring și Goldsmidt. Deoarece Goldsmidt era stimat în Londra, Nathan nutrea o ură teribilă față de el: fiecare francmason trebuia să se închine în fața fiului lui Amschel. Frații Goldsmidt au devenit cunoscuți în Londra încă din anul 1777 când au înființat „Bill Brokers".

Cu ajutorul aurului deținut de clanul Rothschild, Nathan a pornit o campanie împotriva împrumutului, folosind cele mai josnice metode. Împrumutul a început să scadă iar pe 11 septembrie 1819, Francis Baring moare, lăsând totul pe umerii lui Abraham Goldsmidt. Compania Indiană deținea o sumă mare de bani depozitată în firma lui Goldsmidt. Prin intrigi, Nathan a reușit să îi convingă pe conducătorii acestei companii să își retragă acești bani. Împrumutul scădea și mai mult, drept urmare Goldsmidt și-a pierdut mințile și s-a sinucis pe data de 28 septembrie. Ziarul *The Morning Post,* apărut în acea zi, preciza că o declarație de război nu ar fi produs o panică mai mare la Bursă. Nathan a exploatat până și acest eveniment și a câștigat o sumă imensă de pe urma morții lui Goldsmidt. Banca Goldsmidt a fost obligată să intre în lichidare.

Dar cea mai mare reușită a lui Nathan a fost jefuirea Bursei de valori a Londrei, care s-a produs a doua zi după bătălia de la Waterloo. Nathan nu avea nici cea mai mică urmă de compasiune, posedând doar trăsăturile morale și fizice diabolice ale unui caracater respingător. Avariția sa crâncenă era proverbială. Funcționarii care lucrau pentru el mureau efectiv de foame, copleșiți de muncă. Ei primeau cele mai mici salarii din tot orașul. Când Nathan a murit, în anul 1836, nu le-a dat niciun ban

colaboratorilor și sevitorilor săi și nu a folosit niciun ban în scopuri caritabile.

J. Reeves scrie astfel despre Nathan, la pagina 114 a cărții sale: „Nathan Mayer a fost un bancher, un speculant și un manipulator mai mare (decât fratele său mai mare, Amschel, care a rămas în Frankfurt) reușind să-și însușească bunuri mai solide și mai folositoare. Operațiunile cele mai importante erau planificate și efectuate de toți frații care acționau la unison... Trebuie să căutăm explicația problemei, cum au reușit ei să își dezvolte afacerile într-un mod atât de uimitor. Împrejurările, sau, cu alte cuvinte, norocul au fost de partea lor."

Nu! Împrejurările au fost create de ei, deoarece averea și influența landgrafului erau la dispoziția lui Amschel, ceea ce i-a determinat pe toți francmasonii să îl recunoască pe el ca fiind CONDUCĂTORUL AUTOCRAT al întregii francmasonerii, precum și al tuturor celor care erau înșelați sau atrași de ei.

Nathan subjugă Banca Angliei

De îndată ce Nathan Rothschild s-a simți în siguranță, a pus mâna pe Banca Angliei. Băncile de emisiune au devenit pentru clanul Rothschild bănci de împrumut, de unde luau banii de care aveau nevoie. Odată, când James avea nevoie de aur pentru Banca Franței și pentru a-l mitui pe Villele, ministrul francez de Finanțe cumpărat de ei, Nathan a trimis vorbă să se scoată aurul din Banca Angliei. Directorii Băncii l-au implorat timizi pe Nathan să restituie lingourile de aur, când nu va mai avea nevoie de ele. Când a venit timpul să restituie aurul, Nathan le-a trimis o parte din banii de hârtie emiși de el. Ei și-au cerut aurul, dar Nathan le-a răspuns: „Restituiți-mi banii de hârtie, îi voi schimba în bancnote ale Băncii Angliei cu care mă voi prezenta casierilor voștri ca să fie schimbate în lingouri de aur pe care vi le voi returna. De vreme ce voi nu aveți încredere în banii mei de hârtie, nici eu nu am în ai voștri. Am să mă prezint la ghișeurile voastre cu toate bancnotele voastre pe care le deținem noi." În ziua următoare, Banca Angliei a publicat un anunț prin care banii de hârtie emiși de familia Rothschild vor fi acceptați de ea ca și cum ar fi fost ai ei proprii.

Și astfel, bancnota Rothschild a început să posede un „curs legal".

Același episod este prezentat de clanul Rothschild astfel: Odată, Banca Angliei a refuzat să deconteze o poliță semnată de familia Rothschild din Frankfurt sub pretextul că Banca nu accepta bani de hârtie privați. Nathan a țipat: „Vă voi arăta ce fel de persoană privată este familia Rothschild."

El a venit la bancă și a prezentat o bancnotă de 25 de dolari care să fie schimbată în aur, a examinat moneda de aur și a cântărit-o vârând-o încet într-un săculeț, apoi a scos din portofelul său o nouă bancnotă de 25 de dolari și a repetat operațiunea. Funcționarii săi au făcut la fel cu alți casieri și astfel, într-o singură zi au obținut aur în valoare de 1.000.000 de dolari. La început, Banca a considerat această acțiune ca fiind „cu adevărat foarte excentrică". Dar a doua zi, Nathan a revenit împreună cu cei nouă funcționari ai săi și a declarat că această acțiune va dura luni întregi, ceea ce presupunea să țină Banca închisă față de alți clienți. De asemenea, aceasta însemna că în jur de 30 de milioane de dolari în aur vor fi luați lunar până când banca își va achita în totalitate bancnotele.

Atunci Banca a publicat nota de mai sus, prin care polițele emise de familia Rothschild vor fi acceptate ca bancnote ale Băncii. Adevărul este că Banca Angliei, după ce a primit o palmă peste față și trezindu-se în fața falimentului, a inventat această

poveste pentru a transforma insulta într-o glumă. De ce era iminent falimentul? Deoarece toți francmasonii de pretutindeni i-ar fi împrumutat lui Nathan bancnotele lor.

Clanul Rothschild versus Sfânta Alianţă

Înfrângerea lui Napoleon I a reprezentat pentru clanul Rothschild un mare triumf, dar Alexandru I Romanov, Casa de Habsburg și Casa de Hohenzollern au semnat în 1815 coaliția multinațională numită Sfânta Alianță, care îl recunoștea ca și Conducător Suprem pe Iisus Hristos și care promova principii de guvernare bazate pe valorile morale și spirituale creștine. Din acest motiv, clanul Rothschild și-a îndreptat acțiunile mai ales împotriva acestor trei dinastii, pe care au reușit să le înlăture până în anii 1917 și 1918.

Alexandru I a fost asasinat pe data de 1 decembrie 1825. După moartea sa, în aceeași lună, francmasonii, conduși de clanul Rothschild, au pus la cale Revolta Decembriștilor, cu scopul de a-l înlătura de la tron pe Nicolae I, succesorul lui Alexandru I. Însă revolta a fost înnăbușită, ceea ce i-a determinat pe „tigrii“ să elaboreze un nou plan bazat pe crime și așa-zise revoluții.

Pentru a-și atinge scopurile, ei au „creat“ agenți abili, cum au fost: primul ministru britanic Benjamin Disraeli (n. 1804), Napoleon al III-lea (n. 1808), cancelarul german Otto von Bismarck (n. 1815), politicianul francez Léon Gambetta (n. 1838), mareșalul Soult, contele de Bombelles, Karl Marx, Ferdinand Lassale, Herzen și alții.

A urmat „moartea“ lui Napoleon al II-lea, în anul 1832. Înlăturarea lui a fost îndeplinită prin intermediul unui francmason – Bombelles – care era profesorul fiului lui Nathan, Lionel. În lucrarea sa *Coningsby* Disraeli îl numea pe Bombelles „Rebello“ și îl descria astfel: „Chiar dacă înainte de revoluție a fost iezuit, după revoluție a fost un conducător liberal exilat iar acum este membru al parlamentului spaniol (Cortes), Rebello a fost mereu și a rămas francmason.“

Celui pe care Disraeli îl numește Rebello i s-a ordonat să se boteze și să intre de formă în Ordinul Iezuit, pentru a-l compromite. Rebello, care este de fapt Bombelles, i-a prezentat lui Napoleon

al II-lea o dansatoare atrăgătoare, pe nume Fanny Elsner, căreia i s-a ordonat să facă dragoste cu „Puiul de Vultur" atât de violent, încât acesta să moară din cauza epuizării. Ordinul care i s-a dat a fost dus la îndeplinire în anul 1832.

În cartea lui Charles Macfarlane, *Life of Napoleon Bonaparte*, la pagina 364, citim: „Maria Luiza a încheiat o alianță ignobilă, petrecându-și ultimii ani ai vieții într-o condiție mediocră." Acest istoric nu precizează care dintre căsătoriile realizate de ea consideră că este „ignobilă". Dar cu siguranță nu a fost a doua, cu contele Neipperg, ci a treia, cu șamberlanul ei, criminalul Bombelles, care a fost „creat" și introdus pe scena politică de către Salomon Rothschild, fiindu-i încredințat de către Nathan.

Clanul Rothschild condamnă Germania

Subminarea Bisericii creștine și a tuturor monarhiilor care își apărau națiunile a fost programul pe care l-au pus la cale criminalii sataniști conduși de clanul Rothschild, începând cu anul 1770. Acest program a fost expus în „Protocoalele maeștrilor francmasoni", cum îi denumesc masonii pe cei 300 de membrii care aclătuiesc guvernul mondial secret, sau ***Mâna Ascunsă***. Fiecare pământean ar trebui să citească „Protocoalele" cu multă atenție.

Monseniorul Jouin, expert în francmasonerie și editor al *Revue Internationale des Sociétés Secrètes* cu sediul în Paris, a scris patru volume enorme, demonstrând că „Protocoalele" sunt puse în practică de către francmasoni, cuvânt cu cuvânt. Oare de ce lucrările sale geniale nu sunt traduse?

De asemenea, a fost pus la cale un plan elaborat cu scopul de a ruina Casa de Hohenzollern. În această direcție, în cartea sa intitulată *Frederick William II*, Gilbert Stanhope citează relatările scrise de lordul Malsmesbury în jurnalul său, conform cărora regele Prusiei era dominat de o evreică fascinantă – domnișoara Bethmann din Frankfurt, fiica unui partener de afaceri al clanului Rothschild, străbunul cancelarului german Bethmann-Hollweg-Rothschild care a jucat un rol important în pregătirea și declanșarea Primului Război Mondial. Dar toate acestea nu

au fost de ajuns pentru a răsturna două dinastii atât de vechi, precum cea a Hohenzollernilor și a Habsburgilor, care practic au creat Germania și Austria. Romanovii, care au moștenit o bucată mică de pământ în jurul Moscovei (invadată în mod continuu de străini) pe care au transformat-o în unul dintre cele mai mari imperii, au fost de asemenea sortiți distrugerii, deoarece erau cei mai fervenți conducători creștini.

Clanul Rothschild a decis să îl folosească pe fiul care se pare că ar fi rezultat din legătura conspiraționistei Mencken (căsătorită cu ofițerul Bismarck) cu mareșalul Soult, și care a fost transformat într-un Wallenrod german, un monstruos ucigaș de creștini și un adversar încrâncenat al Bisericii. Astfel a fost creat „Canceralul de Fier", Otto Bismarck. Francmasonii care, după cum scrie Disraeli la pagina 250 a cărții sale *Coningsby*, „aproape că monopolizează învățământul din Germania", au transfromat-o într-o țară care era urâtă și temută de toți vecinii săi, care se vedeau astfel obligați să își mărească din ce în ce mai mult armamentul. Astfel a izbucnit în Europa „febra înarmării".

Clanul Rothschild versus Antanta anglo-rusă

Dar... Chiar și pentru Satana există mereu un „dar". Dumnezeu l-a inspirat pe regele George al III-lea al Angliei care a propus o axiomă politică remarcabilă: „Fiecare bun englez ar trebui să fie un bun rus, așa cum fiecare bun rus ar trebui să fie un bun englez." Această afirmație l-a alarmat pe Împăratul-Păianjen din Frankfurt. Odată cu alianța dintre Anglia și Rusia, creștinătatea ar fi putut să privească liniștită către viitor. Aceasta a reprezentat o uriașă lovitură la adresa planurilor lui Amschel. Anglia, cu cele mai luminate minți ale sale și cu cele mai înalte principii morale, ar fi format împreună cu Rusia, care poseda bogății imense și ai căror locuitori erau mărinimoși, o putere morală și materială despre care nu s-a mai auzit până atunci. O alianță anglo-rusă ar fi putut salva lumea. Pentru a preveni stabilirea chiar și a unei relații de prietenie între aceste două țări, s-a recurs la toate mijloacele, oricât de costisitoare erau. Astfel a fost conceput un plan satanic pentru a împiedica această alianță.

Tronul Angliei era înconjurat de o veritabilă pădure de stejari, analogic vorbind, reprezentată de străvechea aristocrație, care era de nepătruns pentru francmasonii neenglezi. Nici măcar milioanele de dolari pe care le-au pus la bătaie Nathan și fiul său, Lionel, nu le-au fost de folos pentru a pătrunde în aristocrația engleză, în societatea de la Curte sau în Guvern.

Trebuia să fie inventat un nou „cal troian" cu ajutorul căruia un grup de străini ar fi putut să se strecoare în Guvernul Imperiului Britanic și în Casa Lorzilor. Trebuia să fie educat un Konrad Wallenrod, care ar fi putut fi ridicat până la cel mai înalt rang de putere, pentru ca apoi să își trădeze țara, făcând opusul față de ceea ce ar fi fost în acord cu interesele Angliei, ridicând cât mai multe obstacole posibile în calea înființării alianței cu Rusia. Konrad Wallenrod a fost un lituanian care a intrat în ordinul german al Cavalerilor Sabiei și care timp de mai mulți ani părea că era cel mai devotat soldat al Ordinului, dar când el a devenit marele maestru al Ordinului, a abuzat de puterea cu care a fost investit și a distrus Ordinul. Acest fapt istoric este ilustrat cu măiestrie de poetul polonez Mitzkevich. Același „wallenrodism" este practicat în mod constant de către francmasoni.

Un asemenea francmason trădător, gen Wallenrod, a fost Disraeli. Ideile sataniste au fost insuflate în gândirea sa încă din tinerețe, de către însuși Lionel Rothschild, după cum oricine poate să își dea seama citind cartea scrisă de Disraeli, intitulată *Coningsby*, publicată în 1844.

Clanul Rothschild plănuieşte dominaţia asupra lumii

În anul 1812, Amschel Rothschild I i-a delegat pe cei cinci fii ai săi să obțină dominația asupra lumii. Principala problemă cu care s-au confruntat a fost distrugerea dinastiilor care domneau în Franța, Anglia, Rusia, Germania, Austria, precum și în alte țări, dar în mod special distrugerea Bisericii. Cel mai capabil dintre fiii săi s-a dovedit a fi James, dar totuși el era încă prea tânăr. Cel mai satanic dintre ei a fost Nathan, iar el a devenit Rothschild al II-lea. La pagina 64 a cărții lui, J. Reeves scrie: „Frații, cunoscând foarte bine capacitatea lui intelectuală superioară față de a lor, au recunoscut

Baphomet, entitate satanică ce guvernează francmasoneria

de bună voie că Nathan Mayer era cel mai potrivit pentru a conduce afacerile cele mai importante ale familiei."

Deoarece aristocrația engleză și poporul englez nu aveau încredere în bancherii străini, Nathan i-a ordonat în 1817 lui Isaac D'Israeli să își boteze fiul, pe nume Benjamin, și să facă din el un Wallenrod pentru Anglia. Sarcina de a-i detrona dintr-o dată pe toți monarhii era prea mare. Interesele clanului Rothschild cereau ca, înainte de toate, să se obțină căderea lui Napoleon I, pentru ca astfel să fie salvați banii pe care clanul Rorhschild i-a investit în mulți alți conducători.

Napoleon avea un fiu legitim și doi copii nelegitimi care erau în viață. Toți trei au fost înlăturați. Deoarece Napoleon I militarizase foarte mult Franța, clanul Rothschild a decis că era necesar să existe un împărat pentru un anumit timp, dar ei au creat propria lor „paiață" în persoana lui Napoleon al III-lea, pe care l-au pus pe tron după ce i-au ucis pe cei doi adevărați Napoleoni.

Dinastia satanică ocultă avea cinci ramuri principale – una dintre ele, ramura din Napoli, a fost desființată în anul 1860, în timp ce în Statele Unite a fost introdus Shoenberg. August Belmont era reprezentantul clanului Rothschild în America. Tatăl său, August Shoenberg, a fost trimis în America din partea Băncii Rothschild din Frankfurt înaintea izbucnirii Războiului Civil (*The World's Work,* ianuarie 1923). De ce s-a recurs mereu la această

ascundere a numelor necreștine adevărate, așa cum a fost și cazul bolșevicilor camuflați în ruși (Bronstein a luat numele de Trotki, guvernatorul Rusiei de Vest)?

Tot din planul satanic al clanului Rothschild a făcut parte și acest „Belmont", care l-a ajutat pe secretarul de stat al Confederației Sudiste, Judah P. Benjamin – pe care Burton J. Hendrik îl numește în articolul său neiscusit și lingușitor la adresa francmasonilor, apărut în numărul din decembrie 1922 al publicației *The World's Work*, „cel mai iscusit creier din cadrul mișcării de secesiune" – să pornească cel mai inutil și mai josnic fraticid, cunoscut sub numele de Războiul Civil. În acel moment, America a fost salvată doar datorită ajutorului venit din partea Rusiei. Toate aceste ramuri se supuneau unei singure persoane, care era aleasă ca și „împărat ocult al lumii". Răzmerițele din interiorul dinastiei satanice oculte au fost înnăbușite fără milă, cum a fost în cazul lui James Edouard (care a murit în anul 1881), al lui Nathaniel, șeful ramurii londoneze (a murit în octombrie 1923) și al celorlalți care s-au răzvrătit. Despre toți s-a spus că „s-au sinucis".

Disraeli, trădător al Angliei

Benjamin D'Israeli s-a stabilit în Anglia în anul 1748. Strămoșii lui au adoptat acest nume de familie „pentru ca rasa lor să fie recunoscută pe vecie". În 1765 s-a căsătorit cu o conațională care, conform celor spuse de nepotul ei, „a trăit până la vârsta de 80 de ani fără să manifeste nici măcar o urmă de tandrețe". Isaac D'Israeli, tatăl lui Benjamin D'Israeli, s-a născut în anul 1766, iar în anul 1780 a plecat peste hotare, unde „a îmbrățișat punctele de vedere liberale" care în acea vreme erau în mare măsură împărtășite de francmasoneria condusă de Amschel. Având un nume atât de provocator precum D'Israeli, el a fost remarcat de către așa-zișii „iluminați" și, asemeni multor francmasoni, Isaac nu a putut să nu devină un admirator al lui Amschel. La vârtsa de 18 ani (în anul 1784), Isaac a devenit bolșevic și a scris *Against Commerce*. S-a întors în Anglia, dar activitatea subversivă desfășurată de Amschel l-a atras pe Isaac așa că a alergat din nou la el.

„A trăit alături de oameni învățați“, spunea Disraeli despre tatăl său, care s-a reîntors în Anglia în anul 1788. Acești „oameni învățați“ erau așa-zișii „iluminați“ precum și „înțelepții francmasoni“, sau „cei 300“.

„Fiul său, Benjamin, a dat dovadă de o mai mare credință și o mai puternică încredere în genul de caracter specific conspiraționiștilor decât tatăl său.“

Viitorul lord Beaconsfield nu și-ar fi abandonat niciodată crezul pentru a deveni creștin, doar dacă un asemenea act nu i-ar fi fost ordonat de către Nathan. A fi dictatorul Angliei a devenit dorința principală a lui Benjamin, nu doar pentru a cuceri pas cu pas toate barierele ridicate împotriva francmasonilor, ci și pentru a duce la capăt planul lor de a domina lumea. El i-a destăinuit secretarului Casei, lordul Melbourne, dorința sa de a deveni prim-ministru.

Precum în cazul lui Napoleon I și al lui Bismarck, biografii lui Disraeli au fost „uimiți“ de „concepțiile sale îndrăznețe, de reușitele sale remarcabile, deși el nu avea nici titlu nobiliar, nici avere“, nici prieteni, cu excepția îndrumătorilor săi în ale conspirației și nu a fost niciodată un elev strălucit. Benjamin avea „acea încredere supremă în sine, care echivalează de fapt cu o minte strălucită“. El „nu s-a arătat niciodată descurajat“. De fapt, având în spate clanul Rothschild, viitorul său era asigurat deoarece era protejat de multe persoane care se suputeau clanului, servindu-l orbește.

„Misterul“ ce se ascunde în culisele lojei Alta Vendita (1814-1848)

În capitolul 13 al cărții sale, *War of Anti-Christ with the Church and Christian Civilization*, monseniorul de origine irlandeză, George F. Dillon, scria: „... guvernul suprem al tuturor societăților secrete ale lumii a acționat prin intermediul celei mai mari loje din rândul carbonarilor italieni, numită *Alta Vendita* (Marea Vânzare). În perioada 1814-1848, *Alta Vendita* a condus cea mai neagră masonerie din Franța, Germania și Anglia.“

Într-adevăr! Dar „misterul“ asumării bruște de către o lojă italiană, a rolului de a conduce principalele loje masonice, prezidate de câteva capete încoronate, poate fi explicat doar prin

faptul că exact în acea perioadă, Karl Rothschild se afla în Italia. Mulți istorici, dintre care s-a remarcat Nesta Helen Webster, au afirmat că *Alta Vendita* era condusă de un tânăr nobil „italian" care era cunoscut sub pseudonimul Nubius. Mâna sa dreaptă, care se pare că era „căpitanul" său, era un anume „Piccolo Tigre", care călătorea prin întreaga Europă sub deghizarea unui cămătar ambulant, ducând instrucțiuni pentru carbonari și „întorcându-se încărcat cu aur pentru cufărele cu bani ale lui Nubius".

Acest „mister" este parțial dezvăluit de către guralivul Disraeli, care scrie astfel despre Sidonia (adică Lionel Rothschild), în capitolul 10 al cărții sale *Coningsby*: „Pe când avea vârsta de 19 ani, Sidonia, care a rămas pentru o perioadă de timp alături de unchiul său (adică Karl) la Napoli, i-a făcut o vizită mai lungă unei alte rude a tatălui său, la Frankfurt (adică unchiul Amschel). Timp de doi ani, Sidonia a călătorit între Paris și Napoli... Era un om imposibil de înțeles. Sinceritatea lui era doar de suprafață. El observa totul, cu o atenție exagerat de precaută, dar evita discuțiile serioase... Era un om lipsit de afecțiune." Oare această descriere nu se potrivește cu cea a criminalilor din loja *Alta vendita,* precum Nubius și „Piccolo Tigre", care se purtau mereu precum diavolii, căutând să devoreze câte un creștin?

În continuare, Disraeli scrie: „La marele congres al familiei, care s-a ținut la Napoli, Sidonia a stabilit un acord cu capii caselor care îi purtau numele, cu privire la utilizarea și administrarea imensei sale averi... Timp de cinci ani, Sidonia a fost absent pentru clienții săi. Singurele lucruri care le aduceau aminte de existența lui erau ordinele de plată care soseau din întreaga lume... Sidonia a trăit un timp în Germania apoi s-a stabilit în Napoli. Având o personalitate interesantă, a beneficiat de atenția unei curți al cărui principal creditor era." Citind toate acestea, ne putem întreba: Oare nu Sidonia era misteriosul Nubius?

La pagina 265 a cărții sale, *The Rothschilds*, autorul J. Reeves confirmă cele afirmate mai sus, spunând că Ferdinand I de Napoli a fost constrâns să accepte condiția pusă de Karl Rothschild, și anume, „repunerea în funcția de ministru al Finanțelor a prietenului său, cavalerul Medici, care era tot francmason".

Având în vedere că era condusă de sataniști, putem afirma că *Alta Vendita* nu era de sorginte creștină.

Originea şi începuturile satanice ale lui Bismarck

Membrii clanului Rothschild erau principalii reprezentanți ai lui Satana, care se află în spatele celor mai odioase crime. Ei își trimiteau agenții secreți să caute oamenii cei mai ambițioși, mai abili și mai lipsiți de scrupule, pe care apoi îi educau iar ulterior îi promovau pentru a deveni agenții lor. Asemenea spioni vicleni au abordat tineri cărora le-au insinuat faptul că „... toate împărățiile lumii și slava lor ... Ți le voi da Ție, dacă vei cădea înaintea mea și Te vei închina mie." (Matei IV, 8-9). Deoarece Napoleon a fost înlăturat, clanul Rothschild avea nevoie de un alt ucigaș de oameni. Ei au creat un asemenea ucigaș în persoana lui Otto Bismarck. Tatăl său, Wilhelm, s-a căsătorit cu Luise Menken, care provenea dintr-o familie burgheză „de origine necunoscută". El a dus-o pe soția sa la moșia lui din provincia prusacă Saxonia, care în curând a fost invadată de trupele lui Napoleon I. La pagina 251 a cărții sale, *Coningsby*, Disraeli scrie că după invazie, mareșalul Soult și-a stabilit cartierul general într-un castel din apropiere.

Istoria spune că „Luise s-a aflat într-un pericol iminet de a fi dezonorată". Șampania pe care o aducea de la Paris mareșalul francmason, puterea sa de convingere precum și dăruirea lui, care era identică cu a Luisei, față de ideea „francmasoneria înainte de orice altceva" i-au cucerit inima fetei, mai mult decât berea și mintea greoaie a soțului său provincial german.

Întotdeauna, Soult le-a acordat o atenție deosebită doamnei Bismarck-Menken și fiului ei, viitorul „cancelar de fier", însetat de sânge. Avem motive să credem că mareșalul Soult, care a purtat numeroase bătălii, era tatăl său adevărat și nu liniștitul și neînsemnatul moșier prusac, care era tatăl său oficial. Soult, care făcea parte din „grupul celor 300" ce alcătuiau ***Mâna Ascunsă***, a ocupat cele mai înalte funcții în Franța până în anul morții sale (1851) și i-a trădat pe toți conducătorii creștini din timpul său.

„Cei șase ani pe care Bismarck i-a petrecut la Institutul Plamann din Berlin i-au lăsat doar amintiri amare." Poate că un curs de șase

luni din cadrul Institutului Pelman i-ar fi plăcut mai mult... La fel ca și Disraeli, nici Bismarck nu a fost un elev strălucit. Bismarck a fost „un băiat foarte drăguț", la fel ca Disraeli. Viața pe care a dus-o în Göttingen „l-a obligat să facă datorii". Timp de mai mulți ani „amintirea acestor datorii l-a urmărit, întristându-l". S-a descoperit că în timpul studenției, Bismarck a corupt tineretul din Jena, punând astfel în practică indicațiile din „Protocoale". La pagina 21 a cărții sale, J. Hoche scrie despre Bismarck: „Caracterul său rezervat, batjocoritor, chiar arogant îi deranja pe superiorii săi și făcea ca să îi țină la distanță pe cei egali sau inferiori lui."

Casele Romanov, Hohenzollern şi Habsburg condamnate de către Satana

Cele trei dinastii imperiale creștine – cea ortodoxă, cea protestantă și cea catolică – au fost înlăturate brusc între anii 1917-1918, după o domnie ce dura de secole. Aceasta a fost răzbunarea lui Satana pentru înființarea, în anul 1815, a Sfintei Alianțe. Pentru a înțelege toate „misterele" ce se ascund în spatele acțiunilor pe care francmasonii, slujitori ai răului, le-au întreprins de-a lungul timpului, este necesar să studiem modul în care forțele satanice acționează în lume. Iar pentru a înțelege cauza căderii celor trei monarhii, trebuie să ne întoarcem în anul de glorie 1815. Țelurile lui Satana, de a dezbina, de a conduce și de a distruge creștinătatea, erau contracarate de propunerea țarului Alexandru I de a crea Sfânta Alianță în anul 1815. Este bine cunoscut faptul că țarul Alexandru I a fost creatorul ei.

Să revenim asupra cărții *The Curse of the Romanovs,* scrisă de cel mai înverșunat dușman al lor, Angelo Solomon Rappoport. La pagina 356 a acestei scărți scrie: „Restabilirea păcii în Europa i-a dat o mare satisfacție țarului Alexandru I." Dar aceasta a reprezentat pentru clanul Rothschild o mare lovitură. În continuare la aceași pagină scrie: „Alexandru și-a îndreptat atenția către lipsa de smerenie a națiunilor ca sursă a multor rele. El a conceput ideea retrezirii ardorii religioase în oameni, pentru ca astfel să se restabilească orânduirea patriarhală, puritatea vieții de familie și supunerea față de lege și de putere. Dar pentru

aceasta era necesar ca fiecare conducător să fie un model care să poată să fie urmat ca exemplu de către supușii săi. Suveranii Europei trebuie să își îndeplinească misiunea de conducători ai imperiilor și ai regatelor în spiritul Fondatorului creștinismului, ceea ce ar trebui să fie elementul de legătură care să îi unească pe suverani cu poporul lor și pe suverani între ei.“ Un asemenea plan era exact opusul a ceea ce urmărea clanul satanist Rothschild, al cărui țel principal era să îl anihileze. Iar toți țarii care l-au succedat pe Alexandru I i-au urmat exemplul. Aceasta este cauza urii fără margini a clanului Rothschild față de ei.

John Spencer Bassett scrie în cartea sa intitulată *The Lost Fruits of Waterloo*: „Intențiile lui Alexandru erau cele mai nobile. Vederile sale erau, putem să spunem, cu o sută de ani înaintea timpului său. Alexandru I a urcat pe tronul Rusiei în anul 1801, nerăbdător să pună în aplicație planurile sale liberale.“ Însă „fructele de la Waterloo“ s-au pierdut pentru că, prin trădarea sa, mareșalul francmason Soult l-a înscăunat definitiv pe bancherul satanist Nathan.

Romanovii – principala ţintă a sataniştilor

Poporul american știe despre familia Romanov doar ceea ce le-a fost servit atât de presa așa-zis americană, care este cotrolată aproape în totalitate de către masoni, cât și de autorii servili, care știu că vor fi plătiți pentru ceea ce scriu doar dacă se supun ordinului primit de la ***Mâna Ascunsă***: „Despre Romanovi – *aut male aut nihil* (sau de rău, sau nimic).“

Descrierea exactă a lui Alexandru I și a tututror membrilor familiei Romanov este oferită în mod inconștient de cel mai virulent inamic al lor, Rappoport, care își începe cartea blestemându-i, așa cum ar face orice satanist. Iar dacă această descriere este adevărată, și ea **este adevărată**, cum ar fi putut Pavel I, Alexandru I, Nicolae I, Alexandru al II-lea, Alexandru al III-lea, Nicolae al II-lea și probabil majoritatea cârmuitorilor creștini care au existat vreodată să scape de ura lui Satana, a servitorilor lui, membrii clanului Rothschild, și a numeroșilor lor agenți?

La pagina 357 a cărții sale, A. Rappoport scrie: „Alexandru

Țarul Alexandru I al Rusiei

I era sigur că triumful său asupra bărbatului (Napoleon) al cărui geniu, care îl făcea superior lui, părea invincibil, era posibil pentru că el (Alexandru) niciodată nu și-a atribuit lui gloria pentru reușitele sale. «De acum înainte», a spus țarul, fostul elev al lui La Harpe, «suveranii Europei trebuie să se încreadă nu în forța armatelor lor, ci în puterea credinței și a religiei.» Drept urmare, Alexandru a încheiat un tratat prin care cârmuitorii au jurat în mod solemn să își guverneze supușii în spiritul creștinismului și să se ghideze doar după principiile justiției, iubirii și păcii. Acest tratat, care a fost semnat pe data de 26 septembrie 1815 de către Alexandru, regele Prusiei, Frederic Wilhelm al III-lea și Francisc I, împăratul Austriei, este cunoscut ca Sfânta Alianță."

Din acest motiv, întreaga presă și toți scriitorii care sunt aserviți masonilor au primit ordin de la aceștia să denigreze Sfânta Alianță, prezentând-o în mod eronat ca fiind o organizație „reacționară", în timp ce, în realitate, cei trei cârmuitori doreau să o formeze în totalitate creștină. În discuția pe care a purtat-o în anul 1818 cu episcopul Prusiei, dr. Eylert, Alexandru I a explicat originile acestei alianțe, după cum stă scris la pagina 358 a aceleiași cărți: „După înfrângerile de la Lützen, Dresda și Bautzen, noi (el și regele Prusiei) am fost obligați să ne retragem. Eram convinși că fără ajutorul și binecuvântarea Providenței, Germania era pierdută. Regele a spus: «Trebuie să ne rugăm iar cu ajutorul lui Dumnezeu vom învinge. Și dacă, după cum nădăjduiesc, Dumnezeu va binecuvânta eforturile noastre unite, atunci vom proclama în fața

întregii lumi convingerea noastră că onoarea Îi revine în totalitate doar Lui.» Apoi au urmat victoriile. Împăratul Francisc I al Austriei împărtășea sentimentele noastre creștine și a devenit de bună voie al treilea membru al Alianței noastre. Sfânta Alianță nu este lucrarea noastră, ci a lui Dumnezeu. Hristos însuși ne-a inspirat."

„Alexandru, având un caracter încântător, un zâmbet binevoitor și o grație fascinantă, aproape feminină, i-a produs lui Napoleon o impresie foarte favorabilă." (p. 331) „Datorită candorii sale, Alexandru a câștigat încrederea totală a poporului francez." (p. 349) Dar lui Alexandru, care era „prea creștin" și care iubea prea mult pacea, nu i se putea permite să trăiască; așa că toate forțele satanice au fost concertate împotriva lui și a urmașilor săi. „Crimele" sale au fost prea mari. El a proclamat „suveranitatea lui Hristos și a Crucii". Astfel, Alexandru a repetat „crima" tatălui său, Pavel I. Reconciliera celor două Biserici – cea Catolică și cea Ortodoxă – ar fi reperezentat cea mai mare înfrângere a lui Satana și cel mai mare regres al lui... De-a lungul carierei mele am constatat că cei mai imorali oameni se opuneau cel mai vehement reunirii acestor două Biserici. Reunirea Bisericilor Catolică și Ortodoxă a reprezentat un țel principal pentru unii prelați, cum au fost Papa Leon al XIII-lea și secretarul său de stat, cardinalul Rampolla del Tindaro.

Dar imediat ce țarul Nicoale al II-lea a fost de acord ca nunțiul papal, monseniorul Tarnassi, să se stabilească la Sankt Petersburg, acesta a fost otrăvit de către ***Mâna Ascunsă***. Îngroziți, Papa și țarul și-au amânat planul.

Clanul Rothschild după 1815

Amschel Rothschild I a murit pe data de 12 septembrie 1812, în seara zilei în care Napoleon a fost înfrânt în Rusia. Fiii săi le-au ordonat acoliților din Polonia și din Lituania să îi jefuiască și să îi omoare pe toți creștinii care le cădeau în mâini, chiar dacă erau răniți sau bolnavi. La pagina 86 a cărții sale, J. Reeves scrie: „Căderea lui Napoleon a reprezentat ridicarea clanului Rothschild."

După ce imperiul lui Napoleon s-a destrămat, în anul 1815,

împăratul Austriei i-a numit cavaleri pe toți membrii clanului Rothschild. După aceasta, James se prezenta ca fiind cavaler de Rothschild. Însă el nu a dat uitării emblema ce reprezenta un scut roșu (în limba germană *roten schild* – n.t.) atârnată de strămoșul său cu ani în urmă deasupra intrării casei pe care o ocupa în Judengasse și nici hainele de mâna a doua pe care le vindea mama sa, Gutta Schnapper.

Pe data de 15 octombrie 1822, împăratul Austriei le-a acordat tuturor fraților Rothschild titlul de baron, iar cei patru fii ai bătrânului Amschel (cu excepția lui Salomon, care trăia în Viena) au fost numiți consuli generali ai Austriei. Graba cu care cel mai precaut și mai mândru conducător pe care l-a avut Austria de-a lungul istoriei i-a promova pe toți frații Rothschild la scurt timp după bătălia de la Waterloo și după moartea lui Napoleon I dovedește puterea imensă a ghearelor satanice ale clanului Rothschild. Începând cu acel moment, dinastia Rothschild s-a stabilit în Franța pe o bază mult mai solidă decât cea a Bourbonilor, al cărei reprezentat a urcat pe tron doar pentru ca la scurt timp să fie exilat. Practic, începând cu anul 1815, lumea a fost condusă de dinastia ocultă a Rothschildzilor, care s-a instaurat în Germania, Austria, Anglia, Franța, Italia și în Statele Unite, iar în prezent ei conduc și Rusia prin intermediul proconsulilor, Bronstein (alias Troțki), Apfelbaum (Zinoviev), Rosenfeld (Kamenev) și alții. Oricum, toți acești „vice-regi“ se supun unuia din membrii clanului Rothschild, care este ales împărat al lumii, nu conform vârstei sau moștenirii sale, ci pe baza calificării lui personale potrivit standardelor satanice; cu alte cuvinte, cel care este ales împărat al lumii este cel mai demoniac dintre acești așa-numiți „tigri”.

Începând cu anul 1789, steagul roșu, echivalentul scutului (schild) roșu (rot), a devenit simbolul vărsării de sânge. Dr. Oscar Levy confirmă această ipoteză când spune că „francmasonii au pornit acest război“. Toate războaiele, măcelurile și toate problemele cu care se confruntă omenirea au fost pregătite și declanșate cu ajutorul instrumentului executiv reprezentat de lojile masonice, conduse de cancelaria centrală reprezentată de bancherii internaționali.

Otrăvirea „misterioasă“ a lui Alexandru I

Să vedem ce declara în continuare Rappoport: „Alexandru respecta deopotrivă atât ortodoxismul, cât și catolicismul. El susținea că ambele se bazau pe aceleași principii fundamentale.“

Biserica a rămas scindată doar datorită eforturilor susținute depuse în acest sens de uneltele lui Satana. „Era văzut atât în compania creștinilor, cât și a musulmanilor și a evreilor“ (p. 395) „După ce a luat prânzul la sinagoga evreilor, s-a întors la Taganrog unde s-a îmbolnăvit în mod subit. Astfel a aflat că exista un plan conspirativ care prevedea asasinarea lui.“ (p. 396)

L-a chemat pe medicul său, Sir James Wylies căruia i s-a adresat astfel: „O prietene, ce ființe monstruoase, ce mizerabili nerecunoscători! Iar eu cu adevărat le doream numai binele!“ A fost otrăvit cu faimosul amestec cunoscută ca *aqua Tofana*, însă oficial s-a declarat că suferea de febră tifoidă, de teamă ca poporul să nu organizeze un pogrom în masă împotriva evreilor. Otrava a acționat lent, cauzându-i suferințe cumplite. La un moment dat se părea că poate fi salvat, iar poporul rus, auzind vestea cea bună, „și-a manifestat bucuria într-un mod aproape sălbatic“ (p. 399).

Pe data de 1 decembrie 1825, țarul a deschis ochii, neputând însă să vorbească, și a sărutat mâna soției sale. „După câteva minute și-a dat ultima suflare.“ (p. 400) Fața sa se înnegrise complet ca rezultat al acțiunii otrăvii. ***Mâna Ascunsă***, care l-a ucis, a răspândit, așa cum îi era obiceiul, tot felul de zvonuri false, printre care acela că țarul a plecat în Siberia unde trăia sub numele de Feodor Kusmich. Rappoport intitulează capitolul în care descrie ultima perioadă de suferință din viața țarului Alexandru I, *Finita la comedia,* recunoscând astfel bucuria diavolească și ura sa împotriva țarului, care a îndrăznit să propună lumii întregi să Îl accepte pe Hristos ca și conducător unic al umanității.

Fiica germanului Tisenhaus, care era un om remarcabil, scria în capitolul VI al cărții sale: „Împărtășeam aceeași neîncredere față de țar ca și tatăl meu dar, după ce l-am cunoscut, am fost impresionată, la fel ca mulți alții, de francheța, dinamismul și

de caracterul său nobil. Această impresie a stat la baza prieteniei loiale și devotate care s-a închegat între noi." (Sophie de Tisenhaus, contesă de Choiseul Gouffres, *Emperor Alexander I*)

Frica permanentă a sataniștilor, aceea că printr-o simplă semnătură Romanovii ar fi putut să reunească Biserica Ortodoxă cu cea Catolică, a fost principala cauză a asasinării ultimilor șase țari pe care i-a dat această Casă. Sataniștii au exploatat moartea lui Alexandru I creând o revoltă, cu scopul de a anihila tot ce mai rămăsese din creștinătate.

James Rothschild cucereşte Parisul (1825-1830)

„Baronul" James a devenit o personalitate importantă. Regii și națiunile erau obligate să țină seama de el, de ceea ce el justifica prin împrumutul de 520 de milioane de franci pe care l-a acordat pentru programul de restaurare a guvernului Franței, care avea nevoie de bani să refacă țara după marile războaie la care a participat imperiul și după revoluție.

În urmă cu 50 de ani, Toussenel a scris în cartea sa *Juifs, rois de l'epoque*: „Putem considera anul fatidic 1815 ca fiind începutul erei unei noi puteri, deși înaintea acestei date coaliția bancherilor care au cumpărta grâne a neliniștit campania din Moscova... Moscova și Waterloo – trebuie să ținem minte aceste nume deoarece ele reprezintă începutul intervenței francmasonilor în afacerile noastre naționale (ale Franței). În momentele dezastrelor naționale ies la lumină cei ce dețin controlul asupra finanțelor. Sunt cei care prosperă pe seama suferinței oamenilor. În anul 1818, Franța, condamnată să plătească 1.500 de milioane de franci ca despăgubiri de război, a devenit victima bancherilor internaționali din Frankfurt, Paris, Londra și Viena, care s-au aliat pentru a exploata năpasta care se abătuse asupra ei." Bineînțeles că Anselm, Salomon, Nathan și James Rothschild „se aliaseră". Oare nu le-a ordonat Amschel, fiind pe patul de moarte, să fie „precum o singură ființă"?

Toussenel continuă: „Apoi a început opera marilor bancheri care au devenit consilieri ai politicienilor, înșfăcând monopolul, atât cel actual, cât și pe cel viitor, asupra împrumuturilor făcute

de națiuni. Franța a făcut un împrumut ale cărui condiții au adus-o la ruină deoarece putea să acopere din fondurile sale doar 50%, așa că bancherii au devenit beneficiarii tuturor veniturilor sale, considerate ca și garanție pentru împrumut."

Într-adevăr, James Rothschild al III-lea a plătit numai 50 de franci pentru fiecare obligațiune a guvernului francez, care valora 100 de franci, și a încast o dobândă de 5 franci, care reprezenta 10% din banii împrumutați în realitate, iar începând cu anul care a urmat, capitalul a începul să se întoarcă dublat. James a devenit „creditorul regilor". La aceasta s-au adăugat și speculațiile sale de la Bursă, unde influența creșterea sau scăderea acțiunilor și a obligațiunilor după bunul său plac. Și astfel, câștigul baronului creștea la milioane de dolari. Dar membrii clanului nu se ocupau doar de finanțe. Ulterior au devenit magnați ai industriei și comercianți. Capitalul lor imens este înfipt, precum milioane de lipitori, în efortul depus de fiecare om care muncește pe această planetă.

În perioada 1815-1830, clanul Rothschild a jefuit pur și simplu cele cinci mari puteri: Anglia, Rusia, Austira, Franța și Prusia. Astfel, în anul 1818, Prusia a făcut un împrumut de 5 milioane de lire, cu o dobândă de 5%, dar a primit pentru obligațiunile sale guvernamentale doar 3.5 milioane, adică 70%, ceea ce a făcut ca rata dobânzii actuale să fie peste 7%. De fapt lovitura cea mai grea a fost reprezentată de faptul că obligațiunile urmau să fie răscumpărate în câțiva ani la valoarea lor inițială, de 100%, care în cazul Prusiei era la paritate, adică de 5 milioane de lire. Astfel, clanul Rothschild avea un profit de 1.5 milioane de lire, plus dobânda.

În anul 1823, James a preluat tot împrumutul făcut de Franța. În același an a fost decorat cu Legiunea de Onoare.

Lionel (Sidonia) îl satanizează pe Disraeli

Profesorul Werner Sombart scrie la pagina 99 a cărții sale intitulate *The Jews and Modern Capitalism*: „Perioada de după 1820 a devenit epoca familiei Rothschild, astfel încât, către jumătatea secolului era deja acceptat oficial faptul că în Europa

există o unică putere care este reprezentată de familia Rothschild.“ Cât de imbecili și de ipocriți au putut să fie creștinii care au fost instigați în repetate rânduri să pornească revoluții împotriva tuturor monarhiilor, dar niciodată (exceptând o scurtă revoltă în 1848) împotriva „puterii unice“, clanul Rothschild...

În timp ce James Rothschild organiza revoluția din 1830 și jefuia Franța, tânărul Lionel, fiul lui Nathan, locuia în Londra unde a purces la satanizarea lui Disraeli, viitorul prim-ministru al Marii Britanii. Tocmai începea să se contureze grandoarea clanului Rothschild. Până și ei credeau că planul francmasonilor de a domina lumea era doar un vis imposibil de realizat. Auzind confesiunile și lăudăroșenile lui Lionel, Disraeli, cu perspicacitatea sa specifică, s-a gândit că este folositor pentru el să le expună într-o carte pentru ca astfel să profite imediat de pe urma exaltării protectorului său, fiind chiar și el sceptic cu privire la realizarea acestor „miraje“. Așa că în anul 1844 a văzut lumina tiparului romanul său politic intitulat *Coningsby,* în care o poveste de dragoste servește drept cadru pentru declarațiile cu caracter politic ale lui Lionel. În acest fel, lăcomia imensă și trădătoare a lui Disraeli, cu care a exploatat încrederea pe care i-a acordat-o protectorul său, dovedește o dată în plus, în mod cât se poate de convingător, realitatea pericolului masonic.

Timp de aproape 75 de ani, bravii englezi au citit *Coningsby* crezând că personajul Sidonia era fictiv. Abia în urma articolelor pe care le-am publicat în Londra, Anglia a înțeles că de fapt Sidonia era o personificare a lui Lionel. Astfel, într-un articolul

publicat pe data de 22 octombrie 1921 în revista *Plain English* se scrie: „Multe din prezicerile făcute de personajul Sidonia s-au împlinit. Probabil acesta este motivul pentru care s-a retrezit interesul pentru romanul lui Disraeli și mai ales pentru studierea atentă a lui Sidonia, care a fost identificat de un autor rus, contele Cherep Spiridovich, ca fiind reprezentarea artistică a primului lord Rothschild."

Disraeli scrie la pagina 235 a cărții sale: „Între Sidonia (Lionel) și Coningsby (Disraeli) s-a înfiripat grabnic o prietene." Firește! Doi francmasoni, conspiratori înflăcărați! Nu există nicio îndoială că personajul Sidonia, descris de Disraeli în cartea sa, este Lionel, fiul lui Nathan Rothschild al II-lea. Lewis Apjohn afirmă în cartea sa *The Earl of Beaconsfield*, la pagina 118, următoarele: „Beaconsfield (titlul de conte de Beaconsfield a fost creat în anul 1876 pentru Disraeli, pe atunci prim-ministru al Angliei și unul dintre favoriții reginei Victoria – n.t.) a introdus în romanele sale persoane reale." Nu se găsește în întreaga lume altcineva care să îi semene personajului Sidonia, așa cum a fost el descris de Disraeli. Dar cel mai important indiciu care susține această ipoteză este că: „Sidonia poseda o avere incomensurabilă."

Disraeli dezvăluie complotul pus la cale de Rothschild

Iată ce aflăm din cartea lui Disraeli: „Tatăl său (adică Nathan Rothschild al II-lea) și-a trimis fiii în câte una din cele mai importante capitale. El era stăpânul și suveranul pieței monetare a lumii și, prin aceasta, în realitate era stăpânul și suveranul lumii. El practic deținea veniturile Italiei de Sud sub formă de garanție (prin intermediul lui Karl Rothschild care locuia în Napoli) iar monarhii și miniștrii tuturor țărilor îi cereau sfatul și îi urmau sugestiile." (p. 213-214)

„Timp de doi ani, Sidonia a călătorit între Paris și Napoli." „Sidonia era un om fără suflet. Era un om lipsit de afecțiune." (p. 217)

„Ceea ce numim inimă (spunea Sidonia, adică Lionel) este o senzație de nervozitate, asemănătoare timidității, care dispare gradat odată ce intri în societate." (p. 248)

Oare nu era Sidonia (Lionel) o încarnare a lui Satana?

„Era bine cunoscut faptul că Sidonia (adică Rothschild) nu era făcut pentru căsătorie." (p. 235) Datorită lăcomiei lor pentru aur și putere și pentru a duce la împlinire planul lui Satana, membrii clanului Rothschild nu își permiteau să introducă străini în cuibul lor de tâlhari, așa că se căsătoreau între ei sau își alegeau soții ocazional din familiile altor francmasoni bogați.

„Pe când avea vârsta de 19 ani, Sidonia, care a rămas pentru o perioadă de timp alături de unchiul său (adică Karl) la Napoli, i-a făcut o vizită mai lungă unei alte rude a tatălui său, la Frankfurt (adică unchiul Amschel)."

Disraeli explică prin intermediul lui Rothschild (alias Sidonia) toate planurile „rasei lor superioare" precum și modul în care „gândirea satanică a exercitat o influență amplă asupra afacerilor Europei". Din păcate a fost prea amplă! Sidonia-Rothschild spune: „Primii iezuiți au fost oamenii noștri. Acea misterioasă diplomație rusească, ce a neliniștit atât de tare Europa de Vest, este organizată și condusă de oamenii noștri; acea mare revoluție (cea din 1848), care în acest moment se pregătește în Germania, a fost elaborată în întregime sub patronajul oamenilor noștri, care aproape că monopolizează catedrele din aproape toate domeniile științifice din Germania." Într-adevăr! Toate revoluțiile au fost puse la cale de către francmasoni. Disraeli confirmă faptul că Rothschild (alias Sidonia) știa dinainte cu câțiva ani ce se va petrece în anul 1848. Cartea sa a fost publicată în anul 1844.

La fel s-a petrecut și în cartea mea intitulată *L'alliance franco-allemande et les forces titaniques,* în care am adunat toate argumentele fostului ministru francez Marcel Sembat, care a sugerat constituirea unei asemenea alianțe. În paginile sale am prezis, în mai 1914, că în cazul unui război, Rosa Luxemburg îl va supăra pe kaizer.

Lionel-Nathan a fost educat în Germania, la Universitatea din Göttingen, de către profesori sataniști. A fost ales în Camera Comunelor din cadrul Parlamentului Britanic în anul 1847, dar și-a ocupat locul abia în anul 1858, reprezentând Londra până în anul 1873.

Revoltele din perioada 1810-1812 şi Revolta Decembriştilor din 1825

Revoltele din America de Sud din 1810 (când Pedro devine împărat al Braziliei), din Italia (după sosirea lui Karl Rothschild la Napoli) şi din Petersburg de pe 14 decembrie 1825 (Revolta Decembriştilor), nu au fost niciuna organizate de aceste naţiuni, ci întotdeauna de francmasonii Marelui Orient din Paris, condus de clanul Rothschild.

După ce împărăteasa Elisabeta a refuzat să obţină vreun profit de la duşmanii lui Hristos, iar Ecaterina a II-a s-a supus avertismentului Lui, (Ioan VIII, 44), Amschel Rothschild I a întemeiat în Rusia mai multe ramuri ale Marelui Orient, ca de exemplu „Uniunea Salvării", „Uniunea Bunăvoinţei" etc.

Tinerii ofiţeri ruşi care l-au însoţit pe Alexandru I la Paris au fost atraşi în loji şi păcăliţi de cuvintele goale, pompoase şi convingătoare şi de caracterul „secret" al ritualurilor. Recrutarea de imbecili şi escroci şi incitarea lor la acţiuni revoluţionare începuse să ia asemenea proporţii, încât ţarul a fost nevoit, pe 25 iulie 1822, să interzică francmasoneria în Rusia. Sataniştii l-au otrăvit pe acest adevărat „înger al dreptăţii", acest împărat republican, cel mai liberal monarh care a existat vreodată. Reformele lui bune au fost paralizate de comploturile francmasonilor, cărora Rothschild le-a ordonat să organizeze cu orice preţ o revoluţie, lucru care era cu atât mai uşor de realizat, cu cât fratele lui Alexandru, cel mai în vârstă Romanov, Constantin, refuzase în mod repetat să accepte sceptrul şi rămăsese departe, la Varşovia, iar Nicolae, următorul frate, nu voia să devină ţar. Niciun Romanov nu voia să devină ţar... Fiii „tatălui minciunilor" au convins mulţimea şi pe soldaţii tineri că adevăratul ţar era Constantin şi că soţia lui era Constituzia („constituzia" înseamnă constituţie în limba rusă). Astfel că poporul a început să strige „Constantin, Constantin", crezând că astfel erau credincioşi tronului şi că Nicolae I era un uzurpator.

Mârşava înşelătorie, care determina provocarea unei „crime", a eşuat datorită curajului extraordinar al lui Nicolae I – „semizeul",

aşa cum a fost numit de scriitorii străini, din cauza înfăţişării lui extraordinar de frumoase şi maiestuoase. El a ieşit în faţa rebelilor şi a strigat cu o voce tunătoare: „Copii, în genunchi." Iar masele s-au supus...

Când investigaţiile au dovedit că francmasonii executau în mod deliberat ordinele ***Mâinii Ascunse***, lojele lor au fost închise în întreaga Rusie, în anul 1826. Graţie acestui fapt, Rusia a cunoscut o perioadă glorioasă de treizeci de ani de prosperitate. Alianţa celor patru puteri din perioada 1853-1855, începută şi cimentată de Rothschildzii satanişti, nu a putut face nimic împotriva Rusiei, deşi Prusia şi Austria au trădat-o.

„Misterul" lui Bombelles – Rebello

Cine era misteriosul Bombelles – francmasonul iezuit? Se ştie foarte puţin despre acest mare criminal.

Mâna Ascunsă îl ocultează cu grijă de lumina zilei. Bombelles a intrat în Ordinul Iezuit numai pentru a deveni pentru iezuiţi un Konrad Wallenrod, care va degrada acest Ordin şi va scandaliza astfel întreaga lume creştină, sau pentru a exploata Ordinul pentru propria-i avansare.

Este foarte evident că acest diavol, Bombelles, francmason şi iezuit, este acelaşi ticălos, descris de Disraeli în cartea sa *Coningsby*: „Tânărul Sidonia (Lionel) era norocos, datorită tutorelui pe care tatăl său (Nathan, un escroc şi hoţ satanist) i-l adusese, şi care şi-a dedicat educaţiei tânărului toate resursele intelectului său bine pregătit şi vasta sa erudiţie. Chiar dacă înainte de revoluţie a fost iezuit, după revoluţie a fost un conducător liberal exilat iar acum este membru al parlamentului spaniol (Cortes), Rebello a fost mereu și a rămas francmason."

Satanismul extrem al lui Bombelles l-a inspirat pe Salomon Rothschild din Viena (pentru care faimosul prinţ Metternich devenise un simplu angajat), să-l recomande cu căldură pe Bombelles ca tutore al lui Napoleon al II-lea, şi astfel să-l instaleze ca seducător satanic al fostei împărătese Maria Luiza, văduva lui Napoleon I. Împăratul o obişnuise pe soţia sa să cheltuie bani din belşug iar Rothschildzii ştiau acest lucru. Înainte de a o ispiti cu

iubirea frumosului sionist Bombelles, ei o „prinseseră" cu viclenie pe „victima imperială" într-o plasă de aur.

„În decembrie 1827, Maria Luiza a ridicat un împrumut de zece milioane de franci de la Rothschild. Pe 22 februarie 1829, ea şi-a pierdut soțul, contele Neipperg (sau Neuberg)." (*An Imperial Victim*, de Edith E. Cuthell). Moartea lui Neipperg a rămas „misterioasă pentru istorici."

Metternich i-a spus lui Bombelles că dorea „un bărbat care să poată ghida caracterul slab al Mariei Luiza". Astfel târgul a fost încheiat, iar în Noul Larousse se poate citi că în 1830, Bombelles se căsătorise deja în secret cu Maria Luiza...

Astfel Bombelles, „Rebello", un adevărat Machiavelli, care l-a „educat" pe Lionel, a fost recomandat să fie anihilatorul lent al lui Napoleon al II-lea și a devenit confidentul văduvei lui Napoleon I, împărăteasa Maria Luiza, căsătorindu-se cu ea.

În acest mod s-a înfăptuit una din cele mai satanice crime ale Rothschildzilor asupra unei ființe inocente, care era urmaşul „Vulturului corsican". Bombelles, acest şarpe veninos ce provenea dintr-un ghetou, folosindu-se de toate tertipurile satanice, practic a obligat-o pe văduva lui Napoleon I şi arhiducesă de Habsburg, să se mărite cu el.

Napoleon al II-lea a fost ucis de „iubita" sa, conspiraționista Fanny Elsner, care i-a fost prezentată de Bombelles tânărului „Rege al Romei", cu misiunea specială de a-l ucide în mod convenabil pe acest descendent al lui Napoleon. Fanny Elsner, executând ordinele ***Mâinii Ascunse***, l-a adus în mod intenționat, prin farmecele ei, pe tânărul prinț la epuizare, provocându-i astfel moartea prematură survenită în anul 1832.

Edmond Rostand, autorul piesei *L`Aiglon*, îl prezintă pe Bombelles ca fiind foarte prietenos cu împărăteasa Maria Luiza, care pe atunci încă mai era contesa Neipperg. Prințesa Bariatinska-Yavorska, care a jucat în *L`Aiglon*, a aflat unele detalii de la însuşi Rostand. Ea spune că, în 1832 Bombelles avea în jur de 40 de ani şi era foarte frumos, conform informațiilor obținute de Rostand din arhivele de la Shoenbrunn.

Charles R. Bombelles este descris astfel de d-na E. E. Cuthell: „Este

chiar şi mai ambiţios. El le şoptea femeilor la urechi cu vocea sa blândă... Bombelles a vrut să se căsătorească cu o anume d-ră Cavanagh, care avea bani. Şi-a atins obiectivul. Soţia sa a murit, lăsându-i prin testament inima ei într-o cutie de plumb pe care a îngropat-o. Un an mai târziu era cuprins de pasiune pentru o altă moştenitoare bogată, care însă l-a respins." (p.321).

Charles R. Bombelles

După moartea Mariei Luiza, Charles R. Bombelles a fost numit revizorul împăratului Austriei, iar din 1838 Phillippe Bombelles devenise „satanizatorul" său. „Au apărut în Parma zvonuri că a fost otrăvită, şi s-au răspândit şi mai departe" (*An Imperial Victim,* p. 373).

Munca satanică a lui Bombelles a constat în demoralizarea moştenitorului la tron, viitorul împărat Franz Joseph, într-o asemenea măsură, încât acesta nu a fost în stare să împiedice nouă crime săvârşite în propria sa familie, ceea ce a condus la discreditarea sa şi la căderea, în 1918, a dinastiei Habsburgilor. „Principala crimă" a Habsburgilor a fost semnarea Sfintei Alianţe, ce avea ca *motto*: „Hristos mai presus decât toţi".

Disraeli însuşi spunea că un francmason, pe nume „Rebello" (Bombelles), l-a „educat" (în spiritul satanic) pe Lionel Rothschild. După ce i-au ucis pe toţi descendenţii direcţi ai lui Napoleon şi pe doi ţari ai Rusiei, Rothschildzii erau nerăbdători să-i elimine, sau cel puţin să-i submineze pe Habsburgi şi să ajungă „mai presus de toţi" în frumoasa capitală a Austriei.

Rothschildzii încep să-i distrugă pe Habsburgi

Dar cum să-i ruinezi pe Habsburgi, cea mai veche dinastie, puternic susținută de Biserica din Roma? Rudolph de Habsburg a fost ales împărat în anul 1273. Această dinastie avea merite imense, deoarece unise treisprezece popoare diferite, care altfel s-ar fi măcelărit între ele. Habsburgii reprezentau bastionul Europei în fața invaziei fanaticilor turci. Ei erau de asemenea și stâlpii catolicismului. Cea mai bună modalitate de a-i anihila pe Habsburgi şi, în consecință, de a slăbi Biserica era de a „săpa familia din interior". Acest tertip era preferat de conspiraționiștii sataniști și a implicat „educarea" moştenitorului la tron, transformându-l într-un adevărat monstru. În acest scop, Bombelles (Rebello), pretins iezuit, a fost prezentat de masonul vienez Salomon Rothschild ca fiind cel mai bun „profesor", mai întâi „Regelui Romei", fiul lui Napoleon I şi nepot al împăratului Austriei, iar ulterior moştenitorului, împăratului Franz Joseph însuşi.

Bombelles, sprijinit de Salomon şi angajatul său Metternich, a fost ridicat în 1838 la rangul de „profesor" sau „satanizator" al viitorului împărat al Austriei, Franz Joseph. Astfel Habsburgii, uitând de mesajul creștinismului, s-au făcut responsabili pentru cele mai cumplite acte de trădare, josnicie şi cruzime, care au început să uimească lumea din 1848, când Franz Joseph, care avea atunci numai optsprezece ani, a devenit împăratul de drept, iar Bombelles era „puterea din spatele tronului", executând ordinele primite de la Rothschild. Prima lor acțiune josnică a fost să-şi trădeze cuvântul dat țarului Nicolae I, care a pus ca o condiție *sinequanon* clemența față de generalii ungari Szeczeny şi alții. Franz Joseph, sfătuit de Bombelles, i-a strangulat, imediat ce trupele ruseşti au părăsit Ungaria. Promisiunea făcută victoriosului mareşal rus Paskevich era că „niciun fir de păr de pe capetele patrioților unguri luați prizonieri nu a va fi atins".

Acest Bombelles, francmason din Portugalia, ce a fost ajutat de Rothschildzi să devină soțul unei împărătese şi astfel membru al Casei de Habsburg, deși a avut o influență covârșitoare asupra

deciziilor Habsburgilor din acea perioadă, a rămas necunoscut publicului, astfel că din 115 milioane de americani, probabil doar 10 - 15 au auzit de el!

„Misterul" Revoluţiei din 1830

Miliardele de dolari şi onorurile nesfârșite nu-l satisfăceau pe reprezentantul Satanei, James Rothschild. Scopul lui era să distrugă complet creștinismul, principalul dușman declarat al satanismului în Europa (lumea civilizată). Dacă diverși conducători nu erau de acord cu pretențiile lui, provoca revolte și vărsare de sânge. După cum a revelat chiar Disraeli, toți făcătorii de rele erau plătiți de Rothschildzi. Nathan dorea să pătrundă în înalta societate britanică pentru a prelua controlul asupra Angliei şi a încercat să se dovedească mai „englez" decât englezii înşişi. El a răspândit panbritanismul şi a stârnit Anglia împotriva Franței. James şi Nathan căutau din răsputeri un pretext pentru a declanşa un război.

James cunoştea convingerile creştine ale regelui Charles al X-lea al Franței şi a cerut ca soția sa (a lui James) să fie primită la Curte, unde să fie în preajma reginei. Ducesa de Angouleme i-a răspuns: „Nu trebuie să uiți că regele Franței este cel mai creştin rege şi pentru că Domnul nostru a spus să ne ferim de sataniştii ucigași de oameni, ar trebui să îi evităm." Imediat, James a ordonat ziarelor sale o campanie înveninată împotriva Bourbonilor. Pentru a se apăra, regele a acceptat sfatul ministrului său Polignac, de a restricționa obscenitatea din ziare. Acest fapt a fost exploatat de James, care le-a ordonat francmasonilor săi să-i unească pe bonapartişti, orleanişti, republicani şi pe săraci împotriva regelui.

După 1770, Amschel şi-a instalat agenți în multe țări. Astfel, un membru al familiei Busnach se afla în Alger, unde, datorită faptului că se bucura de încrederea lui Rothschild, a devenit „regele francmason al Algeriei", mituindu-i pe proştii ieniceri turci. Aceștia îl alegeau pe bei, care era viceregele sultanului Turciei. Pentru a-l umili pe regele Franței și pentru a forța Franța să acționeze şi să stârnească Marea Britanie, lui Busnach i s-a ordonat să-l incite pe bei. La o recepție din 1827, beiul l-a lovit peste față pe consulul Franței, Duval, cu un evantai pentru muşte.

Era o insultă nemaiauzită. Franța a cerut satisfacție. Între timp, Nathan reuşise să-l instaleze pe ducele de Wellington, un duşman al Franței, în funcția de prim-ministru.

Atacul Franței asupra Algeriei l-a ajutat pe Nathan să stârnească Anglia, care pe 27-29 iulie a sprijinit trupele mai sus menționate să-l răstoarne pe regele Charles al X-lea şi să-l întroneze pe fiul lui Phillippe Egalité, duce de Orleans, care era de douăzeci şi patru de ani Mare Maestru al Marelui Orient, şi care, în mod criminal, a votat pentru moartea regelui Ludovic al XVI-lea.

J. Rothschild al III-lea pune mâna pe căile ferate

„Odată cu Revoluția Franceză din iulie, firma Rotschild a intrat într-o lungă perioadă în care influența şi poziția sa au atins o culme care l-ar fi surprins pe Amschel Mayer. Istoria nu mai menționează niciun alt caz în care o firmă privată să dețină o poziție atât de importantă sau care să exercite un control atât de puternic asupra destinelor națiunilor, precum cea deținută de familia Rothschild." (J. Reeves, p. 87).

Una dintre cele mai mari realizări ale secolului XX a fost construirea căilor ferate. Rothschildzii au pus mâna pe cea mai mare parte din ele. Citiți condițiile pe care James Rothschild al III le-a impus Franței pentru a-i finanța căile ferate din nord. Guvernul şi-a luat obligația de a cheltui 100 de milioane de franci pentru a construi terasamentul. James a fost de acord să cheltuiască 60 de milioane pentru a furniza vagoanele etc. El a primit pe parcursul a 40 de ani, un venit de 17 milioane pe an, adică în total 620 de milioane ca dobândă, plus cele 60 de milioane inițiale. În această afacere, Rothschildzii au folosit 60 de milioane din banii depunătorilor, pentru care plăteau 4% dobândă, adică 2.400.000 anual, obținând astfel un profit de 14.600.000 de franci pe an.

Pentru a induce națiunea în eroare, *Journal des Debats* scria în iulie 1843 că Rothschild „cerşeşte privilegiul de a se ruina singur". Presa franceză acționa deja ca agent provocator, cu cincizeci de ani înainte de scandalul din Panama. Francmasonii râvneau la această pradă bogată – căile ferate – cu orice preț. La un moment dat, guvernul a trecut printr-o perioadă de onestitate şi a avut

inițiativa de a le stăvili atacul. În 1838, dl. Martin din Nord, a sugerat parlamentului o rețea de căi ferate care să fie construită de stat. Dacă planul lui Martin, bazat pe monopolul asupra băncilor şi transporturilor, ar fi fost aprobat de parlament, feudalitatea financiară ar fi fost omorâtă din faşă. Dar Rothschildzii, prin presa controlată de ei, au găsit o modalitate de a obține căile ferate. În 1840, liniile din vest şi din sud au fost concesionate familiilor Rothschild şi Fould. Până în 1845, toate marile linii aparțineau companiilor acestor două familii.

Ei controlau Bursa şi, prin jefuirea regulată a oamenilor, câştigau 150 de milioane anual. Cu ajutorul presei aservite lor, Rothschildzii incitau apetitul publicului şi vindeau tot ce se putea la cel mai bun preț posibil, iar în 1823 au început să-şi retragă capitalul fără a-l mai reinvesti. Bineînțeles. Multe bănci au falimentat şi milioane de oameni au fost ruinați. La fel cum a procedat şi Banca Rezervei Federale cu fermierii în 1921-22! În 1825, Rothschildzii şi-au recumpărat capitalul la cel mai mic preț posibil.

Rothschildzii demoralizează nobilimea britanică

În toate țările europene, aristocrația şi-a servit poporul şi a făcut aceasta în mod dezinteresat, pierzându-şi, astfel, adeseori averile străvechi, dobândite ca răsplată pentru curajul dovedit în războaie, în timp ce clasa de mijloc nu mişca un deget dacă nu era plătită, putându-se astfel îmbogăți.

După cum am spus, aristocrația britanică a făcut eforturi pentru a salva viitorul Angliei, luptând împotriva supremației lui Napoleon şi drept urmare a fost sărăcită. Jaful de 5 milioane de dolari înfăptuit de Nathan Rothschild al II-lea la o zi după Waterloo, a uimit majoritatea nobililor şi a oamenilor de stat englezi. Oricum, Nathan era prea murdar pentru a fi primit în societatea londoneză. Acest fapt a fost înțeles de fiul său Lionel, unul dintre cei mai vicleni satanişti.

„Din 1833, de zece ori a fost înaintată legea pentru admiterea necreștinilor în Parlament, în Camera Comunelor, şi a fost respinsă de Camera Lorzilor, care acum în sfârşit a votat-o, iar baronul Rothschild şi-a ocupat postul pe 26 iulie 1858”, scria Sir Algernon

West la pagina 157 a cărții sale, *Recollections*.

Pentru a-i înfrânge pe nobilii lorzi care încă mai credeau în valorile creștine, Rothschild l-a silit pe lordul Derby să-şi unească forțele cu Disraeli. Lordul Derby a devenit din nou prim-ministru, avându-l pe Disraeli ca ministru de Finanțe, făcând astfel ca mulți lorzi să devină dependenți în privința nevoilor lor economice de L. Rothschild, despre care ştiau că era șeful lui Disraeli.

Cu multe sute de ani în urmă, Mahomed spunea: „Cine este prieten cu un necredincios, devine și el la fel. Dumnezeu nu poate tolera acest model meschin. Necredincioșii s-au îndepărtat de religia divină. Sunt nişte uzurpatori. Nu trebuie să ezitați să dați în vileag înşelăciunile fiilor Satanei." (Coran)

Nathan moare într-un mod „misterios"

Nathan Mayer Rothschild s-a căsătorit în 1806 cu cea mai bogată evreică din Londra, Johanna Levi Barnet (Barnato?) Cohen. Fiul lor, Lionel, s-a născut pe 22 noiembrie 1808, mai târziu decât Disraeli (născut pe 21 decembrie 1805), pe care l-a captivat cu totul.

Bombelles (Rebello), un Machiavelli mason, a devenit tutorele lui Lionel şi l-a învățat pe Nathan un asemenea dispreț satanic față de toate tradițiile morale şi religioase, „care ar trebui să fie singurul ghid al omului", încât Nathan, complet lipsit de scrupule, văzând că londonezilor nu le plăcea altă credință decât cea creștină, s-a pregătit să comită apostazia, care era cea mai uşoară modalitate de a acumula avere şi de a obține titluri şi putere în Anglia.

Fratele său mai mare, Anselm, a aflat de intențiile sale şi i-a convocat imediat pe cei patru frați la Frankfurt, iar atunci şi acolo, pe mormântul lui Amschel Rothschild I, Nathan a fost judecat, condamnat şi osândit... Nathan a murit „subit"... Toți ceilalți frați au jurat credință crezului lor şi testamentului „marelui exterminator al creştinilor", Amschel.

Pentru a se asigura că Lionel nu va îmbrățişa credința creştină spre a-şi atinge scopurile ambițioase, frații Rothschild, unchii săi, i-au cerut să se căsătorească cu Charlotte, fiica lui Karl Rothschild din Napoli, a cărui soție era Adelaide Hertz.

„Nathan a plecat la Frankfurt pentru a fi prezent la festivitățile de nuntă. Avea un carbuncul. În ziua nunții s-a simțit foarte rău şi a murit pe 28 iulie 1836." (Reeves, p. 201)

„Superioritatea inteligenței lui Nathan s-a dovedit cu mai multe ocazii. El a fost primul care l-a informat pe lordul Aberdeen (pe atunci ministru) despre Revoluția din iulie de la Paris, la fel cum anunțase şi înfrângerea lui Napoleon la Waterloo." (p. 169)

Bineînțeles, Nathan a putut anunța înfrângerea pentru că Rothschildzii erau capii ***Mâinii Ascunse***, care organiza toate vărsările de sânge, după cum am spus şi în *Science of Political Foresight* (Ştiința clarvederii politice).

Este evident că din cele 4 milioane de dolari ai landgrafului, sosite la Londra în bani gheață, atunci când Anglia era în pragul falimentului, nu trebuia să fii un geniu pentru a obține un profit uriaş, mai ales dacă posesorul acestui capital era un adevărat ucigaş de oameni satanist, aşa cum era Nathan Mayer, viitor Rothschild al II-lea.

„Valoarea averii pe care a lăsat-o moştenire a rămas întotdeauna un secret. Afacerea urma să fie condusă de cei patru frați în cooperare cu unchii lor de peste hotare. Fiecăreia dintre fiicele sale le-a lăsat câte 500 000 de dolari, pe care acestea i-ar fi pierdut dacă se căsătoreau fără consimțământul mamei şi a unchilor lor. Nu le-a lăsat nimic angajaților şi nu a făcut niciun act caritabil." (p.203)

Nathan Rotschild al II-lea a fost o bestie crudă şi fără scrupule

Am extras următoarele note despre Nathan din cartea *The*

Rothschilds: The Financial Rulers of Nations: „Prima ocazie în care Nathan a «ajutat» guvernul englez a fost în 1819, când i-a acordat un împrumut de 60 de milioane de dolari." (p. 177)

Din 1818 până în 1832, Nathan a mai acordat şi alte împrumuturi, însumând 105.400.000 dolari.

„Cu Spania sau Statele Americii de Sud, care recunoscuseră înainte steagul spaniol, nu voia să aibă de-a face." (p.179) Explicație: Inchiziția spaniolă.

„În 1831, Nathan Mayer a obținut controlul asupra minelor de mercur din India, Austria şi simultan a minelor similare din Almadena, Spania. Astfel că tot mercurul, indispensabil în tratamente, se afla în mâinile lui, iar el i-a dublat sau triplat prețul. Acest fapt a avut consecințe cumplite asupra bolnavilor şi suferinzilor din întreaga lume." Dar acest „bun" conspiraționist nu s-a limitat doar la atât. Acum preparatele pe bază de mercur, datorită prețului mercurului brut, nu mai sunt fabricate din metalul ca atare obținut din mine, ci din deşeurile altor produse conținând mercur, cum ar fi amalgamul din unele oglinzi vechi." (p. 181)

„Nathan nu-şi plătea niciodată angajații cu vreun cent mai mult decât era necesar pentru a le asigura supraviețuirea sau cu vreun bănuț mai mult decât îl puteau ei convinge să plătească." (Frederick Martin în *Stories of Banks and Bankers*)

„Una din cauzele succesului lui era politica întortocheată cu care îi înşela pe toți cei care îl urmăreau."(Reeves, p.189).

Nathan crea în mod constant motive false de panică şi îi jefuia ca un hoț la drumul mare pe toți cei care îi cădeau în plasă.

„O suspiciune şi neîncredere generală îl însoțeau în tot ce făcea." (p. 190) „Cei mai înfocați predicatori împotriva lui Mamona se înclinau cel mai adânc în fața adoratorului lui Mamona." (p. 194)

„Nathan a ruinat mulți oameni de afaceri." (p. 197)

„Indicația răposatului Mayer Amschel din Frankfurt, ca fiii săi să rămână uniți, a fost urmată în cel mai strict mod, prin căsătoriile în familie." (p. 201)

„Controlul ramurii londoneze i-a fost încredințat exclusiv lui Lionel." Aceasta pentru că era cel mai satanic din întreaga familie.

„Lionel şi-a focalizat în totalitate atenția asupra consolidării imensei averi. Toate acțiunile sale erau marcate de o mare prudență. Era în mod special activ în negocierea unor împrumuturi străine, iar afacerile odată profitabile şi lipsite de orice risc, deveneau preferatele sale față de toate celelalte. În timpul vieții sale, firma sa a acordat guvernelor nu mai puțin de 18 împrumuturi, însumând în total 700 de milioane de dolari. A intra în detaliile acestor tranzacții ar însemna să realizăm istoria financiară a Europei pentru ultimii cincizeci de ani." (Reeves, p. 205-207).

Familia lui Nathan Rothschild al II-lea

Nathan a avut patru fii şi trei fiice:

(1) Lionel-Nathan, născut pe 22 noiembrie 1808. El a fost „satanizatorul" lui Disraeli, care îl numea „Sidonia." Aşa cum Dumnezeu i-a făcut pe şerpii cu clopoței pentru a face zgomot şi a ne avertiza, la fel i-a făcut şi pe francmasoni lăudăroşi, pentru a se trăda atât pe ei înşişi, cât şi pericolul cumplit pe care îl reprezintă. „Educatorul" lui Lionel a fost un alt sionist, pe care Disraeli l-a prezentat ca „Rebello" şi care la rândul său a devenit iezuit, liberal, curtean. Lionel s-a căsătorit în 1836 cu verişoara sa Charlotte, fiica unchiului său Karl din Napoli şi a Adelaidei Hertz, şi a murit în 1879, după ce a obligat Europa să-i mențină pe creştinii din Macedonia sub iataganul Turciei pentru a-i extermina şi pentru a crea noi pretexte de război. Lionel a devenit baronet britanic în 1846, dar fiind personificarea unui adevărat satanist, el nu a reuşit să depăşească neîncrederea nobilimii britanice.

După moartea tatălui său, Nathan Rothschild al II-lea, Lionel nu şi-a mai putut menține puterea datorită faptului că unchii săi îl suspectau că se „desatanizase" precum şi datorită extraordinarelor capacități satanice ale unchiului său James, care din acest motiv a devenit stăpânul lumii şi al III-lea Rothschild asasin al lumii.

(2) Anthony, născut pe 26 mai 1810, a murit pe 4 iulie 1876. El s-a căsătorit cu verişoara sa, Louise Montefiore, al cărei tată Abraham era căsătorit cu Henriette, o fiică a lui Amschel şi soră a lui Nathan. Anthony a avut numai două fiice: Constance, care s-a

căsătorit cu lordul Seymour, şi Anna, care a murit de tânără.

(3) Nathaniel, născut pe 2 aprilie 1812, a murit în februarie 1870. El s-a căsătorit cu verişoara sa Charlotte, ai cărei părinți erau James Rothschild al III-lea şi Betty, fiica lui Salomon Rothschild din Viena. El a trăit la Paris până la moarte. A avut doi fii: James Nathan sau James Edouard şi Arthur. Primul, născut pe 29 octombrie 1844, s-a căsătorit cu verişoara sa Louise-Therese, fiica lui Charles de la Napoli, fiul lui Karl Rothschild, (conducătorul *Altei Vendita*). James-Nathan s-a revoltat împotriva tiraniei lui Alphonse Rothschild al IV-lea şi a fost obligat să se „sinucidă." I-a fost tăiat gâtul...

Acelaşi lucru s-a petrecut şi cu nepotul lui Lionel, Nathaniel Rothschild, în Londra, în 1923, care a fost de asemenea găsit cu gâtul tăiat... Modul de execuție preferat al Rothschildzilor.

James-Nathan a avut un fiu, Henri, care s-a căsătorit cu o evreică, Weisweller, şi o fiică, Jane, care s-a căsătorit cu un evreu, baronul Leonino.

(4) Mayer, născut pe 26 iunie 1818, a murit pe 6 februarie 1874. S-a căsătorit în 1850 cu verişoara sa, Juliana Cohen, fiica fratelui mamei sale, care era Johanna Levi Barnet Cohen, soția lui Nathan Rothschild al II-lea. Singura fiică a lui Mayer, Anna, care a murit în 1910, s-a căsătorit cu lordul Roseberry şi astfel a transmis sângele Rothschildzilor într-o altă familie nobilă.

Cele trei fiice ale lui Nathan Rothschild al II-lea au fost:

(1) Charlotte, născută în 1907, care s-a căsătorit cu verişorul ei Anselm Salomon, fiul lui Salomon (al doilea fiu al lui Amschel Rothschild I) şi al Carolinei Stern. Sternii din Frankfurt au fost strămoşii Harmsworthilor din Anglia, dintre care unul s-a „camuflat" ca lord Northcliffe şi altul ca lord Rothermere. Ambii şi-au ales numele de „North" şi „Roth" pentru a fi cât mai asemănătoare cu Rothschild. Roth-er-mere sau „mere-Roth" (schild). *[engl. mere = numai]*

(2) Louise, născută în 1820, s-a căsătorit cu verişorul ei Charles, fiul lui Karl Rothschild din Napoli.

(3) Hannah s-a căsătorit cu un englez, Henry Fitz-Roy.

Fiicele au primit o zestre de numai 2.500.000 de dolari fiecare.

Rothschildzii „mai presus de toţi”

Una din cele două publicații care spun întregul adevăr (cealaltă fiind *The Patriot*), *The British Guardian*, publicată de strălucitul homeopat şi patriot englez dr. John H. Clarke, spune în numărul său din decembrie 1922: „Cum guvernează această puternică firmă (Rothschildzii) atât guvernul Franței, cât şi pe cel al Angliei, se poate înțelege din două incidente recente. Secretarul misiunii diplomatice franceze de la Ambasada din Londra, Thierry, s-a căsătorit cu câteva luni în urmă cu o femeie din clanul Rothschild. Iar acum, mentorii ascunşi ai noului guvern „conservator” al d-lui Bonar Law (care a promis să urmeze politica lui Disraeli, și a patronilor săi, Rothschildzii), l-au determinat să trimită ca ambasador la Paris un „liberal” nediplomat, marchizul de Crewe, a cărui soție este fiica lui Hannah Rothschild, contesă de Roseberry. Iată de fapt care este baza Antantei franco-engleze. **«**R.F.**»** (R.F. înseamnă Republica Franceză, dar de asemenea şi „Rothschild Frères”, frații Rothschild) acoperă Imperiul Britanic, Republica Franceză, şi majoritatea altor republici şi regate între Moscova, Angora şi Washington.”

Disraeli îşi trădează neamul şi pe Rothschildzi

Lăudărosul Disraeli s-a trădat singur. În romanul său *Coningsby*, Disraeli a recunoscut protecția pe care i-o acorda Lionel Rothschild (Sidonia). Acest lucru este de asemenea evident şi în „Scrisorile Lordului Beaconsfield către sora sa” *(Letters of Lord Beaconsfield to his sister).* El nu ascunde faptul că Lionel l-a sfătuit să devină avocat şi că, după ce l-a înveninat pe Disraeli cu ideile lui satanice, i-a oferit sprijin financiar şi politic.

Disraeli a fost pentru Lionel ce a fost Weishaupt pentru Amschel Gamberle pentru James Rothschild al III-lea, Poincare pentru Alphonse Rothschild al IV-lea şi pentru Edouard Rothschild al V-lea, sau aşa cum a fost şi este Kerenski-Kirbis pentru E. Rothschild al V-lea.

Aristocrația engleză nu a fost exterminată de revoluție, aşa

cum a fost cea franceză, iar în pofida banilor pe care îi deținea, Nathan şi fiul său, Lionel, nu au putut triumfa asupra neîncrederii destul de justificate a nobilimii engleze față de clanul lor.

Era nevoie de un satanist tânăr, frumos şi ambițios pentru a croi un drum prin aristocrația unită, pentru ca acest drum să poată fi folosit de Rothschildzi în marele lor plan de dominare a lumii. Dacă luăm în considerare influența ***Mâinii Ascunse*** asupra lui Beaconsfield, atunci tot ceea ce părea atât de extraordinar, atât de „misterios" şi atât de „secret" pentru toți biografii săi, devine foarte limpede.

Acest fapt este dovedit de poemul său, Lyridon, consemnat de Lewis Apjohn, la pagina 66, a cărții sale, *The Earl of Beaconsfield:*

„Se vor răci roțile carului – acum pline de sânge;
Şi binecuvântată fie mâna ce cuteaz-a purta
Pumnalul regicidului ce va răscumpăra
Durerea unei națiuni cu al tiranului sânge!"

Disraeli a fost „Calul Troian" introdus în clasele de sus ale Marii Britanii, aducând cu sine douăzeci de frați de-ai săi, viitori lorzi şi miniştri. Acum ei o conduc în întregime, aşa cum am arătat în pamfletul meu intitulat *Let us Prevent the Second World War, Already Prepared* („Să împiedicăm cel de-al Doilea Război Mondial, deja pregătit"), care a fost raportul meu către Preşedintele Harding în 1921.

„Misterul" lui Disraeli, dezvăluit

Cei care vorbesc despre Disraeli şi alți „mari" francmasoni, care în realitate au fost doar mari ucigaşi de oameni, ridicați și susținuți de ***Mâna Ascunsă*** – cum au fost Gambetta, Venizelos, Millerand-Kahn, Kerenski sau Troțki –, de fapt nu au reuşit să pătrundă „secretul succesului" lor şi au lansat cele mai absurde ipoteze. Datorită complicității lui Venizelos, crucişătoarele germane Goeben şi Breslau au reuşit să ajungă la Constantinopol şi, amenințând că vor bombarda palatul sultanului şi vor distruge oraşul, ei au obligat Turcia să se alăture Puterilor Centrale, ceea ce a dus la prelungirea Războiului Mondial pentru multe luni. „Setea de a ucide" a lui Venizelos şi dorința sa de a-l supăra pe Monarhul

Creştin au fost cele care au stat la baza începerii absurdului război dintre Turcia şi Grecia. Bietul rege Constantin a fost obligat să-l urmeze pe Venizelos şi să accepte războiul, plătind pentru această crimă a lui Venizelos cu tronul şi cu propria sa viață. Răposatul rege a fost una din cele mai rafinate persoane dintre arienii nordici. Regele Alexandru I al Greciei a fost și el ucis în mod „misterios" de aceeaşi ***Mână Ascunsă***.

Benjamin Disraeli

H. W. W., care a recenzat în *The Daily News* din 7 iunie 1920, volumele cinci şi şase ale cărții d-lui Buckle, *Life of Disraeli*, exclamă: „Nicio carieră din istoria Angliei nu este mai minunată decât cea a lui Disraeli, şi niciuna nu a fost până acum învăluită într-un mai mare mister."

„Minunea" şi „misterul" constau în simplu fapt că Disraeli era un servitor al Rothschild-zilor, tot la fel cum erau şi mai sus menționații „oameni mari." H. W. W., temându-se să-şi facă public numele, ne aminteşte că Disraeli era pe bună dreptate numit de Carlyle „aventurier" şi „cel mai mare vrăjitor francmason". Într-o izbucnire de linguşire josnică, Buckle îi atribuie acestui mason cele mai înalte calități.

Afirmația lui Buckle, cum că Disraeli „a triumfat asupra tuturor prejudecăților aristocrate datorită capacităților sale" este absurdă, deoarece toate averile Rothschildzilor şi toate forțele satanice se aflau în spatele lui Disraeli – care era pentru ei Wallenrodul Angliei. (*Coningsby*, p. 452, sau *Lord Beaconsfield's Letters*, din iunie 1839, 2 decembrie 1842, mai 1844, martie 1848 etc.)

Afirmația că Disraeli „a ridicat Anglia pe cea mai înaltă poziție" este de asemenea absurdă, deoarece el era doar o unealtă a ***Mâinii Ascunse***, care în acel moment pregătea o întreagă serie de războaie, inclusiv acest ultim mare război (Primul Război Mondial), toate pentru „a-i extermina pe creştini", pentru a răsturna Biserica şi a pune mâna pe „toate regatele." Strălucita națiune engleză nu are nevoie de oameni ca Disraeli.

Disraeli a indus unor generații întregi de oameni de stat britanici minciuna că „o Rusie mare" este un pericol pentru Marea Britanie.

„Înăbuşiți un adevăr despre care avem dovezi, şi, precum o piatră de poticnire şi stâncă de păcătuire, el va cădea în curând asupra noastră şi ne va face praf şi pulbere." (H. W. Rankin)

Rothschild dezvăluie supremaţia bancherilor internaţionali

„Ministrul nu poate plăti dobânda datoriei naționale. Aceasta nu este o situație fără precedent așa că a apelat la noi (Rothschildzii). Nu voi permite tranzacția niciunei afaceri a statului fără mijlocirea mea. De aceea trebuie să merg imediat în oraş", mărturisea „Sidonia" la pagina 248 a romanului *Coningsby*.

După aceste ultime fraze ale lui „Sidonia", mai poate exista oare vreo urmă de îndoială că el este portretul real al lui Lionel, al cărui tată Nathan i-a zdrobit pe aproape toți ceilalți bancheri din Londra, şi care „şi-a concentrat întreaga atenție asupra împrumuturilor guvernamentale"? „Sidonia" a adăugat: „Poate fi ceva mai absurd ca o națiune să apeleze la un individ pentru a-şi menține creditul, şi cu acest credit, existența sa ca imperiu!" Rothschild dezvăluie astfel pericolul reprezentat de bancherii sataniști, dacă existența Imperiului Britanic depindea de capriciile sale.

Oare este mai bine în America din acest punct de vedere? Câtuşi de puțin. Oare senatorul Edwin Ladd nu a avertizat SUA pe bună dreptate, că se confruntă cu un faliment iminent, aşa cum am arătat în *Gentiles Review* nr.8? Printre cei 550 de membri ai Congresului American nu este nici măcar unul care să înțeleagă situația catastrofală, sau care să aibă curajul să spună adevărul. De ce? Deoarece, atunci când Abraham Lincoln a dorit să

împiedice falimentul şi viitoarea înrobire morală, mentală, politică şi financiară a iubitei sale patrii, un criminal, John Wilkes Booth, evident un agent al ***Mâinii Ascunse***, l-a ucis pe preşedintele patriot. Şi niciun american nu pare să cunoască acest fapt sau să îndrăznească să-l dezvăluie...

Când un alt preşedinte onest, Garfield, a spus: „Cine controlează banii unei națiuni, controlează acea națiune", acest adevăr şi curaj l-au costat viața! El a fost împuşcat, la fel ca și Lincoln, din acelaşi motiv, de aceeaşi ***Mână Ascunsă***!

„Am fost cel mai puternic om în 1918", spunea un bancher, B. M. Baruch.

„Preşedintele va face exact ce-i voi spune eu să facă", mi-a spus fără ocolişuri secretarul preşedintelui Roosevelt, un sionist, Loeb, în februarie 1907.

„Judecătorul Lubitz Brandeis, un alt conspiraționist, conducea Casa Albă prin telefoane secrete" (*Chicago Daily Tribune*, 22 iulie 1922).

Un căpitan inteligent, Harold Sherwood Spencer, descrie în cartea sa *Democracy or Shylocracy*, că în 1917 a intrat în posesia unei telegrame în care se spunea că: „Brandeis l-a sunat pe Rothschild ieri." Cerea oare Brandeis ordine pentru Casa Albă? Sau îl informa Brandeis pe Rothschild despre ce aflase la Casa Albă?

Deși se spune că America este o țară liberă, totuși oamenilor li se pare firesc ca bancherii conspiraționiști să-i ucidă pe preşedinții americani, dacă nu respectă ordinele lor, sau să le impună deciziile lor celor mai servili! Da! Liberă pentru 135 000 de ucigaşi, care au invadat țara, după părerea judecătorului Marcus Cavanagh.

Lionel Nathan de Rothschild

Educat de un Machivelli mason, Bombelles (Rebello), Lionel a continuat să-şi sporească averea. Frații săi s-au căsătorit cu verişoarele lor: Anthony cu Louise Montefiore, iar Mayer cu Juliana Cohen. Ambii au intrat în societate pentru a-şi pregăti integrarea în nobilime.

Primul Amschel, bunicul, nu-şi schimba niciodată lenjeria

intimă sau hainele până ce nu i se rupeau bucăți. Cei cinci fii ai săi erau la fel de murdari ca şi el în ceea ce priveşte lenjeria intimă, dar uneori îşi schimbau hainele exterioare. Nepoții săi – a treia generație – au început să le schimbe pe amândouă.

Când Nathan cumpăra sau vindea obligațiuni, oamenii din Londra se întrebau în ce speculă murdară se angaja atunci. Când vindea Lionel, oamenii prevedeau un conflict diplomatic. El a inițiat 18 împrumuturi guvernamentale şi a devenit chiar agent financiar pentru imperiul rus. A finanțat de asemenea guvernul englez, atunci când acesta a cumpărat de la Khedive obligațiunile Egiptului din Compania Canalului Suez, pentru 20.000.000 de dolari. Pentru simpla andosare a obligațiunilor guvernului britanic o foarte scurtă perioadă de timp, Lionel a încasat 500.000 de lire.

Lui Lionel i s-a propus un împrumut rusesc, dar a ezitat. Motivul era că în acel moment se pregătea să intre în Camera Comunelor. De aceea, pentru a crea o impresie favorabilă, Lionel vorbea despre libertatea națiunilor şi era foarte vehement împotriva autocraților. Nu trebuie să uităm că după spusele lui Disraeli (Coningsby, p. 218-219), Sidonia-Lionel îi sprijinea pe toți proscrişii şi revoluționarii din lume. Astfel, lui Lionel i se părea destul de stânjenitor să-i ajute pe aceştia în lucrarea lor distructivă împotriva monarhilor, pentru a crea genocidul cerut de planul masonic, şi în acelaşi timp să îi finanțeze şi pe Monarhi! Când, după o îndelungată luptă între lăcomia sa şi profesarea liberalismului, s-a decis să accepte acel împrumut, acesta fusese deja acordat unui competitor. Lionel nu s-a putut consola niciodată şi a jurat să se răzbune pe țarii ruşi.

În 1847, Lionel şi-a depus candidatura în *City*-ul Londrei şi a fost ales împreună cu colegul său, John Russel, prin mită. A trebuit să fie dată o lege prin care să i se permită unui necreştin să devină membru al Camerei Comunelor. Aceasta a fost sprijinită de Gladstone şi respinsă de R. Inglis, un englez patriot. După o discuție, legea a fost adoptată.

Această decizie i-a costat scump pe Rothschildzi, dar ea a fost respinsă de Camera Superioară, mai onestă şi mai independentă.

Disraeli, simplu angajat al Rothschildzilor

Politica lui Disraeli a constat în principal din ura sa satanică față de Rusia. Disraeli trebuia să neutralizeze sfatul sănătos al regelui George al III-lea, care spunea cu înțelepciune: „Orice bun englez ar trebui să fie un bun rus, aşa cum un bun rus ar trebui să fie un bun englez."

Acest înțelept *motto* creştin a ruinat reputația acestui monarh în presa aservită din întreaga lume, care a făcut tot posibilul pentru a-l defăima, făcându-l responsabil pentru izbucnirea revoluției americane, deşi în realitate Amschel Rothschild I a fost cel care a regizat prin acoliții săi Haym Solomon, Franks şi alții vărsarea de sânge care putea fi evitată.

Luat de Lionel sub îndrumarea sa, Disraeli a început încă de atunci să nutrească un fel de dispreț triumfător, care ar fi fost demn de un Mefistofel. Deoarece era sinistru de palid, cu ochi scăpărători şi păr negru, a adoptat un frac de catifea neagră tivit cu satin alb, mănuşi albe, franjuri de mătase neagră, baston alb de fildeş cu ciucuri negri. Toate acestea erau diabolic combinate, pentru a face o impresie puternică asupra doamnelor în vârstă uşor influențabile. De altfel, prin intermediul lor, Benjamin a aflat toate secretele Londrei necesare pentru patronul său Lionel, cu ai cărui bani Disraeli a urcat în cele mai înalte sfere ale politicului.

„D-l Disraeli, pe atunci membru Tory pentru Buckingham (şi care a scris poeme preamărind «pumnalul regicidului») a sprijinit de asemenea rezoluția, făcând un apel serios la Cameră să realizeze un act de dreptate națională şi să elimine superstiția epocilor întunecate, care îi influența în această opoziție" (J. Reeves, p. 216). Politica britanică a devenit încetul cu încetul satanizată iar Statele Unite ar trebui să se păzească. Chiar şi țarul, aliat şi văr al regelui Angliei, a fost în mod josnic trădat de un ambasador de al lui Sassoon Rothschild, Sir George Buchanan.

Lorzii cinstiți au rezistat mult timp tendințelor de mituire ale Rothschildzilor. În 1850, Lionel, reales, a mers fără ruşine la masa Camerei Comunelor şi a cerut să se jure pe Vechiul Testament, dar i s-a cerut imediat să se retragă. În 1852, Lionel a fost reales.

Din nou Lorzii şi-au manifestat opoziția. Pe 26 iulie 1858 lui Lionel i s-a cerut din nou să se retragă. Atunci lordul Russel a înaintat o rezoluție, prin care cerea ca formularea „pe adevărata credință de creştin" să fie eliminate din jurământ, şi, aceasta fiind acceptată, Lionel a fost reprimit. (p.222)

Rothschildzii, „mai presus de toţi" în Londra

„Oricât de mari au fost serviciile aduse de bancheri națiunii în vreme de nevoie, aceştia erau încă priviți ca niște proscrişi, nedemni de a fi ridicați la acelaşi rang cu concetățenii lor creştini." (Reeves, p. 212). Dar bancherii nu au adus niciodată un serviciu fără să primească o compensație! Ei au ajutat Anglia să-l elimine pe Napoleon I, propria lor creație, numai după ce acesta a secătuit Anglia şi a devenit paşnic. Fără ajutorul milioanelor lui Amschel şi al francmasonilor, n-ar fi existat niciun Napoleon şi în consecință ar fi fost mai puține războaie, mai puțină vărsare de sânge şi nu atât de multe revolte inutile.

În 1830, Robert Grant a avut inițiativa de a le acorda necreştinilor toate drepturile. Ei „erau incapabili" să depună jurământul de credință care trebuia să fie jurat pe Evanghelie. Şi nici nu puteau depune jurământul de abjurare care conținea cuvintele „pe adevărata credință de creştin" scrie Thomas Erskine în *The Constitutional History of England* la pagina 383. Conspiraționiştii sataniști „nu puteau" să depună jurământul de credință sau de abjurare nu din cauză că erau nedreptățiți de către creştini, ci pentru că un jurământ făcut de sataniști față de creştini era „nul", sau „o simplă foaie de hârtie". Creştinii au acționat cu înțelepciune când

au descoperit că sataniștii „erau incapabili" să depună jurământul și i-au privit ca „nedemni de încredere".

Dar Nathan şi Lionel-Nathan au angajat tot felul de valeți, precum Robert Grant şi alții, iar în 1847, Lionel N. Rothschild s-a reîntors în Parlament din partea Londrei... Lorzii s-au dovedit creştini cinstiți şi inteligenți. Atunci Lionel, prin Disraeli, şi-a oferit drept răsplată sprijinul față de lordul Derby, pe care l-a ridicat la rangul de premier.

„Lorzii, cedând puterii de convingere a premierului conservator, lordul Derby, au fost de acord să facă o concesie. Astfel Camera Comunelor putea admite membri necreștini, iar Camera Lorzilor îi putea exclude." (Th. Erskine)

James Rothschild „mai presus de toţi" în Paris

James Rothschild, născut în 1792, a stăpânit din 1836 până în 1868. El s-a căsătorit cu Betty cea urâtă, fiica fratelui său Salomon din Viena. Datorită „crimei" lui Nathan, fiul acestuia, Lionel, a fost îndepărtat de pe tronul lumii iar James a devenit Rothschild al III-lea.

Aşa au hotărât Amschel, Salomon şi Karl Rothschild, care s-au întâlnit cu toții în iulie 1836 la Frankfurt pentru a-l judeca şi condamna pe Nathan.

Lionel, fiul cel mare al lui Nathan, avea atunci numai 28 de ani şi „cine ştie dacă Bombelles nu i-a zdruncinat credința noastră?" s-au gândit unchii săi. Lui Lionel i s-a ordonat să se căsătorească cu fiica unchiului său Karl, pentru a fi sub supravegherea unei familiste fanatice.

James va fi numit cavaler în 1815, când avea numai 22 de ani, va deveni baron la treizeci, iar în 1842 va intra cu o aureolă impunătoare în saloanele mareşalului Soult, de același neam cu el, purtând pe piept Steaua de Mare Ofițer al Legiunii de Onoare!

Evenimentele politice din timpul celor cincisprezece ani din viața mamei lui James au creat o mare diferență între Nathan şi James. Primul era mulțumit să fie regele Bursei şi să-i ruineze pe bancheri, folosindu-se de agenții de Bursă ca de servitorii săi, în timp ce James aspira să se folosească de guverne şi îşi

alegea servitorii dintre miniştri, începând cu marchizul de Villele, ministrul francez de Finanțe.

Britanicii au arătat o mai mare opoziție față de membrii clanului Rothschild din Londra, decât francezii față de cei din Paris. „În timpul domniei lui Louis Philippe (1830-48) influența lui James era atotputernică. Aceasta a fost numită «domnia jocului la bursă şi a speculațiilor». Splendoarea şi luxul distracțiilor oferite de James nu erau egalate de niciuna oferită de Curte. A obține o invitație din partea lui James era mai de dorit decât o prezentare la Curte. Lui James îi plăcea să-i umilească pe cei care se ploconeau în fața lui. Lipsa lui de maniere şi modul lui de a vorbi sec, chiar grosolan, erau bine-cunoscute, precum şi disprețul lui total față de politețe. Prințul de Wurtenberg a acceptat odată invitația lui James la cină, în timpul căreia James i s-a adresat insistent prințului pe un ton supărător de familiar. El a plecat atunci de la masă." (Reeves, p. 344).

Rothschildzii recunoscuți ca regi neîncoronați

Deja din 27 iulie 1844, Giuseppe Mazzini, renumitul revoluționar italian, scria de la Londra că „Vițelul de Aur este atotputernic în Franța şi Rothschild (James I) ar putea deveni rege dacă ar vrea." (*The Birth of Modern Italy*, p. 62, de Jessie White Mario). Revoluționarul rus, Herzen (născut Herz) îi numea pe Rothschildzi „regi".

„Renumitul scriitor Alexander Herzen (Herz), unul din pionierii mişcării revoluției ruse francmasonice, a fost forțat să părăsească țara (Rusia). El a fugit în Anglia, unde a fondat un ziar rusesc numit „Clopotul". Herzen era totuşi un om bogat care, înainte de a pleca în exil îşi convertise averea în obligațiuni guvernamentale. Guvernul rus cunoştea numărul obligațiunilor lui Herzen iar când acestea au fost prezentate spre plată, la sosirea exilatului la Londra, Nicolae I, sperând ca prin aceasta să-l zdrobească pe duşman, a ordonat băncii guvernamentale din Sankt Petersburg să refuze plata. În mod firesc, banca s-a supus. Dar „din fericire" pentru Herzen, el a găsit un apărător în cel mai vârstnic Rothschild (James). Acesta l-a informat pe țar că deoarece obligațiunile lui

Herzen erau la fel de bune ca orice alte obligațiuni ruseşti, el era forțat, cu părere de rău, să concluzioneze că guvernul rus era insolvabil. Dacă rentele nu erau plătite imediat, el îl va declara astfel falit pe țar, pe toate piețele monetare din Europa. Nicolae I a fost învins. Şi-a pus mândria în buzunar şi a plătit. Herzen însuşi relatează această poveste în „Clopotul" sub titlul: „Regele Rothschild şi Împăratul Nicolae I".

Ambii „patrioți" (Mazzini, educat de satanistul Nathan, tatăl recentului primar al Romei, şi Herzen, fiul nelegitim al lui Hertz, un Rothschild) s-au opus violent monarhilor lor creştini, dar mai degrabă ar fi murit decât să scrie măcar un singur cuvânt împotriva Rothschild-zilor, pe care îi numeau „regi", la fel cum satanistul Karl Marx, care ataca capitalul, nu a îndrăznit niciodată să spună nici măcar un singur cuvânt împotriva personificării capitalului – James Rothschild!

În *The Fortnightly Review* din noiembrie 1920, după un articol remarcabil scris de talentatul şi bine informatul John Pollock (fiul baronetului Frederick Pollock) despre uciderea țarului de către francmasoni, un „apărător" al francmasonilor, dr. Hagberg Wright, confirmă că James Rothschild al III-lea l-a sprijinit financiar pe conspiraționistul Hertz, care şi-a luat numele de Al. Herzen, şi care a reprezentat pentru bolşevismul rus ceea ce a însemnat Ioan Botezătorul pentru creştinism. Cu banii lui Rothschild, Herzen a deschis un fel de „fabrică de bolşevici" în care atrăgea tinerii studenți ruşi pentru a-i transforma în asasini atei!

„Misterul" morții ducelui de Orleans (1842)

Unii patrioți îi numesc deschis pe Rothschildzi „hoții Franței". În multe pamflete au fost revelate unele dintre cele mai uluitoare tâlhării ale lor. Pamfletele aveau ca titluri: „Povestea lui Rothschild I, regele asasinilor"; „Rothschild I – Valeții şi oamenii săi"; „Război Ticălosului"; „Întrecerea dintre Rothschild I şi Satana"; „Conspirația universală a francmasonilor" etc. etc.

Existau deci şi oameni cărora nu le era teamă să spună adevărul. Oamenii nu îi agreau pe aceşti venetici. Mulți dintre cei din clasele de sus nu erau încă aserviți „regilor aurului", iar unele familii

ilustre nu şi-au dezonorat numele, vânzându-se sataniştilor.

Presupusul moştenitor al tronului, ducele de Orleans, era un anticonspiraționist declarat. Acest prinț, atât de blând şi de fermecător, îi trata pe scriitori şi pe artişti în mod egal, şi nu agrea sataniştii. În 1842, când baronul A. Rothschild (fiul lui Nathan) a dorit să fie prezent la cursele din Chantilly, ducele nu a vrut să îl primească în tribuna sa. Toți cunoşteau sentimentele ducelui cu privire la conspiraționişti. Prințul regal era tulburat de influența lor tot mai rea şi de dorința lor de a avea mereu mai mult! El a spus: „Aceşti nemernici nesocotesc puterea, zdrobesc poporul şi pot aduce asupra tronului inocent toate blestemele unei națiuni furioase”...

Nobilul prinț a pierit în Neuilly, în mod „accidental” bineînțeles, într-un accident de trăsură „inexplicabil” ... Națiunea, furioasă din cauza foametei provocate artificial de James Rothschild, şi-a îndreptat asupra tronului inocent toate blestemele! La fel cum s-a petrecut în Rusia în anul 1917.

Disraeli este cunoscut ca un valet cinic al lui Lionel. Deşi scrie atât de mult despre detalii nesemnificative ale vieții la Paris, el nu îndrăzneşte să spună niciun cuvânt despre „misteriosul” şi „tragicul” accident al ducelui de Orleans, care a murit căzând dintr-o trăsură obişnuită (aşa cum a căzut din tren P. Deschanel, preşedintele Franței) după refuzul său de a-l primi pe Anthony Rothschild în tribuna sa, în timpul curselor de la Chantilly.

Dar instinctul satanic de răzbunare al lui Disraeli nu l-a lăsat să se abțină de la a dansa pe mormântul duşmanului patronilor săi. Într-o scrisoare din octombrie 1842, menționa că „Anthony de Rothschild a urmat ducelui la patronajul curselor de cai”.

Cu zece ani mai devreme, ***Mâna Ascunsă*** îl ucisese pe ducele de Berry.

James Rothschild al III-lea plănuieşte revoluțiile din 1848

Onorurile şi miliardele de bani nu îl satisfăceau pe James, criminalul satanist. Satana cerea vărsare de sânge şi James dorea să distrugă monarhia din Franța. Nu mai voia să fie „al doilea”

din Paris, când ar fi „trebuit" să fie cel dintâi. În conformitate cu „Protocoalele maeștrilor francmasoni" a respectat dictonul: „Creați nevoi și foamete!" Acest lucru era foarte uşor de realizat având în vedere că recolta din 1846 a fost foarte săracă şi se potrivea planului lui James. El i-a ordonat unui subaltern al său, Ephrusi, să „pună mâna" pe toate grânele pe care le putea găsi. Și fiind un adevărat fiu al tatălui minciunilor, Ephrusi a cumpărat toate grăunțele putrede şi făina stricată. Devenind singurul stăpân al pieței alimentelor, James a dublat şi chiar a triplat prețurile, fiind fericit să-i vadă pe oameni murind de foame şi gata de o nouă revoltă sângeroasă.

James le-a poruncit acoliților săi Goudchaux, Cremieux şi alții care controlau francmasoneria franceză să-i pregătească pe toți „Milukovii", „Goudchkovii", „Lvovii" şi alți valeți francmasoni cumpărați, pentru a începe o revoluție, şi promițându-le că vor primi posturi ministeriale, care le vor aduce aurul dorit!

„În anul 1847 a avut loc un mare Congres masonic." (Deschamps, p. 281) „În spatele masonilor şi necunoscut lor, deşi format în general din ei, se afla conclavul secret al morții, care se folosea de ei şi îi dirija spre distrugerea lumii, şi a lor înşişi." (G.F. Dillon, *The War of Anti-Christ with the Christian Civilization*, p. 72).

Marea istorică britanică, Nesta Webster descrie în cartea sa *World Revolution* toate insectele şi reptilele din grădina zoologică a politicii de atunci, care au provocat Revoluția din 1848. Dar precum alți scriitori, şi ea a uitat să-i amintească pe „tigrii" clanului Rothschild, scriind: „Organizată de societățile secrete, dirijată de socialişti, executată de muncitori şi agravată de atitudinea refractară a regelui, a izbucnit o a doua mare Revoluție a Lumii" (p. 129) Da! Dar nu menționează cine conducea aceste Societăți Secrete şi că regele a fost inspirat de acelaşi James, care conducea acele societăți şi era promotorul şef al Revoluției de la 1848, ca şi al altor vărsări de sânge, după cum spunea chiar Disraeli!!! D-na Webster continuă: „Dar clasele muncitoare nu au fost admise în consiliul interior al conducătorilor: când au început împuşcăturile, locul avangardei era pe baricade, nu la întâlniri, unde se punea la cale planul campaniei."

Dacă ar fi fost primiți la întâlniri, muncitorii ar fi exclamat, asemeni lui Robespierre: „Ce caută străinii aceștia aici?"

Ticăloşia lui James Rothschild din anul 1848

Muncitorii au fost doar „carnea de tun" a lui J. Rothschild. Foametea provocată artificial, pusă la cale de James pentru a declanșa vărsarea de sânge, revoluția şi căderea dinastiei franceze, au înfuriat poporul şi i-ar fi putut costa pe „creditorii regilor" foarte scump. Oamenii deveniseră în sfârşit foarte furioşi.

Palatul Rothschildzilor din Suresnes (o suburbie a Parisului) a fost jefuit şi i s-a dat foc. Înspăimântat, fiul lui Amschel era gata să fugă din Franța, când prefectul Poliției, Caussidiere, i-a pus la dispoziție o companie din Garda Republicii, care a protejat zi şi noapte viața prețioasă a baronului de furia poporului. Caussidiere fusese instalat în funcție de către ***Mâna Ascunsă***.

Drept răsplată, atunci când nu a mai fost prefect al Poliției, James i-a împrumutat lui Caussidiere 1.000 de dolari. Dar unii spun că el doar cumpăra vin de la Caussidiere, care deschisese un magazin de vinuri. În orice caz, James nu s-a arătat foarte generos. Imediat ce pericolul a trecut, el s-a prefăcut că a uitat serviciul pe care i l-a făcut.

Oamenii naivi au crezut că Revoluția din 1848 va fi fatală pentru

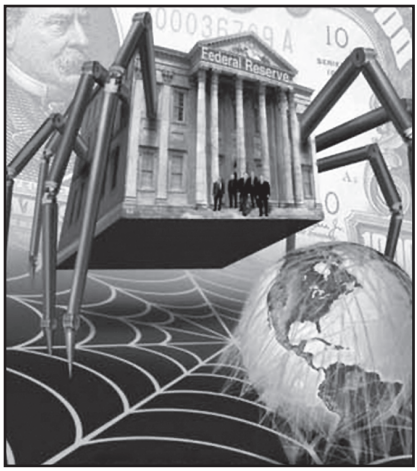

Rothschild, mai ales imediat după ce a provocat foametea prin cumpărarea tuturor grânelor, ceea ce i-a înveninat pe oameni, determinându-i să se revolte împotriva practicilor de înfometare din strada Laffite (unde se află Banca Rothschild). Dar ca întotdeauna, anumiți francmasoni – Cremieux şi Goudchaux – au ajuns în mod „accidental" în guvernul provizoriu din 1848, la fel ca

satanistul Kerenski în cel din 1917. Când Cremieux a fost propus ca membru al guvernului, Adunarea a protestat în unanimitate. Dar el a intrat în încăperea în care era întrunit guvernul, şi a refuzat să se retragă, spunând că el şi prietenii săi (Rothschildzii) au organizat revolta.

Goudchaux, care a pus mâna pe portofoliul finanţelor, era un agent de bursă al unei bănci mici. El i-a exploatat fără milă pe negustorii parizieni care se aflau la ananghie, cu ajutorul secret al lui Rothschild, care era un cămătar mizerabil.

Arhivele ne asigură că Goudchaux „a fost de acord" cu solicitările guvernului provizoriu de a accepta să devină Ministru de Finanţe. Dar adevărul este că Rothschild l-a impus pe Goudchaux guvernului. În timp ce Lamartine, văzând patria mamă în pericol, striga: „Să salvăm Franţa!", Goudchaux nu avea altă preocupare decât să-l salveze pe Rothschild, stăpânul său.

„Misterioasa" exclamaţie a lui Proudhon

Dacă James se gândea să fugă din Paris, aceasta nu era numai din cauza revoltei, provocată de specularea fără ruşine a lipsei de grâne. În 1847 el a fost de acord să ofere un împrumut de 250 de milioane de franci. Din noiembrie 1847 până în februarie 1848, el a realizat din acest împrumut un profit de 18 milioane.

Dar James a considerat că acesta nu era suficient. Şi-a păstrat fondurile în Banca sa, aşteptând vremuri mai bune iar când a izbucnit Revoluţia, a refuzat cu cinism cele 170 de milioane. Pur şi simplu s-a declarat falimentar. Guvernul ar fi trebuit să îl închidă la Mazas, închisoarea care abia fusese construită. Dar Goudchaux, un conspiraţionist, gândea, la fel ca Rothschild, că un cuvânt dat era o „simplă bucată de hârtie!" El nu numai că i-a permis în secret lui James, care şi-a trădat angajamentul faţă de Stat, să mai acorde noi împrumuturi, dar chiar el însuşi i-a furnizat fonduri pentru a oferi un împrumut Greciei.

Oricum, mânia poporului şi acest fals „faliment" l-au forţat pe James să caute să fie uitat iar „întronarea" lui în Franţa a trebuit să fie amânată cu cel puţin douăzeci de ani. Rothschildzii au gândit că era mai înţelept să rămână deocamdată în umbră.

De aceea faimosul Proudhon spunea după 1848: „Franța și-a schimbat doar stăpânii...” De remarcat însă că Proudhon, spre deosebire de Lamartine, era un anarhist care ar fi fost în stare să afișeze o pancardă care să ceară detronarea regelui. Şeful poliției, Caussidiere, pus în funcție de Rothschild, a fost primul care a propus cuvântul „Republică”. Conform unor autori, Caussidiere era un franscmason satanist!..

„Misterul” succesului lui Bismarck. Prinderea lui în capcană

Lionel l-a satanizat pe Disraeli şi l-a luat adeseori cu el la Paris, unde i l-a prezentat lui James Rothschild al III-lea. Ei erau vizitați frecvent de un francmason, contele Arnim, care era un ministru prusac (*Lord Beaconsfield Letters*, 2 decembrie 1842). Prin intermediul lui Lionel, Disraeli a devenit prietenul contelui. Soult era ministru în guvernul Franței şi probabil vorbea mult despre fiul său, adică fiul amantei sale, Menken – Bismarck. Astfel, această bandă de conspiraționiști a hotărât să-l acapareze pe tânărul Bismarck, Rothschildzii, Disraeli, Soult și Arnim gândindu-se să se folosească de el. Chiar din 1839 la Aachen, Bismarck se dovedise rebel, la fel ca Disraeli, care, în poemul său, adresa „binecuvântări pumnalului regicidului.” Dar James a cerut ca Disraeli şi Birmarck să manifeste „arhiconservatorism” (care câştiga atunci) pentru a se strecura în înalta societate şi pentru a dobândi putere.

De aceea Disraeli şi Bismarck au abandonat imnul „pumnalelor pentru regicid” şi au devenit ultraconservatori. Ambilor li s-a ordonat să devină foarte „mondeni”. Oscar Arnim s-a căsătorit cu sora a lui Bismarck, Malvina, în 1844. Arnim era membru al Reichstagului şi francmason, după spusele lui Disraeli (*Coningsby*, p. 252). Bismarck a devenit supus cu totul Rotchilzilor. Bismarck şi Disraeli au făcut tot posibilul pentru a-şi atrage țările în război.

„Pentru a pune în scenă o revoltă nu trebuie decât să fie stârnite pasiunile”

Lionel mărturisea că revoluțiile nu sunt produse de nemulțumirea oamenilor, ci sunt regizate în mod intenționat. El afirma că Anglia

era foarte bogată şi liniştită în 1640: „Şi totuşi era pe punctul celor mai mari şi violente schimbări pe care le-a cunoscut. Imaginația Angliei s-a ridicat împotriva guvernului. Când această facultate este stârnită într-un popor, ea îşi va sacrifica chiar confortul fizic pentru a-şi urma IMPULSURILE."

Lionel spunea că religia nu are niciun rol în forma de guvernare. „Aceasta ar însemna să recurgem la vechea greşeală de a presupune că poți găsi mulțumirea națională în instituțiile politice." Pentru că rațiunea nu influențează națiunea.

„Noi nu suntem datori rațiunii omului pentru niciuna dintre marile realizări care sunt semnele acțiunilor şi progresului uman. Omul este cu adevărat măreț numai atunci când acționează din pasiune, este cu adevărat irezistibil doar atunci când recurge la imaginație. Anglia este guvernată de Downing Street, odată era guvernată de regi." Rothschild era sigur că fiecare „asasinat" şi „exploatarea la sânge" a creştinilor asigură „progresul omenirii", deoarece pentru el, creştinii sunt o rasă de creaturi inferioare.

Ulterior, Sidonia (Lionel) îi oferă lui Coningsby (Disraeli) ajutorul pentru a obține controlul pe Downing Street şi implicit asupra întregii Anglii. Bineînțeles, condiția era ca el să se supună ordinelor Rothschildzilor, aşa cum a procedat atât Disraeli, cât şi cei care l-au urmat până la Lloyd George, care, chiar după afirmațiile unui socialist precum John Spargo, urmează politica lui Disraeli (în realitate a Rothschildzilor). (*The Independent*, 9 aprilie 1921) În 1878, Disraeli „controla multe cabinete" la Berlin.

Disraeli exploata femeile în vârstă

D-l Buckle, în *Life of Disraeli,* insinuează faptul că „secretul extraordinarei sale cariere" consta în darul acestui satanist de a iubi simultan patru doamne, ale căror vârste însumate se apropiau de 300 de ani. Astfel, capacitățile sale patologice le depăşeau pe cele ale lui Rasputin... Descrierea pe care o oferă Buckle despre Disraeli îl înfățişează pe acesta ca fiind foarte asemănător cu Rasputin. El spune despre regina Victoria: „Niciunul dintre miniştri nu i-a arătat vreodată mai multă considerație şi amabilitate decât el."

„Cuvintele sunt prea sărace pentru a descrie ce simte regina (după moartea lui Disraeli), cât este de copleşită de această pierdere teribilă, ireparabilă, care este una națională. Nu va putea uita niciodată bunătatea şi devoțiunea constantă a lui față de ea, nerăbdarea lui de a-i uşura grijile şi greutățile şi resimte cumplit această pierdere. La patru zile după înmormântarea lui, ea a mers şi a plâns pe mormântul lui, şi a pus pe coşciugul lui o coroană de flori. A ridicat un monument în onoarea lui, plătit din propriul ei buzunar."

Disraeli o flata pe Majestatea Sa, spunând: „Noi, autorii, Doamnă", iar apoi se lăuda că „Regina mi-a făcut o vizită în dormitor." „Disraeli nu era deloc timid, nu insinua, vorbea în termenii cei mai convenționali, iar regina se gândea că n-a văzut niciodată în viața ei o persoană atât de amuzantă." La fel a făcut satanistul Balsamo cu Maria Antoaneta sau francmasonul Bauer cu împărăteasa Eugenia. Disraeli, pe de o parte juca rolul de clovn, pe de alta urmărea să ajungă la inima reginei adresându-i-se pe un ton foarte sentimental. Însă nimic nu dovedeşte că „devoțiunea lui față de regină era sinceră".

Lewis Apjohn afirmă în cartea sa *The Lord Beaconsfield* (p. 66) că Disraeli era un mincinos, iar acest lucru este dovedit de M. P. O'Connor și de Bright.

W. Gladstone declara că lordului Beaconsfield îi păsa în special de două lucruri, față de care era cu adevărat serios: soția sa şi neamul său (p. 19). Disraeli a flatat-o cu servilism pe regină, lăudându-i cartea mediocră pe care aceasta a scris-o. Atunci când a primit-o, el i-a scris imediat că numai Biblia, Dante şi Shakespeare se puteau compara cu ea.

Bismarck, creat de Rothschildzi

Răposatul dictator al Germaniei, Rathenau, scria: „Numai 300 de oameni, dintre care fiecare îi cunoaşte pe ceilalți, guvernează destinul Europei. Ei îşi aleg succesorii din anturajul lor. Aceşti francmasoni germani au în mâinile lor mijloacele de a pune capăt formei de guvernare din orice stat care se dovedeşte irațional." (*Plain English*, 11 iunie 1921)

Rathenau nu a făcut decât să repete declarația lui Disraeli, că „lumea este guvernată de personaje foarte diferite de cele pe care şi le imaginează cei care nu se află în spatele scenei", nu de țari, împărați sau preşedinți, ci de cei „300 de sataniști" care formează guvernul lumii, cunoscut ca ***Mâna Ascunsă***.

La 40 de ani după declarația lui Disraeli şi cu 40 de ani înainte de declarația lui Rathenau, Bismarck a spus acelaşi lucru: „Celor care insistă să îl privească pe Bismarck ca pe un mare geniu politic, un om al destinului, însemnat, ca şi Napoleon, cu pecetea unei tragice predestinări, Bismarck le repetă că el nu crede în oamenii mari aleşi de providență. Că, după părerea sa, celebritățile politice îşi datorează faima dacă nu şansei, cel puțin circumstanțelor pe care ei înşişi nu le-ar fi putut prevedea."

Soult, un membru al „grupului celor 300", a fost probabil adevăratul tată al lui Bismarck. Oricum, d-na Bismarck era amanta lui Soult. Iar Soult îl putea „alege pe Bismarck ca succesor al său", ca fiind unul din cei „300", la guvernarea destinului Europei, așa cum erau Disraeli şi o serie de lachei, care au jucat un rol important în destinul lumii. Soult a murit în 1851.

De fapt, cuvintele lui Bismarck se pot traduce cam așa: „Nu talentele şi capacitățile mele m-au făcut un om mare, ci faptul că mama mea era amanta lui Soult, unul dintre cei **«**300**»**, care m-au ajutat cu toții."

„Nu există eroare mai obişnuită decât să se creadă că revoluțiile se datorează unor cauze economice. Fără îndoială că ele se declanşează pentru a precipita o catastrofă, dar foarte rar ele sunt cele care provoacă una." (*Coningsby*, p. 238)

„Misterul" lui Napoleon al III-lea. A fost el un Rothschild?

Am arătat cum Amschel Rothschild a devenit puțin câte puțin dezamăgit de luptătorul său „exterminator de creştini", Napoleon I, care a încetat să mai fie agnostic şi anticatolic și căruia a început să-i crească pântecul şi nu mai avea tragere de inimă pentru vărsarea de sânge. Amschel a hotărât să-l detroneze pe geniul corsican, cu toate că s-au cheltuit foarte mulți bani și s-au

făcut multe eforturi pentru a-l crea pe Napoleon. Amschel îl considera marioneta lui.

Napoleon al III-lea

Disraeli şi Bismarck au devenit agenți ai lui Rothschild. Acum voi face lumină în ceea ce-l priveşte pe cel de-al treilea agent al împăraților francmasoni ai lumii, strania personalitate a presupusului nepot al marelui Napoleon. Următorul Napoleon trebuia să fie în întregime al lui Amschel! Istoricii au falsificat adesea faptele. Mama sa a fost Hortensia, fiica vitregă a lui Napoleon I. Dar cine a fost adevăratul tată al lui Napoleon al III-lea?

Cardinalul Fesch (frate vitreg al mamei lui Napoleon I, Letitia Ramolini) spune în scrierile sale: „Când vine vorba despre a stabili cine au fost tații copiilor ei, Hortensia este foarte confuză."

Renumitul doctor al lui Napoleon I, Corvisart des Marets, declara deschis în 1808: „Regele Olandei este invalid, scrofulos, impotent... Pot să jur." „El a fost tatăl prezumtiv al lui Napoleon al III-lea" spune Encilopedia Universală despre Louis Bonaparte, soțul Hortensiei. Dar regelui Louis al Olandei, fratele lui Napoleon I, nu-i plăcea de soția sa, Hortensia, după cum afirmă de multe ori în cartea sa intitulată *Documents Historique*. Din 1802 până în 1807, ei au trăit împreună doar patru luni, în trei perioade diferite, separate de lungi intervale de timp. În realitate, Louis şi Hortensia nu au conviețuit niciodată împreună, pentru că nu se suportau reciproc.

Este de asemenea un fapt notoriu că Hortensia îşi împărțea afectivitatea la întâmplare, după cum a fost și Josephine, mama sa, adeseori necredincioasă. Ei bine, aşa mamă, aşa fiică – ele aveau acelaşi temperament pasional. Un lexicograf danez spune că Napoleon al III-lea a fost „probabil fructul legăturii ei (Hortensiei)

cu amiralul danez Verhuel". Primul fiu al Hortensiei, Charles, a murit în 1807. El ar fi putut fi fiul lui Napoleon I. Napoleon I a fost mult timp peste hotare în vara lui 1807 – în Tilsit şi în alte părți. Când s-a întors la Paris, Hortensia se afla la Cauterets în sudul Franței. Astfel, încercările celor care vor să ne convingă de faptul că Napoleon al III-lea a fost fiul marelui luptător, nu sunt susținute.

Cine a fost adevăratul tată al lui Napoleon al III-lea dacă nu a fost nici Napoleon I și nici regele Louis? „Totul este obscuritate şi mister", spun istoricii. Dar, ca întotdeauna, ei îi trec cu vederea pe „tigrii" din grădina zoologică a politicii! Este clar că există o conspirație a tăcerii cu privire la acest subiect.

Regele Louis al Olandei avea în apartamentele sale toate portretele rudelor şi copiilor săi, cu excepția celui al viitorului Napoleon al III-lea. Dacă Napoleon al III-lea ar fi fost copilul lui Napoleon I, atunci Louis l-ar fi îndrăgit, aşa cum i-a îndrăgit pe ceilalți copii ai corsicanului. Iar în arhivele Vaticanului se află o scrisoare a lui Louis în care el o numeşte pe Hortensia o messalină.

Napoleon al III-lea nu a fost în niciun caz un urmaş al lui Napoleon! Viitorul Napoleon al III-lea s-a născut pe 20 aprilie 1808, chiar în bârlogul Rothschildzilor, în hotelul lor din strada Cerutti, acum strada Lafitte, la nr. 17. De ce a mers regina Olandei într-o casă particulară? Astfel şi-a început el cariera în Banca Rothschildzilor. Tatăl său „de drept" era invalidul rege al Olandei. Împărăteasa Josephine era bunica copilului. Dar cine era adevăratul tată al lui Napoleon al III-lea? Cu siguranță nu decrepitul rege al Olandei.

Să fi fost unul din tinerii Rothschildzi, dintre care cel mai tânăr, Jacob (James) avea atunci 16 ani, fratele său Karl, 20, iar cel mai în vârstă, Nathan, avea 31 şi călătorea frecvent de la Frankfurt la Londra prin Paris-Dunkerk? Nathan personifica tipul „bijutierului şi cămătarului călător", cum îl descrie Nesta Webster la pagina 87 a cărții sale, *World Revolution*.

Rothschildzii au fost cei mai mari contrabandişti de „iubire" senzuală şi de bunuri. Ei au otrăvit într-un scop satanic aristocrația engleză şi franceză infuzând în venele lor cât mai mult sânge necreștin posibil. Începând din 1798, Nathan călătorea constant

între Frankfurt şi Paris. Cum ar fi putut această încarnare a Satanei să privească zi şi noapte ce se petrecea în Franța (pe care Amschel a dăruit-o iubitului său Benjamin-James), neglijând o asemenea şansă de a-şi „crea" propriul „Napoleon"?

Poliția Imperială din Paris înregistra cu strictețe mişcările tinerilor Rothschildzi, posesori ai unei averi nemaiauzite: pe atunci un miliard de franci. Acestor diavoli tineri, Amschel le poruncise să creeze propriul lor împărat al Franței, şi mai presus de orice să-l umilească pe „neascultătorul" Napoleon I. Hortensia era o femeie foarte uşor de cucerit. Veniturile ei nu erau niciodată suficiente pentru a-şi plăti datoriile şi cheltuielile. Şi astfel s-a gândit să ceară ajutorul cămătarilor, apelând constant la Rothschildzi. Sângele cămătăresc al lui Napoleon al III-lea s-a vădit foarte curând. Astfel, lui nu îi plăcea să învețe nimic, cu excepția germanei, fapt confirmat de abatele Bertrand, profesorul lui.

Povestea despre amiralul Verhuel este doar un paravan. Acest amiral de vârstă mijlocie, indolent şi lefter, nu putea fi un rival pentru tinerii bancheri pătimaşi, cu averea lor fabuloasă şi dorința disperată de a avea cu orice preț propriul lor împărat în Franța. În casa lor a rămas faimoasă „sofaua" pe care Rotschildzii le primeau pe doamnele care aveau nevoie de ajutorul lor financiar... Adevărul era prea compromițător pentru Napoleon al III-lea, şi de aceea manieratul şi rezervatul Nicolae I l-a numit „un parvenit." În trăsăturile lui Napoleon al III-lea nu se regăseşte nimic „napoleonin". El arăta ca un Rothschild! Este un caz clar de atavism, pentru că deşi cunoştea faptul că Napoleon I fusese ruinat, iar Napoleon al II-lea chiar ucis de Rothschildzi, el a apelat întotdeauna la ei pentru a fi îndrumat.

Un adevărat bonapartist, un nepot al lui Napoleon I, poreclit „Plon Plon" nu l-a recunoscut niciodată pe Napoleon al III-lea. „Napoleon al III-lea nu avea nicio urmă de onestitate în caracterul său." (Cyrus Hamlin, *The Armenian Massacres*, p. 356)

Rothschildzii din Viena

„Bancherii au jucat de secole un rol foarte important în Austria şi, mai ales în Viena, erau de găsit în cercurile înalte ale societății,

având nu numai o mare influență, dar şi poziții remarcabile printre lideri. Marea autoritate pe care o aveau se datora doar banilor lor. Ei ştiu cum să adune averi prin mijloace malefice, pentru că în *Relationen* din 1667 din Frankfurt se spune că Hirshel Mayer a fost arestat pentru că l-a fraudat pe împărat cu nu mai puțin de două milioane de guldeni, fiind ajutat în aceasta și de alți bancheri."

„Joseph al II-lea l-a creat în 1783 pe primul baron – bancherul Joseph M. Arnstein, a cărui soție, Fanny Itzig din Berlin, era o favorită a împăratului (la fel cum soția lui Karl Rothschild a fost amanta regelui din Napoli). În timpul congresului din Viena s-au remarcat familiile regilor suverani ai banilor, Arnstein şi Eskeles. Soțiile lor erau fiicele bogatului bancher Itzig din Berlin, bine cunoscut în timpul domniei lui Frederic al II-lea." (J. Reeves, p. 274-275).

Sub guvernarea Mariei Tereza şi a lui Joseph al II-lea, finanțele Austriei au înflorit. Împrumuturile ei erau aranjate prin bancherii danezi Hope şi Goll. Obligațiunile Austriei erau bine privite şi erau vandabile la paritate." (p. 276). Dar bancherii Arnstein, Eskeles și alții ofereau nu numai bani, ci şi pe soțiile lor ca bonus, iar afacerile financiare ale Austriei au intrat în declin.

Salomon Rothschild i-a eclipsat pe toți bancherii vienezi. El a negociat împrumuturile guvernamentale la 60 şi le-a impus pe piață până ce au ajuns să fie răscumpărate la 109. La scurt timp după aceea, Salomon i-a ruinat pe toți bancherii din Viena, chiar şi pe cei considerați prieteni, la fel cum a făcut Nathan în Londra. Mulți au fost arestați sau au fugit. El a întemeiat de asemenea o companie de asigurări pentru incendii. În 1836, Salomon a început să jefuiască Austria prin construirea de căi ferate. I-a jefuit pe toți la Bursa de valori. Brentano şi ulterior Morpurgo erau agenții lui la Trieste.

După moartea lui Salomon, Banca a trecut în mâinile fiului său Anselm (Amschel), până la moartea acestuia, în anul 1879, când cei trei fii ai săi, Ferdinand, Nathan şi Salomon Albert, l-au succedat. Cel mai tânăr era şi cel mai satanic şi a fost cel care a condus Banca. Ferdinand a devenit cetățean englez şi s-a căsătorit cu Evelyn, fiica lui Lionel.

Rothschildzii au început prin a face din Metternich unealta lor. Apoi l-au promovat pe Ch. Bombelles, pe care îl infiltraseră în Casa de Habsburg, prin căsătoria cu Maria Luiza, în timp ce l-au transformat pe vărul său, Ph. Bombelles, în „satanizatorul" lui Franz Joseph. Astfel, Habsburgii au fost distruşi din interior!...

„Numai fier şi sânge", motto-ul lui Bismarck

„Numai fierul şi sângele ar putea îmbunătăți condiția Germaniei" spunea Bismarck în 1849.

În acelaşi an, 1849, când i s-a prezentat lui Frederic William al IV-lea lista cu un potențial nou Cabinet, el a trasat o linie groasă peste numele lui Bismarck şi a scris în dreptul numelui său: „Reacționar aprins. Îi place mirosul de sânge." În 1847 Bismarck i-a împăcat pe conservatori prin simulata sa violență împotriva liberalilor (la fel ca Disraeli), atrăgând astfel bunăvoința regelui Prusiei. Datorită eforturilor depuse de prietenii săi mai sus amintiți, Bismarck s-a căsătorit cu Johanna Puttkamer în 1847, o femeie remarcabilă, ce i-a temperat izbucnirile furioase, care altfel i-ar fi ruinat cariera. El a aflat dinainte de la Disraeli totul despre revolta din 1848, s-a folosit de ea şi s-a plasat în fruntea reacționarilor prusaci. În 1849 a întemeiat în Berlin *Gazette of the Cross*, care trebuia să apere „drepturile divine ale regilor".

„A făcut să fie ales în a doua Cameră a Prusiei" (*The Real Bismarck*) iar în 1851 s-a alăturat Dietei de la Frankfurt ca deputat. Contele Arnim l-a asistat cu abilitate pe Bismarck şi l-a recomandat primului ministru al Prusiei, Manteufel, şi viitorului împărat Wilhelm I. Mulți autori germani linguşitori au scris că Bismarck a reuşit doar datorită „capacităților sale", dar noi ştim foarte bine cum a reuşit el. Toți cei „300" l-au susținut. Bismark repeta: „M-am vândut lui Satana (Rothschild), dar el este german."

„Chiar şi când a îmbătrânit, ochii lui Bismarck nu şi-au pierdut niciodată puterea uluitoare"... „El avea prin natura sa un dispreț pentru orice era slab, sentimental, iar printre obiectele disprețului său se numărau multe virtuți creştine." (F.M. Bowicke, *Bismarck and the German Empire*, p. 5)

„Bancherii necreştini au fost singurii care l-a putut exploata pe

Bismarck atât de mult, încât toate reformele liberale din Germania după Sadorwa (o bătălie unde prusacii i-au învins pe austrieci în 1866), introduse de Bismarck, au fost spre beneficiul acestora." (Valbert, *La Revue des Deux Mondes*, în 1880, vol. 28, p. 203)

Bancherii lui Saint Simon

După ce Napoleon al III-lea a devenit preşedinte în 1848 şi împărat în 1851, James Rothschild al III-lea, datorită furiei poporului cauzată de foametea artificială pe care a provocat-o, s-a gândit că era mai bine „să intre în umbră", făcând loc bancherilor portughezi, reprezentați de familiile Pereire, Millaud, Solar, Mirès şi alții.

Pentru cămătărie, Rothschild se folosise de împrumuturile acordate Statului. Clanul Pereire a creat un nou sistem financiar prin lozinci atrăgătoare de genul „beneficiile creditului", „circulația capitalului" etc. Ei au creat o literatură specială garnisită cu un limbaj filosofic reprezentat de expresii precum „apropierea dintre națiuni", „sfârşitul pauperismului" etc. Ei le-au arătat prietenilor lor intimi craniul lui Saint Simon, ale cărui idei şi le-au însuşit.

Napoleon al III-lea era şi el un visător, la fel ca și Saint Simon şi a preferat în mod fatal metoda acestor sataniști, care era tangentă cu socialismul şi cu literatura. El ştia că Rothschildzii îl supăraseră pe Napoleon I şi aceștia erau neliniştiți ca nu cumva el să vrea să se răzbune. Clanul Pereire împreună cu banda lor de mârșavi au folosit în mod inteligent în avantajul lor modul de gândire al acestui monarh, pentru a jefui Franța. Pereire, Mirès şi acoliții lor au devenit „binefăcătorii poporului", căruia i-au golit buzunarele prin tot felul de liste de subscripție.

Baronul James îl supraveghea pe noul şef al Statului şi avea timp pentru a digera miliardele care „îi împovărau" pe Rothschildzi. Astfel că James le-a permis tovarășilor săi de breaslă să „opereze". El a continuat totuşi să se ocupe de fonduri, ori de câte ori i se ivea ocazia. Contele de Morny, mâna dreaptă a lui Napoleon al III-lea, vrând să obțină anumite informații, a mers la biroul lui Rothschild pentru a le primi. Rothschild l-a primit fără niciun respect, adresându-i doar: „Vrei un scaun?" şi a continuat să

scrie. În cele din urmă, fratele vitreg al lui Napoleon s-a plictisit să aştepte şi a exclamat: „I te adresezi contelui de Morny!" „Vrei să fii bun să iei două scaune?", a spus Rothschild cu ironie, şi s-a întors la scrisorile lui.

Romanovii, dezagreabili pentru Rothschildzi

Edward Tracy Turnerelli spunea în cartea sa intitulată *What I Know of the Late Emperor Nicholas*: „Este un adevăr de necontestat faptul că în timpul lungului meu sejur în Rusia, tot ce am văzut şi am auzit a fost în favoarea ţarului. Nu am auzit de nicio faptă rea. Pretutindeni unde am mers, tonul cu care se vorbea despre Nicolae era unul de admiraţie şi de respect neobosit. Iar în rândul claselor de jos, acestea era duse chiar până aproape de veneraţie."

„Nimeni nu poate nega că în evenimentele din Europa, influenţa lui Nicolae I a fost una morală şi religioasă, care s-a opus la tot ce era imoral şi lipsit de pietate." (Blaze de Bury, *Germany as It Is*, p. 321)

În schimb, acest om este descris de către valeţii lui Rothschild ca fiind „un monstru îngust la minte"... Consiliului Imperial, ţarul Nicolae I îi repeta: „Iubesc adevărul, şi bazându-mă pe experienţa şi pe loialitatea voastră, vă invit să vă exprimaţi opiniile cu sinceritate absolută şi fără a ţine seama de convingerile mele."

„Acest ţar era animat în tot ce făcea de un spirit sincer de umilinţă creştină, precum şi de o dorinţă profundă de a acţiona cu dreptate şi cu înţelepciune." (Korff)

Disraeli descrie dispoziţiile date de James şi Nathan prin intermediul organizaţiei lor diabolice ilegale. În acel moment toată puterea Rothschildzilor era îndreptată spre distrugerea lui Nicolae I. Unul dintre obiectivele principale ale conspiraţiei mondiale a Rothschildzilor era să împiedice concretizarea axiomei regelui George al III-lea. Se făcea tot posibilul pentru a determina un război între Anglia şi Rusia. Era o încântare pentru Rothschildzi, cu nenumăraţii lor agenţi, să organizeze masacrarea cumplită a creştinilor de către turci, şi astfel să trezească Rusia din visare şi să-i testeze sentimentele creştineşti prin amplificarea indignării.

După ce împărăteasa Elisabeta a refuzat să accepte venituri de la duşmanii creştinismului şi pentru că urmaşii ei au continuat să manifeste aceeaşi neîncredere în ei, Rothschildzii au inventat şi au răspândit *moto*-ul: „O Rusie mare este un pericol pentru Anglia."

Nicolae I, ţarul „antirăzboi"

„În timp ce împăratul Nicolae îl aprecia pe poetul Jukovski şi chiar îi încredinţase educaţia moştenitorului legal, pe alţi poeţi îi trata cu o asprime considerabilă. De exemplu, Polejaieff, un student care a scris şi a răspândit un poem obscen despre ţarină, a resimţit severitatea ţarului. Ţarul l-a chemat pe Polejaieff şi i-a ordonat să-şi citească poemul injurios cu glas tare. Apoi împăratul i-a spus: „Îţi dau şansa de a te reabilita şi de a-ţi răscumpăra greşeala." Apoi l-a sărutat pe frunte şi i-a cerut să plece. În curând, tânărul poet a fost numit subofiţer într-un regiment de infanterie." (*The Court of Russia*, p. 266). După câteva luni a fost promovat la gradul de ofiţer. Aceasta era „cruzimea barbară" a ţarului Nicolae I. Recunoaşterea de către Alexandru I a lui Hristos ca fiind Conducătorul Suprem al Sfintei Alianţe i-a adus condamnarea la moarte acestui bărbat curajos. Iar declaraţia îndrăzneaţă „antirăzboi" a lui Nicolae I: „Voi trage în primul care trage", a zădărnicit pe dată eforturile Rothschildzilor de a-i ucide pe creştini, prin începerea unui nou război. Aceste cuvinte, rostite în 1850, „au salvat Europa de un război", când Prusia a invadat Hesse, după cum susţine Charles Lowe în cartea sa *Prince Bismarck* (p. 108).

Ţarul Nicolae I al Rusiei

Rothschildzii şi-au mobilizat imediat agenţii.

Bismarck a fost ales ca deputat la Frankfurt, în 1851. Napoleon al III-lea a fost numit împărat, pe 2 decembrie 1851. Guvernul lordului Russell a demisionat pe 23 februarie 1852. Disraeli a devenit ministru de Finanțe în 1852. Imediat ce Disraeli a devenit o persoană influentă, datorită lui Lionel şi a celor câteva doamne în vârstă cu poziții înalte, prima lui lucrare satanică a fost să exploateze prietenia sa cu Louis Napoleon, aranjată de Lionel.

„Napoleon a fost prietenul din copilărie al lui Disraeli." (L. Apjohn, *The Earl of Beaconsfield*, p.167)

„Afacerile Franței erau subiectul unor discuții frecvente în Anglia, la care participa Disraeli. Napoleon a câştigat treptat bunăvoința publicului englez, începând cu înalta societatea şi curtea." (p.168) Ei făceau parte din aceeaşi lojă masonică.

„Napoleon al III-lea avea o ranchiună personală împotriva împăratului Nicolae, care i se adresase cu **«**Sire**»** şi **«**Prieten bun**»** în loc de **«**Frate**»** aşa cum este obiceiul printre monarhi. Deşi Napoleon i-a răspuns, recunoscând complimentul implicit, că cineva îşi poate alege prietenii, dar nu şi frații, totuşi el nu a uitat niciodată incidentul." (P.S. Reinsch, *Secret Diplomacy*, p.56) Acesta a fost unul dintre motivele pentru care Napoleon al III-lea s-a lăsat convins de ***Mâna Ascunsă*** să declare război Rusiei. Al doilea motiv, după spusele unor autori mincinoşi, a fost dorința lui de a demonstra că este un erou.

Rothschildzii şi Războiul din Crimeea

S-au vehiculat calomnii nenumărate împotriva Romanovilor. Orice scriitor care cunoştea acest lucru a păstrat tăcerea cu privire la partea bună a Romanovilor, şi le-a ponegrit toate acțiunile. Disraeli, cu lăudăroşenia lui tipică, dezvăluie în cartea sa marea organizație ilegală a Rothschildzilor. Pentru ei era un nimic, o glumă, să-i determine pe turci să-i masacreze pe creştini, şi astfel să provoace Rusia. Făcând aceasta, a fost uşor să-l convingă pe Napoleon al III-lea că noul lui tron avea nevoie de glorie militară şi că era imperios necesar să apere „locurile sfinte." Astfel, prin intermediul lui Disraeli, „cei mai mari ucigaşi de creştini" au determinat şi Anglia să atace în mod mârşav Rusia.

Napoleon al III-lea era membru al Lojilor Carbonarilor şi, după spusele lui Disraeli, acestea erau sprijinite de Rothschildzi. Astfel a fost organizat şi declanşat Războiul Crimeii – un adevărat război al bancherilor, care a fost sursa tragică a tuturor războaielor care au urmat, incluzând şi ultimul Mare Război (Primul Război Mondial – n.t.). „Nicolae I a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a evita războiul" spune chiar şi un englez, Brayley Hodgets, în interesanta sa carte *The Court of Russia* (p.50).

La planurile lui Amschel Mayer I susținut de către cei cinci fii ai săi, de a împărți lumea şi de a-l detrona pe Napoleon I, s-au împotrivit numai Rusia şi Statele Unite, dorind să împiedice aceste planuri. În consecință, James a hotărât să distrugă aceste două mari puteri.

Deoarece Napoleon al III-lea era cel mai probabil un Rothschild (fiul nelegitim al lui Nathan) şi deoarece susținea că va fi un bun francmason, James nu s-a opus atunci când acesta a preluat puterea în 1848, când James intrase în panică, deoarece ştia că Napoleon va putea fi influențat să înceapă noi războaie.

Prin intermediul lui Disraeli, Rothschildzii au determinat Anglia să verse în mod josnic sânge, aparent pentru a împiedica Rusia să pună capăt „uciderii" creştinilor din Turcia, dar mai ales pentru a împiedica o unire între Anglia şi Rusia! Disraeli spunea că „o Rusie mare constituie un pericol", o minciună repetată de ***Mâna Ascunsă*** pentru a ruina Rusia, ceea ce Rothschildzii au reuşit în 1917.

Nicolae I trădat de francmasoni

Chiar şi cei mai înverşunați duşmani ai lui Nicolae I recunosc: „El nu a dorit Războiul din Crimeea. Avea un respect sincer şi admirație față de poporul englez şi îşi dorea din tot sufletul să cimenteze aceste sentimente personale printr-o alianță politică." (*The Court of Russia*, p.272)

Lordul Loftus scrie în *Diplomatic Reminiscences*: „Dacă cele patru puteri i-ar fi declarat împăratului că trecerea Prutului va fi privită de ei ca o amenințare de război, este foarte sigur că împăratul n-ar fi trecut Prutul, iar războiul ar fi fost evitat. Dar el a

fost indus în eroare de rapoartele ambasadorilor săi din Londra şi Paris, care şi-au exprimat amândoi opinia că o alianță între Anglia şi Franța nu va putea fi creată." Aceşti doi netrebnici, ca niște adevărați diplomați, au acordat atenție doar persoanelor oficiale, omițându-i pe „tigrii" din grădina zoologică a politicii: James al III-lea cu marioneta sa, Napoleon al III-lea, în Paris, şi Lionel cu marioneta sa, Disraeli, în Londra. De asemenea, quakerii englezi din Manchester, primiți de țar, au afirmat că datorită sentimentelor de prietenie ale țarului față de Anglia, nu era posibil un război.

Ambasadorul englez la Petersburg, Sir Hamilton Seymour, relatează cuvintele pe care i le-a spus țarul: „Între cele două țări ale noastre ar trebui să existe relații de prietenie, deoarece interesele noastre asupra tuturor chestiunilor sunt aceleaşi. Este esențial ca cele două guverne să fie în cele mai bune relații. Turcia pare să se destrame. Anglia şi Rusia ar trebui să cadă la înțelegere şi niciuna nu ar trebui să facă un pas fără ca cealaltă să fie înştiințată." Planul țarului era să ofere autonomie Serbiei şi Bulgariei şi să lase Angliei Egiptul şi Candia. Toate acestea erau extraordinare pentru Anglia şi Rusia, dar cum ar fi rămas cu asasinii popoarelor, cu scopurile lor moştenite de la Satana, de a-i extermina pe toți creştinii şi de a „guverna toate împărățiile lumii"?

Nicolae I avea ca ministru de Finanțe un francmason, Kankrin, care, ştiind că James punea la cale un război cu Rusia, l-a convins pe țar că trenurile şi căile ferate erau doar o jucărie, şi a întârziat construirea lor. Aceasta a dus la pierderea războiului. Țarul a fost otrăvit de doctorul său Mandt, mituit de ***Mâna Ascunsă***. „Se afla pe patul de campanie, acoperit de mantaua unui soldat..." „A făcut semnul crucii, şi-a întins mâna slăbită spre soția sa, şi ținând-o de mână, şi-a întors ochii muribunzi spre îngerul vieții sale." Pe 2 martie 1855, țarul „antirăzboi" s-a stins din viață!

„Lipitorile" şi „tigrii" sataniști erau răzbunați. Această crimă cumplită a reprezentat sfârşitul primei jumătăți a guvernării malefice şi a crimelor Rothschildzilor (1770-1925).

Moartea lui Nicolae I a reprezentat o oportunitate pentru James al III-lea, care până la moartea sa, în 1868, a fost practic autocratul lumii şi cel mai mare asasin de creştini. James le

comanda executorilor săi şefi: Disraeli, Napoleon al III-lea, Bismarck, Gamberle-Gambetta, precum şi a unei întregi bande de „revoluționari" cum ar fi sataniștii Karl Marx, Lasalle, Herzen etc. Aceștia au fost numiți în mod fals „mari oameni" de către presa aservită, fiind cu toții înşelați de „doctrina imorală a succesului". Când un om are succes, noi gândim: „este un om mare", în timp ce el este de fapt doar un mare criminal, promovat de ***Mâna Ascunsă***.

După anul 1855, James R. al III-lea a rămas „îngerul negru." „îngerul dreptății" a devenit Alexandru al II-lea, eliberatorul țăranilor şi salvatorul Statelor Unite. În Anglia, Lionel îl demoraliza pe Disraeli, împingându-l să înceapă un nou război. În Franța, James îl sataniza pe Gambetta pentru războiul din 1870.

Uciderea preşedinților A. Lincoln, Garfield şi McKinley demonstrează că ***Mâna Ascunsă*** dorește ca preşedinții să i se supună. Când Wilson a încetat să o facă, a fost intoxicat cu curară, la fel cum a pățit și preşedintele Th. Stein. Când preşedintele Harding a dorit să elibereze Alaska de Guggenheim, un acolit al Rotschildzilor (posibil din cei „300"), a murit „subit"... În mod paradoxal, toate acestea li se par americanilor destul de „firești"!...

Războiul Crimeii, un război de răzbunare al Rothschildzilor, a fost absolut inutil pentru națiuni, care şi-au vărsat reciproc sângele şi şi-au cheltuit banii numai pentru gloria Rothschildzilor, care au avut profituri imense. Războiul i-a slăbit puterile, tentând Prusia să încerce pangermanismul, inspirată fiind de bancheri, care, după spusele lui Disraeli, „aproape că monopolizează învățământul din Germania".

Războiul Crimeii a dovedit germanilor că Rusia nu era la urma urmelor „invincibilă", că era „un gigant cu dinți de lut". Această descoperire a încurajat în mare măsură militarismul din Germania şi i-a ajutat pe Rothschildzi să provoace o serie de războaie, printre care şi cel din 1914.

Ramura din Frankfurt a clanului Rothschild

„Amschel Mayer (fiul lui Amschel Rothschild I şi fratele lui Nathan şi James) putea să ridice sau să scadă prețurile după

bunul său plac, spre confuzia tuturor celor care i se opuneau." (J. Reeves, p.129)

Amschel Mayer înțelegea necesitatea menținerii nobilimii în dependență constantă, pentru a continua programul „Noi, mai presus de toți". Astfel descoperim că i-a dat lui Henkel von Donersmark 1.125.000 de guldeni (p. 127), pentru a se etala ca „german bogat" la Paris, ca să pregătească răsturnarea dinastiei creştine a lui Napoleon al III-lea, pentru a instaura autocrația Rothschildzilor. O trădătoare, Paiva, îl supraveghea pe Henkel.

După moartea lui Anselm-Amschel Mayer Rothschild, capul ramurii din Frankfurt (6 decembrie 1855), afacerile de la Banca din Frankfurt au fost continuate de nepoții săi, baronul William şi baronul Charles, fiii lui Karl din Napoli, care a murit pe 10 martie 1855. Ramura din Napoli a fost închisă în 1860, când Sfântul Scaun a fost practic deposedat de puterea sa lumească, iar materialiştii Rothschildzi au crezut că Biserica Catolică era condamnată să piară...

Karl Rothschild, sufletul „misterioasei" şi anticreştinei *Alta Vendita*, înainte de a părăsi Italia l-a lăsat acolo pe vărul său, Nathan, pentru a-i continua munca satanică de a face din patrioții italieni nişte anarhişti atei. Fiul său a fost Ernesto Nathan. Acest veritabil porc a cumpărat acolo un palat cu o capelă al cărei altar l-a transformat într-o latrină pentru francmasonii lui. Faptul de transforma Sfântul Altar într-o latrină i-a entuziasmat pe francmasoni.

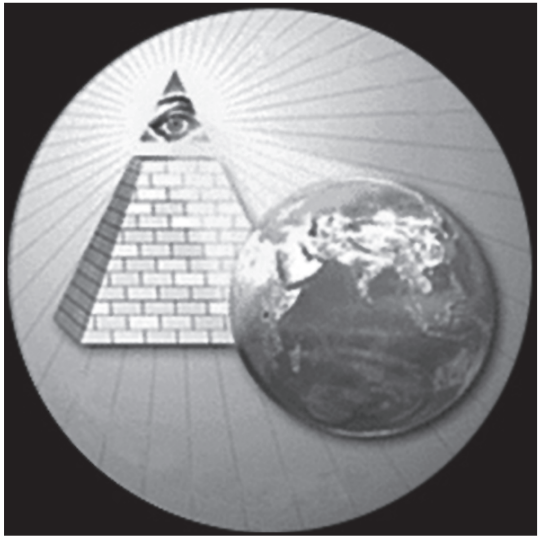

Astfel tatăl lui Nathan, un satanist, l-a găsit pe Mazzini şi l-a „instruit" să „scuipe" pe Hristos, deoarece aşa proceda şi fiul său. Mazzini era sărac şi a consimţit uşor să devină un Kerenski italian. Nathan a fost trimis probabil cu fonduri de acelaşi Lionel, care, după spusele lui Disraeli, îi susţinea pe toţi anarhiştii, bolşevicii etc. „Satanizarea" lui Mazzini este dovedită de scrisoarea pe care i-a adresat-o Nathan şi care este expusă în lucrarea *Le diable au XIX siecle*.

„Ernesto Nathan era francmason, venit din Anglia. Frumoasa lui mamă reunea în salonul ei mulţi revoluţionari italieni: Mazzini, Crispi etc." (Roger Lambelin, *L'Imperialisme d'Israel*, p.152, Paris)

„Satanizatul" Crispi i-a cedat Italia lui Bismarck. Aceasta a condus la antanta ruso-franceză şi la Primul Război Mondial.

Mâna Ascunsă plănuieşte să cucerească S.U.A

A doua regulă a ştiinţei clarvederii politice mă face să mă întreb mereu: „Unde este sau va fi ***Mâna Ascunsă***?" După cum am mai afirmat, istoricii îi trec mereu cu vederea pe „tigrii" din grădina zoologică a politicii.

„Războiul Crimei (Rothschildzilor)" din Crimeea aproape că a ruinat Anglia şi Franţa. Prima avea datorii de 4.000 de milioane de dolari. Europa era secătuită. Pe cine să mai jefuiască? Pe cine să mai împingă spre noi conflicte? Rothschildzii căutau noi victime.

În 1857, la căsătoria fiicei lui Lionel, Leonora, cu vărul ei Alphonse, fiul lui James din Paris, toţi Rothschildzii s-au adunat la Londra. Sinistrul ministru, Disraeli, a spus: „Sub acest acoperiş se află capii familiei Rothschild – un nume faimos în toate capitalele Europei şi în fiecare parte a globului." (Reeves, p. 228) După cină, James Rothschild al III-lea, Lionel şi Disraeli s-au retras şi au conspirat împreună. James, direct ca întotdeauna, nu s-a putut abţine să nu murmure: „Dar restul globului? Lumea Nouă nu este încă a noastră."

Disraeli nu s-a putut abţine să nu sară în picioare şi să se laude: „Dacă vreţi, vom împărţi Statele Unite în două părţi, una pentru tine (James) şi una pentru tine (Lionel). Napoleon va face întocmai tot ceea ce îi voi spune, iar lui Bismarck i se va sugera un

plan atât de ameţitor, încât vom face din el sclavul nostru." Cei trei nemernici au hotărât atunci şi acolo să distrugă şi să jefuiască Statele Unite, după cum vom vedea.

Chiar şi în urmă cu o sută de ani problemele dintre statele din nord şi cele din sud produceau disensiuni şi revolte. Dar ***Mâna Ascunsă*** nu era interesată atunci de aceste conflicte. Acum însă, ***Mâna Ascunsă*** a hotărât să zdrobească America şi pentru aceasta a fost ales un francmason viclean, Judah P. Benjamin. După spusele lui Burton Hendrick, el „a fost creierul revoltei".

Războiul reprezintă o adevărată recoltă pentru bancheri, după spusele profesorului Werner Sombart din Berlin. Cei din clanul Franks împreună cu alţi agenţi ai ***Mâinii Ascunse*** au încercat să amplifice conflictul între Nord şi Sud, alegând lozinci inspirate, precum „libertatea sclavilor". Odată ce Nordul a început să insiste, Sudul a fost pe de altă parte inspirat de bancheri să reziste. Burton Hendrick oferă o dovadă în acest sens: „În momentul Războiului Civil, oamenii bancherilor se aflau în toate oraşele şi satele, pe toate plantaţiile şi câmpurile miniere."

Alexandru al II-lea

„Împăratul Nicolae I a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a împiedica războaiele." Moartea „subită" a „semizeului" Nicolae I l-a adus pe tron pe fiul său, Alexandru al II-lea. Viitorul ţar s-a născut pe 29 aprilie 1817, moment în care Disraeli a fost „convertit". Preotul Pavski, doctor în teologie, a devenit învăţătorul său în doctrinele religiei creştine. Faimosul poet Jukovski i-a scris ţarului o recomandare cu privire la cum să-şi educe fiul, pe Alexandru: „Respectă legea. Trăieşte şi promovează cultura. Respectă opinia publică. Preţuieşte libertatea şi dreptatea. Guvernează prin ordine, nu prin putere. Respectă-ţi cuvântul. Respectă-ţi poporul. Iubeşte-ţi poporul. Ai credinţă în virtute. Această credinţă este credinţa în Dumnezeu." (p.12) Aceasta i-a plăcut atât de mult ţarului, încât Jukovski a fost numit profesor al marelui duce. Alexandru a studiat diferite meserii şi meşteşuguri, a vizitat fabrici şi ateliere.

În 1840 a fost primit în Consiliul Miniştrilor. Napoleon şi

Alexandru s-au întâlnit la Stuttgart în 1857. „Când Austria, Prusia, Suedia şi chiar Spania erau gata să se alăture Angliei, Franței şi Sardiniei în dorința lor de a salva Turcia, Alexandru al II-lea era hotărât să adune toate forțele morale şi materiale ale Rusiei şi să le conducă pentru a respinge şi împrăştia duşmanii." (p.49) Acest fapt şi prezentarea Alaskăi drept „un nimic" demonstrează încă o dată cât de absurd era „pericolul rusesc" inventat de Rothschildzi în antagonismul lor față de Romanovi.

Apelul lui James Rothschild către francmasoni (1860)

Uciderea cu succes a țarului „antirăzboi" Nicolae I şi ridicarea agenților ***Mâinii Ascunse*** – Disraeli în Anglia, Napoleon al III-lea în Franța, Bismarck în Germania, Mazzini în Italia – l-au încurajat atât de mult pe James, încât a hotărât să încerce „lovitura americană" sugerată de Disraeli. Aceasta a necesitat mobilizarea întregii francmasonerii... L-a numit pe unul dintre valeții săi, Adolphe Cremieux, Mare Maestru al Marelui Orient al Franței, şeful Ministerului său de Afaceri Externe. Ziarul *The Morning Post* din Londra, din data de 2 septembrie 1920, a reprodus manifestul acestuia către toți francmasonii din lume: „Uniunea pe care dorim să o întemeiem nu va fi una franțuzească, englezească, irlandeză sau germană, ci una universală! Alte popoare şi neamuri sunt împărțite în naționalități, doar noi nu avem concetățeni, ci suntem toți de aceeaşi credință. Un francmason nu va deveni în nicio împrejurare prieten cu un creştin sau cu un musulman înainte de a sosi momentul, când lumina credinței noastre va străluci peste întreaga lume! Risipiți printre alte națiuni, noi dorim în primul rând să fim şi să rămânem ceea ce suntem. Structura noastră ne determină să nu recunoaştem nicio naționalitate. Trăim pe pământuri străine şi nu trebuie să ne preocupăm de ambițiile unor țări străine nouă."

„Să ne folosim de orice oportunități. Puterea noastră este imensă – învățați să adaptați această putere pentru a servi cauzei noastre. Ce motiv am avea pentru a ne teme? Nu este departe ziua în care toate bogățiile şi comorile pământului vor deveni proprietatea noastră."

Războiul Civil pornit de Mâna Ascunsă

Manifestul lui A. Cremieux a fost înțeles de francmasoni ca fiind un apel la un act de mare însemnătate, iar aceștia şi-au anunțat sprijinul. Au fost trimise ordine în SUA să fie create pretexte de război iar pe 3 ianuarie 1861, guvernatorul din Alabama a preluat arsenalul din Mount Vernon. Cred că oricine cunoaşte restul Războiului Civil. Pe 26 mai 1865, ultimele forțe armate ale Sudului fiind învinse, speranța de ajutor din partea Franței şi Angliei, cum se promisese în 1861, a dispărut odată cu capitularea generalului Kirby E. Smith.

David A. Wells spune că, în total, costul războiului a fost de 8.165.000 de dolari. Dacă această sumă ar fi fost folosită pentru a-i recompensa pe sudişti pentru eliberarea sclavilor, nu ar fi existat niciun război. Dar Rothschildzii doreau înrobirea Lumii Noi. De aceea armata unionistă a avut 385.245 de morți şi răniți, iar în armata confederației au fost uciși cel puțin 100.000 de oameni.

După cum am spus, o mulțime de francmasoni, agenți ai ***Mâinii Ascunse***, se aflau pretutindeni. Agentul şef era Judah P. Benjamin, care mai târziu a devenit secretarul de Stat al Sudului. Vorbele lor înflăcărate au stârnit Războiul Civil. ***Mâna Ascunsă*** l-a convins pe Napoleon al III-lea că-şi va glorifica sceptrul redând Louisiana Franței şi creând un nou imperiu, format din Mexic şi Statele Sudice. Rothschildzii au convins opinia publică din Anglia şi Franța că era cel mai potrivit moment pentru a-şi recupera teritoriile pierdute din cauza Războiului din Crimeea.

„Oamenii de paie" ai lui Lionel au reînsuflețit doctrina panbritanismului şi au convins câțiva oameni de stat domesticiți de Lionel că Nordul putea să redevină colonie britanică sau să fie anexat Canadei. În mai 1861, Anglia şi alte puteri i-au recunoscut pe confederați ca fiind beligeranți. „Lincoln a descoperit că relațiile sale de peste hotare nu erau satisfăcătoare, și într-adevăr, Anglia şi Franța erau în general răuvoitoare față de Nord. Însă corsarii sudişti aveau de partea lor aceste două puteri. În octombrie au venit noi veşti, cum că o flotă alcătuită din vase engleze, franceze şi spaniole se pregătea să atace Mexicul **«**pentru a colecta datoriile

neachitate**».** Țarul rus totuşi nu a dat curs invitației lui Napoleon de a se alătura alianței." (Edwin Emerson, *The 19-th Century and After*, p. 867) Emerson nu ştia nimic despre „tigrii" care stăpâneau Parisul (James) şi Londra (Lionel) şi despre ***Mâna*** lor ***Ascunsă***.

Pe 8 noiembrie 1861, căpitanul Wilkes din Marina SUA i-a capturat pe reprezentanții Statelor Confederate trimiși în Anglia şi Franța. Lordul Russell („prietenul" personal al lui Lionel) a lansat un ultimatum categoric, iar secretarul de Stat american, Seward, i-a eliberat. Această politică aproape că a condus Anglia la un cvasi-parteneriat cu Sudul. Războiul cu Nordul era doar o chestiune de câteva luni. Dar era preferabil ca, mai întâi, americanii să fie lăsați să se lupte între ei.

„O slabă scuză pentru o atât de flagrantă încălcare a legii s-a găsit în violarea constantă de către Anglia a neutralității. Cea mai gravă situație a fost cazul faimos al statului Alabama." (Emerson, *The 19th Century and After*, p. 867)

Vase de război engleze, franceze şi spaniole şi-au debarcat trupele la Vera Cruz în 1862. Pe 5 iunie 1863, generalul francez Bazaine a ocupat capitala Mexicului. Pe 28 mai 1864 candidatul lui Napoleon, Maximilian, a ajuns în Mexic. Rothschildzii, având planuri mari cu Statele Unite, au acordat un împrumut preliminar de 210.500.000 de franci lui Maximilian printr-un bancher londonez subordonat lor. Între timp, armata confederaților a înțeles că situația lor era disperată. „Hood îşi vedea oamenii zdrobiți din toate părțile."

Statele Confederației erau 11 la număr, Texasul şi Louisiana erau două dintre ele. Confederația era guvernată de o constituție scrisă, ce avea puteri limitate, și a fost stabilită în 1861 cu scopul principal de a apăra dreptul celor 11 state constituente de a se retrage din Uniunea celor 34 de state americane, sau de a se separa de cele 23 de state din nord. Statele Confederate nu aveau puterea de a vinde două state din componența lor, fie că ele erau sau nu de acord cu aceasta. Dar alternativa era să piardă tot sau să salveze celelalte nouă state prin sacrificiul probabil temporar al două din cele unsprezece inițiale. Ura sudiştilor a fost atât de mult stârnită de agenții ***Mâinii Ascunse***, încât s-a hotărât să se

apeleze la Napoleon. Acesta a acceptat târgul, iar autorul complotului, Disraeli, a dat asigurări cu privire la sprijinul Angliei, foarte entuziasmată de incidentul „Alabama", exagerat de agenții Rothschildzilor.

Numeroşi „istorici" au scris istoria Războiului Civil, dar niciunul nu a îndrăznit să reveleze adevărul, care pare să fie practic ignorat de istoricii din Statele Unite.

Ţarul îi ameninţă pe duşmanii Statelor Unite (1863)

După cum am amintit, în 1863, Statele Confederate i-au oferit lui Napoleon al III-lea Louisiana şi Texasul în schimbul intervenției trupelor franceze împotriva Nordului. În acel moment trupele franceze ocupau capitala Mexicului.

„Obiectivul lui Napoleon era să asigure dominația Franței asupra popoarelor de limbă latină şi să sporească influența acestor popoare în America. Napoleon dorea cu ardoare să recunoască independența Statelor Americane rebele, şi a îndemnat în mod repetat guvernul britanic să i se alăture în această direcție." (Mackenzie în *The 19th Century*, p. 297-298).

Pericolul era într-adevăr mare, depăşind până și geniul lui Lincoln, iar priceperea şi patriotismul eroilor generalului Grant nu ar fi putut ține piept unei asemenea combinații. Însă Statele Unite aveau mari admiratori în țarii Rusiei. De mult timp ei se gândeau la eliberarea iobagilor, dar erau împiedicați de „prusianismul" agresiv de pe atunci şi de moşieri. Chiar din 1842, prin decretul din 14 aprilie, țarul Nicolae I a făcut apel la marii moşieri să-şi elibereze iobagii (*The 19th Century and After,* E. Emerson, p. 619). Actul generos al țarului Alexandru al II-lea de emancipare

a iobagilor ruşi prin Decretul Imperial din 19 februarie 1861 a influențat în mare măsură mişcarea similară din Statele Unite. Aproape 47.000.000 de suflete din Rusia au fost eliberate. Mulți țărani au fost nemulțumiți de această libertate şi în multe locuri a fost necesară intervenția trupelor armate (*History of Russia,* Rambaud).

Acelaşi lucru care în Rusia a fost obținut de țar dintr-o singură semnătură, în Republică a necesitat vărsarea unui ocean de sânge şi cheltuirea unei averi de miliarde. De ce? Pentru că aşa a vrut ***Mâna Ascunsă***. În aceeaşi zi de 19 februarie 1861, noul preşedinte provizoriu, Jefferson Davis, şi-a format Cabinetul. Țarul a urmărit fiecare pas al dramei cu cea mai mare atenție şi când planul de mai sus al ***Mâinii Ascunse*** i-a devenit cunoscut, el, prin ambasadorii săi din Paris şi din Londra, a informat Franța şi Anglia că intervenția lor împotriva Nordului va fi privită ca o declarație de război împotriva Rusiei.

Este posibil ca nimeni să nu se fi aplecat vreodată asupra acestor fapte, cu privire la serviciile aduse de Rusia Americii în timpul Războiului Civil.

În acelaşi timp, țarul şi-a trimis flota din Atlantic în portul New York şi flotila din Pacific în San Francisco cu ordinul de a se lupta cu orice flotilă sau forță care va ataca Statele Nordice. El şi-a pus trupele la dispoziția lui Lincoln!

Sudul a preferat să-şi sacrifice două state pentru a-şi asigura sprijinul armatei lui Napoleon, care deja obținuse victoria în Mexic, decât să înfrunte singur pericolul. A fost de asemenea asigurat de agenții ***Mâinii Ascunse*** că jugul francez nu va continua mult timp. Astfel, Statele Confederate se gândeau că vor recupera momeala (cele două state) după ce îşi vor atinge scopul. Deoarece revolta poloneză din 1863 stricase relațiile franco-prusiene şi franco-ruse, sudiştii nu se temeau că jugul francez va dura prea mult. Ei erau gata de orice sacrificii pentru a se răzbuna pe susținătorii lui Lincoln. Ambele părți ignorau complet că erau păcălite de ***Mâna Ascunsă*** şi stârnite de agenții ei: Judah P. Benjamin, secretarul de Stat al Sudului, John Wilkes Booth etc.

Un prieten al meu, generalul James Grant Wilson din armata

nordiştilor, mi-a relatat aceste fapte, şi am aflat pe când eram tânăr, de la amiralul Lessovski, detaliile demonstrației navale ruse. El fusese comandantul flotilei ruse din Pacific care veghea asupra siguranței oraşului San Francisco. La primul dineu anual de la *Lincoln Fellowship*, care a avut loc la Delmonico în New York, pe 12 februarie 1908, am ținut un discurs în prezența a aproape o sută de colaboratori ai lui Lincoln, relatând toate cele de mai sus. Ei mi-au confirmat tot ce am spus.

În Rusia, această poveste a fost ținută secretă pentru că victoriile Prusiei asupra Danemarcei din 1864 şi asupra Austriei în 1866 i-au dezvăluit lui Alexandru al II-lea pericolul pangerman, pus în scenă de ***Mâna Ascunsă***, după cum a insinuat însuşi Disraeli. Țarul a mers chiar la Paris, în anul 1867, pentru a se se împăca cu Napoleon al III-lea. Rusia nu a vrut să le reamintească francezilor şi englezilor că le-a ruinat visele de aur, inspirate de Rothschildzi, de a recuceri şi împărți bogatele State Unite, care le aparținuseră odată. Deci toate acestea au rămas pentru totdeauna secrete.

În 1908, când încă mai trăiau mulți dintre supraviețuitorii Războiului Civil, toți cunoşteau aceste lucruri. Oamenii mai în vârstă îmi tot spuneau: „Noi, americanii, nu trebuie să uităm niciodată cât de mult datorăm Rusiei pentru salvarea noastră din 1863-64."

Franța şi Anglia nu au uitat pierderile uriaşe şi cheltuielile imense ale Războiului din Crimeea impus în realitate de Rothschildzi şi de uneltele lor. După lupte grele, aliații au capturat ceea ce era practic doar un oraş – Sevastopol. Numai semnarea de către Austria, îndrumată de Salomon Rothschild, a unui tratat cu cei patru aliați care luptau împotriva Rusiei, ostilitatea Prusiei şi otrăvirea lui Nicolae I de către ***Mâna Ascunsă***, i-au salvat pe aliați de la înfrângere...

De aceea Franța şi Anglia au simțit că ar fi fost o nebunie din partea lor să reînceapă lupta cu Rusia numai pentru a face pe placul Rothschildzilor şi au ținut seama de avertismentul țarului. Nimeni nu se îndoia că atacul celor cinci puteri care şi-au debarcat trupele în Mexic în 1863 ar fi adus o victorie decisivă confederaților, Statele Unite ar fi fost distruse iar în scurt timp

Sudul ar fi fost anexat Mexicului şi Nordul Canadei! Istoria Statelor Unite a fost scrisă pentru americani de trepăduşii ***Mâinii Ascunse***. Aceasta explică de ce acest „incident" este cu grijă omis din istoria americană. Dar nu toți americanii îl ignoră...

„Rusia a fost uimită când publicul american a susținut cauza Japoniei în timpul războiului dintre aceste imperii, în 1904-1905. Era o trezire crudă din visul recunoştinței americane, având în vedere acțiunea ei [a Rusiei] de a realiza o demonstrație navală la New York şi la San Francisco într-un moment critic al Războiului Civil", spunea fostul subsecretar de Stat, citat de J. Callan O'Laughlin în interesanta sa carte, *The Imperial America*.

Trădarea stupidă şi josnică a Rusiei de către Statele Unite trebuie să fie în întregime pusă pe seama francmasonilor din America, conduşi de Jacob Schiff, care au înşelat opinia publică în asemenea măsură, încât americanii au comis cel mai ruşinos act din scurta lor istorie! Ajutând Japonia, care a atacat în mod perfid Rusia nepregătită, care salvase în 1863-64 Statele Unite de la un pericol mortal şi care şi-a dovedit lipsa ambiției de a intra în Lumea Nouă, făcându-le chiar cadou bogata Alaskă, americanii au creat un veritabil pericol japonez, care se poate dovedi fatal în următoarea perioadă.

Incidentul de mai sus, de o importanță vitală pentru Statele Unite, este în mod intenționat ținut ascuns față de națiunea americană de către publiciştii și scriitorii supuși ***Mâinii Ascunse***, precum şi de presa aservită ei.

Mâna Ascunsă a pus la cale Războiul Civil

Deşi existau dispute între Nord şi Sud încă din anul 1812, Războiul Civil ar fi putut fi amânat cu 50 de ani sau nu s-ar fi declanşat niciodată dacă ***Mâna Ascunsă*** nu ar fi hotărât să împartă Statele Unite în anul 1857, la nunta din sânul clanului Rothschild. Ca o dovadă în plus, George P. Messervy, care cu siguranță a obținut informațiile de la Rothschildzi, scria în cartea sa *The Quick Step of an Emperor*: „Lordul Rothschild (Lionel-Nathan era de asemenea baron austriac) l-a întâmpinat pe Davidson, pe care l-a prezentat baronului James de Rothschild (care a venit de la

Paris pentru această întâlnire), reprezentantul ramurii englezeşti a Rothschildzilor în Mexic. Baronul James a spus: **«**Împăratul Napoleon este foarte interesat de acțiunea întreprinsă în Mexic, iar apropierea noastră față de el şi guvernul său este atât de mare, încât am considerat că este de dorit să fiu prezent, pentru că ESTE SIGUR că ele [afacerile din Mexic] VOR JUCA UN ROL CARE NU VA FI MIC în EVENIMENTELE din anii următori, care vor fi martorii creării şi distrugerii creditelor naționale.**»**" (p. 17)

James Rothschild era un om foarte abil. Dacă James nu ar fi prevăzut DISPARIȚIA Statelor Unite ca putere separată, el nu ar fi afirmat niciodată în mod solemn că afacerile Mexicului vor provoca „crearea şi distrugerea creditelor naționale". Pentru a lua pentru el Mexicul, Louisiana şi Texasul şi a-i oferi lui Lionel (nepotul său, a cărui fiică, Leonora, era soția fiului lui James, Alphonse) Statele din Nord, James era pregătit să acorde un împrumut. Dar, bineînțeles, pentru acest împrumut trebuia să aibă ca și garanție o proprietate.

Un francmason, Sir Alfred Mond, fost ministru al Sănătății din Anglia, dezvăluia în *English Review*: „Roma este cel mai mare duşman al bolşevismului."

Aşa cum au confirmat strălucitul preşedinte al societății *The Britons*, H.H. Beamish, şi multe alte persoane informate, bolşevismul se folosea de comunism ca de o mască, dar bolşevismul este în realitate o agenție a ***Mâinii Ascunse***. Spunând că Roma este cel mai mare duşman al bolşevismului, Mond voia să le indice francmasonilor Vaticanul ca fiind un duşman şi o țintă.

Acelaşi James a conceput un plan demoniac. „Cel puțin un duşman trebuie să fie slăbit." Dacă din cine ştie ce motiv cucerirea Statelor Unite de către cei doi Rothschildzi, uniți şi mai mult prin căsătoria din 1857, ar fi eşuat, mai exista în Europa un alt duşman insuportabil, Vaticanul, care trebuia să fie pus să dea socoteală. Acum problema era să-l ruineze pe Sfântul Părinte!

Mâna Ascunsă a avut dintotdeauna lachei în ierarhia catolică pentru asemenea cazuri de urgență. Astfel, un nou „Rebello-Bombelles", părintele Fisher, a fost descoperit şi prezentat arhiducelui Maximilian. Rolul lui ar fi trebuit să fie crearea

unui imperiu mexican, care i s-a promis Papei că va fi catolic. Nefericitul arhiduce a fost în cele din urmă convins să accepte tronul Mexicului, ceea ce, după spusele părintelui Fisher, ar fi ajutat mult cauza creştină.

Napoleon al III-lea i-a permis ***Mâinii Ascunse*** să-i prezinte soției sale, împărăteasa Eugenia, un preot convertit „catolic", un bine cunoscut Bauer. Astfel, Rothschildzii din Paris, Viena şi Londra, prin preoții „catolici" Fisher şi Bauer, şi-au asigurat controlul total asupra lui Napoleon al III-lea şi al lui Maximilian, iar prin agenții lor, Davidson din Mexic şi Judah P. Benjamin din Statele Unite, au început Războiul Civil, care era menit să producă distrugerea totală a Statelor Unite.

Judah P. Benjamin şi Davidson erau înconjurați de o mulțime de „Franks", strănepoți ai acelor Franks care i-au oferit lui Benedict Arnold cei „30 de arginți".

Dar să revenim la declarația lui James R. al III-lea: „Davidson a venit la noi din Mexic cu o propunere din partea clericilor de acolo să le împrumutăm 125.000.000 de franci, oferind drept garanție o porțiune din cea mai valoroasă proprietate a Bisericii Romane din Mexic." (*The Quick Step of an Emperor*)

„Părintele" Fischer este descris astfel de G.P. Messervy: „Un pretins catolic german, subțirel, cu pielea închisă la culoare, aproape negricioasă, cu ochi mari pătrunzători. Îmbrăcămintea sa era cea a Ordinului lui Iisus." (p. 20) Întreaga atitudine a lui Fisher arăta că era un om al Rothschildzilor. El a confirmat că proprietatea valora de 15 ori mai mult decât împrumutul dorit.

Ambasadorul francez a fost prezent la această întâlnire a celor doi Rothschildzi, iar ulterior a afirmat într-un mod clar şi categoric: „Lumea va vedea în curând marea Republică din Vest (SUA) RUPTĂ în două: partea sa sudică aliată cu monarhia (Franța din spatele imperiului mexican) iar partea sa nordică ieşind din anarhie într-un despotism militar, condus de un dictator." (p.26) Bineînțeles, „dictatorul" statelor nordice ar fi fost ales de Lionel Rothschild, aşa cum Troțki a fost ales pentru Rusia de nepotul lui Lionel, Edouard Rothschild al V-lea.

Bietul împărat Maximilian a fost victima dorinței satanice a

Rothschildzilor de a-i distruge pe Habsburgi, stâlpi ai catolicismului, şi de a împărți Statele Unite între Anglia şi Franța, pe care cei doi Rothschildzi le priveau ca fiind teritorii ale lor. Pretinsul iezuit l-a trădat pe Maximilian când acesta şi-a dat seama că planul satanic al Rothschildzilor de a cuceri şi de a zdrobi Statele Unite a fost zădărnicit de amenințarea țarului că va deschide focul asupra primului care trage asupra Americii.

„Papa nu auzise niciodată de Fisher." (G.P. Messervy, p. 73)

Ordinul Rothschildzilor către bancherii americani

Pentru a-i plăti pe soldați, Guvernul a scos bonuri de tezaur, autorizate de un act al Congresului, din 17 iulie 1861, pentru 50.000.000 de dolari fără dobândă. Acestea au circulat la paritate cu aurul. Agenții Rothschildzilor au convins Băncile americane să-i ofere lui Lincoln un împrumut de 150 de milioane de dolari. Dar înainte de a lua o mare parte din împrumut, Băncile au dat faliment și au suspendat plata în numerar în decembrie 1861. Ele doreau să-l şantajeze pe Lincoln şi au cerut „reducerea" hârtiei guvernamentale cu până la 33%, jaf care le-a fost refuzat. Un proiect de lege realizat pentru emiterea de către guvern a 150 de milioane de dolari, care ar fi fost o modalitate legală de a plăti orice datorie a Statelor Unite, a fost înaintat în Camera Reprezentanților pe 25 februarie 1862 şi a fost întâmpinat cu încântare de întreaga țară. Numai bancherii din Wall Street erau furioşi.

Senatorul Pettigrew reeditează aşa-numita „Circulară a hazardului" distribuită în 1862 de Banca Angliei (guvernată de Rothschildzi) în rândul aristocrației și a bogătaşilor din America: „Sclavia va fi cu siguranță abolită de război şi distrusă. Din acest motiv eu (Rothschild) şi prietenii mei europeni (cei «300») suntem mulțumiți, deoarece sclavia reprezintă doar proprietate asupra muncii şi implică grija pentru lucrător, în timp ce planul european (a se citi „rothschildian") condus de Anglia (Rothschildzi) prevede ca munca să fie controlată de capital prin controlul asupra salariilor. ACEST LUCRU SE POATE REALIZA PRIN CONTROLUL ASUPRA BANILOR. MAREA DATORIE PE CARE O VOR AVEA ÎN VEDERE CAPITALIŞTII ȘI CARE REZULTĂ ÎN URMA RĂZBOIULUI trebuie să

fie folosită ca o modalitate de a controla volumul banilor. Pentru a realiza aceasta, OBLIGAȚIUNILE trebuie să fie folosite ca o bază a tranzacțiilor bancare. Acum aşteptăm ca secretarul Trezoreriei să recomande aceasta Congresului. Dolarului „greenback", aşa cum este numit, nu i se va permite să circule ca bancnotă o perioadă nedefinită, deoarece noi nu-l putem controla."

Ordinul Rothschildzilor era clar: „Capitaliştii VOR AVEA ÎN VEDERE să fie FĂCUTE DATORII din război." Rezultatul a fost că Rothschildzii au înrobit SUA prin toate mijloacele posibile. Iar uneltele lor au fost Schiff, Baruch & Co. Preşedintele Comisiei bugetare a Camerei reprezentanților, Thaddeus Stevens, descrie modul în care au pus Rothschildzii mâna pe Statele Unite: „Agenții băncilor s-au năpustit asupra proiectului de lege şi l-au desfigurat."

În Senat a fost impus acest amendament: „Valabil pentru toate datoriile şi taxele SUA CU EXCEPȚIA TAXELOR PE IMPORTURI ŞI A DOBÂNZII DATORIEI PUBLICE", cu privire la cele 150 de milioane mai sus menționate, plus 70 de milioane, datorie de dinainte de război. „Astfel echipat, acest proiect a fost înaintat pentru a-i jefui pe toți americanii şi pentru a face ca această țară să devină o proprietate în mâinile capitaliştilor." (Hobart)

Abraham Lincoln

Atunci când proiectul de lege a ajuns înapoi în Cameră, Stevens a spus: „Suntem pe cale să aprobăm un plan născocit cu viclenie şi care va provoca MARI PIERDERI tuturor claselor sociale, cu excepția uneia." Stevens se referea la agenții de pe Wall Street ai clanului Rothschild. Proiectul a fost totuși aprobat. Astfel, Rothschildzii au ajuns să dețină 80% din aurul țării,

ceea ce reprezenta practic monopolul asupra aurului. Asigurând această diferență față de dolarul „greenback” cu ajutorul „clauzei de excepție”, ei au creat o piață pentru aurul lor.

„Importatorii erau obligați să meargă pe Wall Street pentru a cumpăra aurul cu care urmau să își plătească impozitele pe bunuri, iar speculanții din Wall Street dețineau puterea de a stabili prețurile. Aurul a devenit foarte căutat. Dacă dolarului „greenback” i s-ar fi permis să dețină în continuare statutul de mijloc de plată legal, nu ar fi fost nevoie de aur pentru a plăti taxele de import. Prețul aurului a crescut rapid şi înainte de terminarea războiului a ajuns la valoarea de 2,85 $, măsurat în dolari „greenback”. Aurul cumpărat din Wall Street pentru plata taxelor de import revenea ca venit guvernului, de la care se reîntorcea pe Wall Street ca plată a dobânzii datoriei publice. Adică, bancherii vindeau aurul, care le era returnat ca dobândă a datoriei publice pentru a fi vândut din nou. Astfel, pe durata întregului război aceşti comercianți ai aurului au speculat în aur, făcând avere din sângele şi lacrimile poporului american (M.E. Hobart, *The Secret of Rothschilds*, p.54). În iulie 1862 şi martie 1863 au mai fost autorizate două emisii de 150 de milioane de dolari, ambele cu „clauza de excepție”, însumând în total 450.000.000 de dolari. Ele nu aveau dobândă. Când acestea s-au terminat şi a apărut necesitatea altor bani, bancherii au cerut ca bonurile de tezaur să nu mai fie sub formă de DOLARI, ci de OBLIGAȚIUNI: obligațiunile atrag dobândă, dolarul nu.

Un război gigantic ce a costat şapte miliarde de dolari a fost purtat fără aur. De ce? Deoarece totul era procurat din țară, iar banii americani, „greenback”, erau acceptați fără probleme. „Atunci cum se face că acest guvern, la câțiva ani după ce războiul s-a sfârşit, se afla în situația de a datora în Londra şi pe Wall Street câteva sute de milioane de dolari unor oameni care nu au luptat niciodată în viața lor, care n-au făcut niciodată o uniformă, care nu au dat niciodată o bucată de pâine, oameni care n-au muncit cinstit nici măcar o singură zi din viața lor... Cert este că miliardele câştigate cu sudoarea, lacrimile şi sângele americanilor au fost vărsate în seifurile acestor oameni pentru absolut nimic. Această

«datorie sacră de război**»** a fost doar un plan gigantic de fraudă, inventat de capitaliştii europeni şi adoptat ca lege cu ajutorul congresmenilor americani, care erau trepăduşii lor plătiți sau ignoranții înşelați. Faptul că această crimă nu a fost ascunsă se datorează puterii prejudecății, care rareori îi permite victimei să vadă clar sau să gândească just. Lincoln spunea că **«**puterea banilor îşi prelungeşte domnia influențând prejudecățile**»**. S-au folosit toate mijloacele posibile pentru a înşela masele. Orice opoziție a fost ridiculizată și batjocorită, în timp ce oficialii erau flatați şi apreciați." (Mary E. Hobart, p.49)

De ce nu se spune nicăieri că Rothschild a câştigat 4 miliarde de dolari din acest război?

Rothschildzii jefuiesc SUA (1864-1866)

Acei „capitalişti europeni" menționați anterior sunt aceiaşi Rothschildzi, care împreună cu cei „300" formează ***Mâna Ascunsă***.

„Începând cu anul 1865, totul este invadat de bancherul german. El devine stăpânul absolut în orice loc." (Ed. Drumont, *La France Juive*)

Dumnezeu i-a făcut şarpelui clopoței ca să facă zgomot şi pe francmasoni lăudăroşi ca să fim avertizați. Datorită lăudăroşeniei unor francmasoni, ziarul londonez *Times* publica în 1865 acest editorial: „Dacă această politică financiară dăunătoare care a început în Republica Americană de Nord în timpul războiului (1861-1865) se va întări devenind stabilă, atunci guvernul său va furniza bani fără costuri suplimentare. Îşi va plăti toate datoriile şi țara nu va mai avea nicio obligație. Va avea toți banii necesari pentru a-şi realiza comerțul. Va atinge o stare de prosperitate fără precedent în istoria statelor civilizate ale lumii. Intelectualitatea şi bogățiile tuturor țărilor vor merge în America de Nord. Acel guvern trebuie să fie distrus sau el va distruge toate monarhiile de pe glob!"

Iar Rothschildzii au început să „distrugă" guvernul american asasinându-l pe Lincoln şi la scurt timp după aceea, în 1867, încercând să-l ucidă pe Alexandru al II-lea pentru că a salvat SUA.

Bineînțeles, autorul apelului de mai sus de a „distruge SUA"

menționa monarhiile numai pentru a ascunde adevăratul autor. O monarhie precum Rusia, în care căile ferate erau „naționalizate" şi țarul se pregătea să „naționalizeze" creditul, ar fi rezistat mai bine puterii banilor decât republicile corupte, după cum dovedeşte d-na Hobart, senatorul R.F. Pettigrew şi Ph. Francis. Acest editorial confirmă că Rothschildzii au jucat un rol important în înrobirea financiară a Statelor Unite, ceea ce le dă astăzi posibilitatea să guverneze practic această țară şi să o conducă în orice moment către dezastru.

Cele 450 de milioane de dolari „greenback" fiind apoi epuizate, Wall Street (Rothschild) a cerut obligațiuni cu dobândă. „Momentul pentru a înjunghia Republica a venit. Londra a trimis aur pentru a cumpăra dolarii **«**clauzei de excepție**»** pentru 35 de cenți la un dolar şi să-i răscumpere în obligațiuni americane la valoarea nominală, adică 100 de cenți pentru un dolar. Negustorii de bani din Europa au putut cumpăra banii americanilor la 35 de cenți dolarul şi să-i convertească într-o datorie împovărătoare de 100 de cenți pe dolar, prin obligațiuni. Lincoln s-a opus acestei conversii! Glonțul asasinului a fost în acord cu aceste comploturi diabolice. Însă când Grant a devenit, fie cu voie, fie fără de voie unealta bancherilor, jaful asupra poporului american a început cu adevărat. Acei **«**greenback**»** în valoare de 450 de milioane de dolari marcați cu **«**clauza de excepție**»** au fost convertiți într-o datorie de 1.640 milioane de dolari prin obligațiuni." (d-na Hobart, p.58) „Ce intrigi secrete au fost complotate, ce planuri diabolice concepute, ce sume de bani cheltuite?" „Imediat ce împăratul Maximilian a aflat de moartea lui Lincoln, el l-a trimis în Europa pe consilierul său Ellon pentru a discuta cu Napoleon al III-lea, cu regele Leopold al Belgiei şi cu împăratul Austriei, despre ce era de făcut în cazul acestei schimbări de situație. El era convins că Statele Unite erau distruse pentru totdeauna." (*New York Herald*, 29 iulie 1865)

„Misterul" Războiului Civil

Bismarck ştia adevărul şi l-a revelat în 1876 unui german, Conrad Siem, care l-a publicat (*La Vieille France*, nr. 216, martie 1921).

Bismarck spunea: „Divizarea Statelor Unite în două federații de forță egală a fost hotărâtă cu mult timp înainte de Războiul Civil de către înalta putere financiară din Europa. Acestor bancheri le era teamă că Statele Unite, dacă rămâneau un singur bloc şi o singură națiune, ar fi putut atinge independența economică şi financiară, ceea ce ar fi împiedicat dominația lor financiară asupra lumii. Vocea Rothschildzilor predomina. Ei prevedeau o pradă imensă dacă reuşeau să înlocuiască viguroasa Republică, încrezătoare şi independentă financiar, cu două democrații slabe, îndatorate finanțatorilor francmasoni. De aceea i-au mobilizat pe emisarii lor să exploateze problema sclaviei şi astfel să creeze o prăpastie între cele două părți ale Republicii. Lincoln nu a bănuit de la început aceste maşinațiuni de culise. El era împotriva sclaviei şi a fost ales pe aceste considerente. Dar caracterul său l-a împiedicat să fie omul unei singure părți. Când a avut puterea în mâinile sale, el a înțeles că aceşti finanțatori siniştri din Europa, Rothschildzii, voiau să-l facă executantul planurilor lor. Ei au făcut în așa fel încât ruptura dintre Nord şi Sud să fie iminentă. Stăpânii finanțelor din Europa s-au asigurat ca această ruptură să fie definitivă, pentru a o exploata astfel în cel mai înalt grad posibil. Personalitatea lui Lincoln i-a surprins. Candidatura sa nu i-a deranjat: ei s-au gândit că-l vor păcăli cu uşurință pe fostul tăietor de lemne. Dar, în cele din urmă, Lincoln le-a înțeles intrigile şi şi-a dat seama că nu Sudul era cel mai mare duşman, ci finanțatorii francmasoni. Cu toate acestea, el nu şi-a mărturisit convingerile, ci a continuat să observe mişcările ***Mâinii Ascunse***, poate pentru că nu dorea să expună public chestiuni care ar fi tulburat masele ignorante. El a hotărât să-i elimine pe bancherii internaționali, stabilind un sistem de împrumuturi, permițând statelor să împrumute direct de la oameni, fără intermediari. El nu a studiat aspecte legate de finanțe, dar bunul lui simț i-a dezvăluit că sursa oricărei averi se află în munca şi în economiile națiunii. El s-a opus emisiilor monetare prin finanțatorii internaționali. A obținut de la Congres dreptul de a împrumuta de la oameni vânzându-le obligațiuni de Stat. Băncile locale erau foarte încântate să ajute un asemenea sistem. Iar guvernul şi națiunea au scăpat de complotul finanțatorilor

străini. Aceştia au înţeles imediat că Statele Unite vor scăpa din mâinile lor. S-a hotărât uciderea lui Lincoln. Nu este nimic mai uşor decât să găseşti un fanatic care să lovească."

„Moartea lui Lincoln a fost un dezastru pentru creştinătate. Nu mai exista în Statele Unite un om pe măsura lui. Iar Bancherul internaţional a început din nou să înşface bogăţiile lumii. Mă tem că Băncile europene, cu viclenia şi înşelăciunile lor încâlcite, vor controla în totalitate bogăţiile Americii şi le vor folosi pentru a corupe sistematic civilizaţia modernă. Bancherii nu vor ezita să împingă întreaga creştinătate în războaie şi haos."

Aşa a vorbit Bismarck în anul 1876. El cunoştea jocul bancherilor. Rabinul Reichhorn a vorbit în acelaşi mod în anul 1869, iar spusele sale s-au adeverit ulterior.

„Dacă o cheie deschide o uşă, atunci aceasta este cheia cea bună." (Lordul Acton)

„Protocoalele maeştrilor francmasoni" deschid toate uşile şi explică toate misterele şi planul duşmanilor noştri de moarte. Oricine le ignoră nu poate deveni un om de stat.

Tentativa de a-l ucide pe Alexandru al II-lea în Paris (1867)

„În Anglia, animozităţile faţă de Statele Unite erau exprimate în mod deschis. Napoleon era pe punctul de a recunoaşte independenţa guvernului confederat. Însă guvernul rus a refuzat să adere la dorinţa Franţei de a se alătura acţiunii comune a celorlalte puteri." (*American History,* de J. Alton James şi A. Hart Sanford, p. 40)

„Anglia a recunoscut Statele Confederate ca putere beligerantă. Franţa şi celelalte puteri ale Europei i-au urmat exemplul. Rusia a rămas prietenă cauzei Uniunii iar în 1863, când succesul cauzei părea îndoielnic, o flotă de vase de război ruseşti a sosit în portul New York." (*The Student's American History,* de Montgomery, p. 453) Salvarea SUA de către Alexandru al II-lea i-a înfuriat pe Rothschildzi. James rămăsese fără Mexic iar Lionel nu putea captura Nordul, aşa cum plănuiseră aceştia în 1857. Zilele ţarului erau numărate... Lincoln a fost asasinat în 1865 şi în aceeaşi noapte

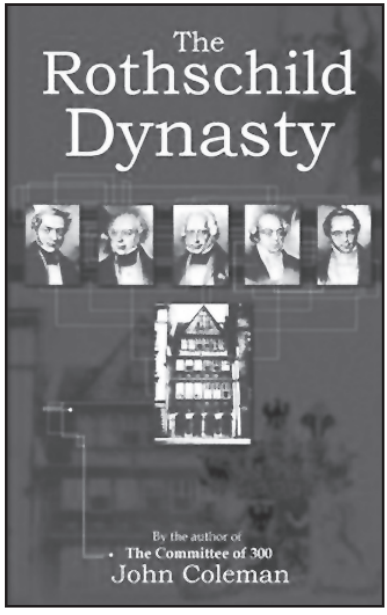

a avut loc o tentativă de a-l ucide pe secretarul de Stat, Seward. Apoi a venit rândul ţarului. Pe 6 iunie ţarul se plimba cu trăsura împreună cu Napoleon în Bois de Boulogne, când tânărul Berezowsky a tras două focuri de armă înspre el. Însă un şambelan, Rambaud, văzând pistolul, a înaintat imediat şi l-a protejat pe ţar cu calul său. Alexandru al II-lea a obţinut de la Napoleon promisiunea că nu-l va executa pe Berezowsky. Paul Lanoir, în cartea sa *Espionnage Allemand* era înclinat să îl acuze pe Bismarck de acest complot, dar acesta fapt este puţin probabil. Politica lui Bismarck era de a menţine relaţii cât mai prieteneşti cu Rusia, pentru că era momentul culminant al antantei ruso-prusiene, iar un nou ţar se putea dovedi mai puţin germanofil. Berezowsky singur, fără ajutorul ***Mâinii Ascunse***, nu ar fi reuşit, şi nici Prusia nu ar fi încercat să-l ucidă pe ţar.

Rothschildzii erau foarte nerăbdători să nu permită *motto*-ului înţelept al lui George al III-lea privind „alianţa anglo-rusă" să se adeverească. Era uşor de fabricat o legendă privind testamentul lui Petru cel Mare în care îi îndemna pe succesorii săi să invadeze India. Dacă India ar fi fost menţionată de Petru cel Mare, el s-ar fi referit la Caucazul de Sud şi la Asia Mică. ***Mâna Ascunsă*** dorea răzbunare, pentru că ţarul îi zădărnicise planul de a distruge SUA.

Ameninţarea lui Alexandru al II-lea de a declara război Franţei şi puterilor asociate, dacă trupele lor care se aflau în Mexic ar fi fost folosite pentru a ajuta Statele din Sud, l-a înspăimântat pe Napoleon al III-lea, care s-a gândit la o modalitate de a se retrage din Mexic „în mod onorabil". Astfel, complotul lui James şi Lionel Rothschild, de a împărţi Statele Unite, nu a dat roade. Ei au

ordonat uciderea lui Lincoln şi a lui Alexandru al II-lea. După mai multe tentative, țarul a fost totuși ucis în 1881. Rothschildzii au hotărât apoi să-l abandoneze pe Napoleon şi să înceapă „uciderea în masă" prin intermediul lui Bismarck. Napoleon devenise prea bun. „De fapt, kaizerul nu era un agent mai liber decât Lloyd George și anturajul său format din Sassoon, Mond şi Isaac (lordul Reading) sau preşedintele Wilson împreună cu ai săi Brandeis, Schiff şi Warburg." (Dr. J. H. Clarke).

Conspiraţia europeană (rothschildiană) din 1857-65

Copiii americani sunt învățați că Războiul Civil a avut loc deoarece Sudul nu voia să elibereze sclavii negri. Dar acest lucru nu este adevărat: sudul era chiar pe punctul de a-i elibera. Lincoln a fost reales pe 4 martie 1865 şi ucis pe 4 aprilie 1865 de un actor, Wilkes Booth, care a strigat: „Sudul este răzbunat." El era francmason, dar acest lucru nu a fost niciodată menționat! Faptul că Războiul Civil nu a fost pornit pentru a-i elibera pe negri este dovedit de cuvintele lui Lincoln din discursul inaugural: „Declar că nu am nicio intenție, directă sau indirectă, de a interveni în problema sclaviei acolo unde ea există."

„Majoritatea profesorilor de istorie sunt nişte nătângi." (G.D. Eaton, 13 noiembrie 1922)

După 1864, ***Mâna Ascunsă*** şi-a reînnoit ordinele către presa şi valeții săi de a-i calomnia, ponegri şi chiar ucide pe Romanovi. Orice acțiune sau cuvânt al lor au fost deformate şi denaturate. Această lucrare satanică a avut succes mai ales în America.

Scriitorii şi politicienii au considerat că era profitabil să mintă despre țari; să păstreze tăcerea în legătură cu virtuțile lor şi serviciile imense aduse civilizației, şi să ascundă faptul că SUA ar fi încetat probabil să existe dacă nu s-ar fi manifestat curajul lui Alexandru al II-lea, care a riscat un război cu cinci puteri europene şi atragerea mâniei Rothschildzilor pentru a păstra Uniunea.

Astfel, ziarul francmasonic *New York Times* mințea în mod deliberat pe 2 august 1925, scriind: „Mitul despre flota rusească ce a străbătut în mod ostentativ apele americane, ca o aluzie tăcută a prieteniei țarului, a fost adeseori citat ca posibilă dovadă

a afirmației că, dacă nu ar fi existat opoziția rusă, Marea Britanie şi Franța ar fi pus la cale un plan comun de intervenție."

Acest „plan" îi era cunoscut lui John Bigelow, după cum spune R.W. Page. Totul devine clar din câteva titluri ale periodicului *New York Herald* din septembrie 1863: „Pericole din Anglia, Pericole din Franța", „Nave blindate rebele pregătite pe Clyde şi Mersey pentru a fi trimise cu misiunea de a distruge comerțul american". Oare cuirasatele sunt necesare numai pentru a „distruge vase comerciale"? „Napoleon al III-lea a vrut să trimită un mesaj corpului legislativ francez cu un caracter foarte amenințător la adresa SUA." Adică o declarație de război Statelor Unite. De ce a renunțat să o facă? De ce nu au atacat vasele blindate franceze şi engleze Statele Unite? În timpul Războiului Civil, trimişilor americani la Sankt Petersburg – Clay, Cameron şi Taylor – li s-a spus în repetate rânduri de către oficialii țarului că orice atac european asupra Americii va fi înfruntat de Rusia până la capăt. Ambasadorii americani A. D. Curtin şi G.W. Lothrop (din Detroit) precum şi judecătorul Field au văzut ordinele originale pe care le-au primit amiralii ruşi de a fi „la dispoziția lui Lincoln". Lincoln i-a spus prietenului său B.K.Cook că ştia despre aceste documente, la fel ca şi W.H. Seward, secretarul de Stat.

Când îşi va plăti America datoria către Rusia țaristă?

„Schimbarea de atitudine a Angliei, care a bătut dintr-o dată în retragere, a fost atribuită temerilor ei privind o alianță între Rusia şi SUA. O asemenea combinație nu este însă improbabilă. Prințul Gorchakoff (vicecancelarul Rusiei) şi generalul Clay se întâlnesc frecvent. Cei doi diplomați sunt în cele mai bune relații." (*New York Herald*, 17 septembrie 1863)

Page descrie primirea fostului trimis A. Burlingame: „Țarul (Alexandru al II-lea) a fost politicos ca un mire." (p. 195) Burlingame a fost atât de încântat, încât nu a mai plecat niciodată din Sankt Petersburg.

„Două nave de război blindate erau gata de plecare la Liverpool. Franța a deschis portul Brest pentru reparațiile vasului corsar *Atlanta* şi un mare număr de vase realizate după modelul

vasului *Alabama* se află în curs de execuție la Havre şi Bordeaux, presupunându-se că sunt construite pentru rebeli (confederați). Franța şi Anglia încă mai sunt neliniştite din cauza unei posibile alianțe ruso-americane." (*Invalide Russe)*

Glasul țarului a amenințat ambele state: „Război cu Anglia şi Franța (titlu). Este de preferat de o mie de ori războiul cu guvernele care sunt vinovate de asemenea acte mârşave şi trădătoare decât să le permitem să continue să le ofere inamicilor noştri mijloacele de a ne distruge." (17 septembrie 1863)

Sfatul meu pentru ultimul țar, publicat în propriul său ziar *Zemscina,* din 11/24 august 1916, de a reconcilia Bisericile greacă şi romană a fost împiedicat de ***Mâna Ascunsă*** şi, aşa cum am prezis atunci, catastrofa s-a petrecut 6 luni mai târziu...

În timp ce America îşi adună datoriile de război din Europa, este momentul ca ea să îşi plătească datoria față de Romanovi, care au riscat şi au pierdut atât de mult împiedicând atacul celor cinci puteri asupra Statelor Unite. Fiii ruşilor care au salvat-o sunt acum aici, ca refugiați. De ce sunt încă tratați cu ostilitate? Pentru că aceasta este voia ***Mâinii Ascunse***!

Acelaşi ziar aservit, *New York Times,* se laudă cu bucurie: „Generalii ruşi muncesc ca portari la restaurantele newyorkeze şi sunt înrolați ca soldați de rând în armata americană." (21 august 1925).

Sfârşitul primei perioade

Ratarea distrugerii Statelor Unite şi a uciderii lui Alexandru al II-lea l-au dezamăgit pe James Rothschild al III-lea, care a murit în 1868. Astfel se sfârşeşte prima perioadă (1770-1868) a stăpânirii distructive a Rothschildzilor asupra lumii.

Imediat ce va începe difuzarea acestei cărți, va fi tipărită următoarea, care este deja gata şi care dezvăluie stăpânirea lui Alphonse Rothschild al IV-lea şi a lui Edouard Rothschild al V-lea, actualul autocrat şi asasin al lumii, precum și războaiele, revoltele şi crimele lor (uciderea lui Alexandru al II-lea, Alexandru al III-lea, Nicolae al II-lea şi a multor altora), toate regizate de guvernul mondial secret – ***Mâna Ascunsă***.

Cuprins

INTRODUCERE 3
PREFAȚĂ 5
Un război nu este altceva decât o „crimă în masă legalizată” 6
De ce este civilizația creştină în pericol de moarte? 7
Guvernul mondial care luptă împotriva păcii 8
Ştiința mea a salvat cinci milioane de creştini 9
Presa este plină de poveşti neadevărate şi de minciuni sfruntate 11
America se confruntă cu trei duşmani externi importanți 12
Optimismul american nu are nicio bază reală şi reprezintă un pericol 13
Toți experții prevăd război sau dezastru 14
Orice discuție despre pace este absurdă 16
Războiul poate izbucni în orice moment 17
„Pericolul se află şi în interiorul Americii” 19
Războiul pornit fără declarație 20
Prevenirea educării „imbecililor incurabili” 21
Foarte puține cărți spun adevărul 23
Transformarea politicienilor în oameni de stat 24
Femeile ar putea preveni războaiele? 26
Demascați cu vigilență activitatea sataniştilor 27
Istoria are nevoie să fie impregnată de conştiință 29
Oare va cădea Europa în mâinile conspiraționiştilor satanici? .. 30
Salvați civilizația creştină 31
Dovezi ale existenței sale 33
Istoria modernă are sute de „mistere” 34
„Misterul” istoricilor 36
Misterioasele x-uri care creează evenimentele 37
Satana versus Hristos 38
„Planul iadului” 39
Cea mai formidabilă sectă din lume 40
Caracatița financiară care strangulează America 41
Mâna Ascunsă este o monarhie absolută 43
Mâna Ascunsă se teme de adevăr 44

Toate crimele în masă au fost comise de Mâna Ascunsă 45
Mâna Ascunsă 46
Istorici în impas 48
Clanul Rothschild, reprezentantul forțelor răului 49
Cei din clanul Rothschild recunoscuți ca monarhi 50
Nedisputata autocrație a clanului Rothschild 51
Rothschildzii – adevărați „satanizatori - asasini” 53
Rothschild ar fi putut preveni Războiul Mondial 54
Primii membrii ai clanului Rothschild (1743-1812) 55
Vinderea „cărnii de tun” umane 56
Amschel preia controlul asupra landgrafului 57
Trădătorii Americii – marionetele clanului Rotschild 58
Clanul Rothschild nu a fost niciodată de folos umanității 59
Francmasoneria este Antihristul, întruchiparea lui Satana 61
Clanul Rothschild face regulile în francmasonerie 62
Adevărul este cea mai puternică armă 62
Clanul Rothschild încearcă să distrugă America 63
Francmasonii americani trădează America (1776-1780) 64
Cutia Pandorei în revoluțiile americane 66
„Nu vrem niciun profit de la criminalii lui Hristos” 67
Rothschild şi Revoluția Franceză 68
„Misterele” Revoluției Franceze I 69
O sută de istorici orbi 70
Toate revoluțiile au fost francmasonico-satanice 71
Revelarea „misterului” lui Robespierre 72
Cuvintele lui Robespierre l-au costat viața 73
„Misterele” Revoluției Franceze II 75
Amschel îl alege pe Napoleon ca mandatar al crimelor sale 78
Nathan în Anglia 79
Rothschild abolește Biserica Catolică (1789) 82
Pavel I este asasinat 83
Mâna ascunsă împotriva lui Napoleon 85
Napoleon îi provoacă pe francmasoni 86
Napoleon excomunicat, pierde sprijinul Bisericii 88
Napoleon distruge Biserica pentru Amschel 89
Rotschildzii, Napoleon şi Alexandru I 90

Amschel împarte lumea. Moartea sa în anul 1812 91
„Misterul" bătăliei de la Waterloo 93
Nathan Rotschild şi bătălia de la Waterloo 95
Nathan provoacă sinuciderea lui Goldsmidt 97
Nathan subjugă Banca Angliei 98
Clanul Rothschild versus Sfânta Alianță 100
Clanul Rothschild condamnă Germania 101
Clanul Rothschild versus Antanta anglo-rusă 102
Clanul Rothschild plănuieşte dominația asupra lumii 103
Disraeli, trădător al Angliei 105
„Misterul" ce se ascunde în culisele lojei Alta Vendita (1814-1848) 106
Originea şi începuturile satanice ale lui Bismarck 108
Casele Romanov, Hohenzollern şi Habsburg condamnate de către Satana 109
Romanovii – principala țintă a sataniştilor 110
Clanul Rothschild după 1815 112
Otrăvirea „misterioasă" a lui Alexandru I 114
James Rothschild cucereşte Parisul (1825-1830) 115
Lionel (Sidonia) îl satanizează pe Disraeli 116
Disraeli dezvăluie complotul pus la cale de Rothschild 118
Revoltele din perioada 1810-1812 şi Revolta Decembriştilor din 1825 120
„Misterul" lui Bombelles – Rebello 121
Rothschildzii încep să-i distrugă pe Habsburgi 124
„Misterul" Revoluției din 1830 125
J. Rothschild al III-lea pune mâna pe căile ferate 126
Rothschildzii demoralizează nobilimea britanică 127
Nathan moare într-un mod „misterios" 128
Nathan Rotschild al II-lea a fost o bestie crudă şi fără scrupule 129
Familia lui Nathan Rothschild al II-lea 131
Rothschildzii „mai presus de toți" 133
Disraeli îşi trădează neamul şi pe Rothschildzi 133
„Misterul" lui Disraeli, dezvăluit 134
Rothschild dezvăluie supremația bancherilor internaționali ... 136

Lionel Nathan de Rothschild 137
Disraeli, simplu angajat al Rothschildzilor 139
Rothschildzii, „mai presus de toți" în Londra 140
James Rothschild „mai presus de toți" în Paris 141
Rothschildzii recunoscuți ca regi neîncoronați 142
„Misterul" morții ducelui de Orleans (1842) 143
James Rothschild al III-lea plănuieşte revoluțiile din 1848 144
Ticăloşia lui James Rothschild din anul 1848 146
„Misterioasa" exclamație a lui Proudhon 147
„Misterul" succesului lui Bismarck. Prinderea lui în capcană .. 148
„Pentru a pune în scenă o revoltă nu trebuie decât să fie stârnite pasiunile" 148
Disraeli exploata femeile în vârstă 149
Bismarck, creat de Rothschildzi 150
„Misterul" lui Napoleon al III-lea. A fost el un Rothschild? 151
Rothschildzii din Viena 154
„Numai fier şi sânge", motto-ul lui Bismarck 156
Bancherii lui Saint Simon 157
Romanovii, dezagreabili pentru Rothschildzi 158
Nicolae I, țarul „antirăzboi" 159
Rothschildzii şi Războiul din Crimeea 160
Nicolae I trădat de francmasoni 161
Ramura din Frankfurt a clanului Rothschild 163
Mâna Ascunsă plănuieşte să cucerească S.U.A 165
Alexandru al II-lea 166
Apelul lui James Rothschild către francmasoni (1860) 167
Războiul Civil pornit de Mâna Ascunsă 168
Țarul îi amenință pe duşmanii Statelor Unite (1863) 170
Mâna Ascunsă a pus la cale Războiul Civil 173
Ordinul Rothschildzilor către bancherii americani 176
Rothschildzii jefuiesc SUA (1864-1866) 179
„Misterul" Războiului Civil 180
Tentativa de a-l ucide pe Alexandru al II-lea în Paris (1867) 182
Conspirația europeană (rothschildiană) din 1857-65 184
Când îşi va plăti America datoria către Rusia țaristă? 185
Sfârşitul primei perioade 186

La editura SAPIENTIA
mai sunt disponibile titlurile:

- PETER J. WHITE – Puterea magică a cristalelor
- OSHO – Misterele dezvăluite
- EMANUEL SWEDENBORG – Trupul și sufletul
- MANTAK CHIA – Orgasmul multiplu masculin
- VERONICA RAY – Cartea transformărilor uluitoare
- SA`DI SHIRAZI – Istorioare cu tâlc din tradiția sufită
- OVIDIU BURUIANĂ – Inversarea scării valorilor și pervertirea simbolurilor în societatea contemporană
- SUNDAR SINGH - La picioarele Maestrului

Vor fi onorate comenzile de minim 3 (trei) cărți.

Tel. 0756.639.211

e-mail: eeditura@yahoo.com

web: editura-sapientia.ro

Important! – Taxele poștale vor fi suportate de către editură. Comenzile de minim 5 (cinci) cărți vor beneficia de o reducere de 15%!

Tipărit la: GANESHA PUBLISHING HOUSE
design | machetare | tipar | promotionale
Tel: 021-423.20.58 ▪ 0754.035.732
www.ganesa.ro

ROMÂNI!

Vreți să cunoaşteți adevăruri strict secrete, zguduitoare, pe care presa de pe întreaga planetă, aservită unor cercuri oculte malefice, le cenzurează fără încetare, pentru ca ele să nu ajungă la marele public?

Vreți să fiți informați într-un mod prompt şi gratuit despre tot ceea ce se petrece în culise în unele dintre cele mai secrete locuri în care se construieşte istoria pe acest pământ?

Vreți să aveți acces nestingherit la o mulțime de informații care sunt clasate *Top Secret*?

Vreți să aflați cine a creat SIDA în laborator în vederea unui genocid planetar şi care este misterul de ultimă oră al epidemiei de gripă aviară?

Vreți să ştiți care sunt ultimele planuri ascunse ale francmasoneriei mondiale şi ale așa-zișilor „iluminați"?

Vreți să aflați ce ne pregăteşte în realitate Noua Ordine Mondială, atât pentru România cât şi pentru celelalte țări ale acestei planete?

Toate acestea pot fi realizate extrem de simplu: accesați chiar astăzi site-ul ***yogaesoteric.net***, care are un trafic de 45.000 de vizite pe săptămână. Țelul nostru este să oferim adevărul şi numai adevărul acestui popor prea des păcălit, mințit şi manipulat prin intermediul presei şi televiziunii, care ar trebui, de fapt, să-l informeze. Principiul nostru este: „Cunoaşteți adevărul şi adevărul vă va elibera!"

Vă asigurăm că vizitarea site-ului nostru nu va fi inutilă. Veți fi, în felul acesta, preveniți cu privire la o mulțime de acțiuni oculte şi paranormale pe care prea puțini le cunosc, fie din comoditate, fie pentru că se informează numai de la televiziunile şi din presa manipulată de interese mondialiste. Pătrundeți astfel în culisele istoriei! Nu uitați că cine are acces la informații fundamentale, are în felul acesta o mare putere!

Cunoaşteți adevărul şi adevărul vă va elibera!

Accesați fără întârziere site-ul: ***yogaesoteric.net***